

14,50 lei
2,00 lei T.L.
16,50 lei TOTAL

ISBN 973-24-0150-8

ELENA IONESCU — CORNEL SAMOILA

ACŢIUNEA „NICROM“

Coperta de DAN MIHALŢIANU
EDITURA ALBATROS
BUCUREŞTI, 1990

CAPITOLUL 1

Pe biroul de culoarea bananelor necoapte stăteau la vedere trei mere roşii şi o bucată de caşcaval. Stăpânul biroului şi al merelor se uita la mine fără să mă vadă. Îl înţelegeam. Nu-i prea plăcut să te cerţi cu şeful chiar de dimineaţă.

— Ce-a vrut? l-am întrebat cu o voce degajată, încercând să aduc în încăpere calmul vremii de afară.

Hector m-a privit scurt, a luat un măr şi l-a aruncat spre mine mormăind:

— Mănâncă şi taci!

Şansele de a realiza o destindere a atmosferei erau minime. Hector nu împărţea niciodată merele şi caşcavalul micului său dejun, aşa că m-am aplecat peste hârtiile mele, delectându-mă cu zeama gustoasă a fructului din care muşcam.

Hector nu era nici pe departe preferatul şefului. Se ciondăniseră chiar de la început, colonelului Grant fiindu-i nesuferită firea independentă a prietenului meu, absolvent strălucit al Şcolii Superioare de Astronautică. Se împungeau mereu, fără ca din asta Programul să aibă de suferit.

Am oftat. Mă împotmolisem iar la instrucţiunea de simulare a şocurilor, aşa că m-am ridicat să caut în biblioteca biroului un manual de utilizare. Stăteam în faţa ecranului de la fişiere şi tastam seria manualului dorit. Biroul colegului meu se reflecta din lateral în sticla protectoare, aşa că am putut vedea cum Hector şi-a pus în servietă două casete cu benzi magnetice. Era interzis cu desăvârşire să scoţi chiar din birou, nu numai din clădire, casete magnetice, aşa că gestul lui mi s-a părut nu suspect, ci inutil. Ştiam, aşa cum ştia şi el, că n-ar fi apucat nici să treacă pragul biroului. Controlul de ionizare ar fi depistat imediat casetele, iar conectarea sistemului de alarmă era o chestiune de miimi de secundă. Nu mi-am trădat în niciun fel uimirea faţă de

acest gest gratuit, ci am rămas nemişcat, privind coperta manualului de utilizare ce apăruse între timp pe ecran. Am început să-l răsfoiesc, bătând la tastatură numărul paginilor care mă interesau. M-am ridicat într-un târziu şi am încercat să mă uit senin la Hector. Nu voiam să-şi dea seama că l-am văzut transferând casetele din raft în servietă.

— Nu te mai tot fâţâi pe aici, a mormăit ursuzul meu coleg de birou.

— Ia lasă-mă! l-am calmat eu laconic, arătând că nu prea-mi păsa de nervii lui.

M-am aşezat la birou, continuând să lucrez la program. În scurt timp, m-am adâncit atât de mult în lucru, încât
n-am mai auzit nimic din cele ce se întâmplau în jurul meu.

Când mi-am ridicat ochii de pe program, Hector nu mai era în birou. M-am uitat la ceas. Ora 11. Mai aveam timp să trag o fugă până la bufetul de pe terasa 102, ca să beau o cafea.

În lift lume multă. Eram-o instituţie importantă. Centrul de Supraveghere Astronautică însemna mai mult decât puteau să exprime aceste cuvinte. Un amestec de ştiinţă, coordonare şi control, dozat savant de Marele Consiliu, care...

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de glasul suav ai robotului de la bufet:

— Ce doriţi să serviţi?

— O cafea, i-am răspuns grăbit, dându-mi seama însă prea târziu că am comis o greşeală care avea să mă coste prelungirea dialogului.

— Vă rugăm să precizaţi ce fel de cafea doriţi, a continuat imperturbabil robotul, de undeva din peretele de culoare cărămizie al bufetului de pe terasa 102.

— O cafea turcească cu un strop de rom, am dat iar chix, în timp ce întindeam mâna spre lista de codificare a băuturilor.

— Nu te prea descurci, m-a interpelat Frai, expertul de la secţia quasari, care auzise comanda mea, ciudat formulată pentru un robot cu programe fixe.

I-am făcut semn să se aşeze la masă.

Robotul a reluat:

— Sunteți bun să-mi precizaţi cantităţile de cafea şi de rom?

— Cam prea de dimineaţă o dai pe tării, a glumit Frai, cu ochii pe lista de codificare a mâncărurilor.

Cum nu doream să încep un schimb do tachinări, m-am adresat robotului aşa cum ar fi trebuit să o fac de la început:

— CR 100—50, masa 3.

— XOR 250, masa 3, s-a repezit după mine Frai. deşi ştia că robotul era în stare să discearnă până la 400 de comenzi pe secundă.

Ne-am întins picioarele sub masă, pe covorul cu ultrasunete de curăţat încălţămintea, şi am oftat amândoi deodată, de parcă scăpasem de o mare grijă. Gestul nostru conţinea un strop de umor, căruia nu i-am putut rezista niciunul, aşa că am zâmbit.

— Am auzit că Hector şi-a cerut transferul. Frai, trăgându-şi către el farfuria aburindă în care se lăfăia o omletă cu şuncă de toată frumuseţea, aştepta răspunsul meu.

Eu nu ştiam nimic, dar fiind coleg de birou şi prieten cu Hector, nu puteam să mă fac de râs recunoscând că aflu de la alţii despre acţiunile amicului meu. Aşa că, trecând într-o defensivă prudentă, ajutat şi de ceaşca de cafea, am bombănit un „Mda...“.

— Pleacă la Centrul de Fizică Aplicată, a continuat Frai.

— Nu cred că-i dă drumul Grant, am continuat eu defensiva.

— Păi, se zice că i-a şi dat.

— Ceartă de azi n-a fost prima şi nu va fi nici ultima, am zis eu, mimând pe atoateştiutorul, ca să atenuez bănuielile ce-şi făcuseră loc în mintea ascuţită a lui Frai.

— Hector a plecat la ora 10,25 şi şi-a predat permisul magnetic, a continuat Frai, cu acelaşi ton puţin intrigat de mai înainte.

Asta punea capac la toate! Hector a plecat şi nu mi-a spus niciun cuvânt. Şi doar eram prieteni de la 10 ani.
Mi-a aruncat un măr roşu şi a plecat.

— De permis n-am ştiut, am devenit eu sincer, fiindcă expresia de mirare pe care o bănuiam instalată pe faţa mea nu mai putea fi ascunsă.

Convins că ştie mai multe decât mine despre bunul meu prieten Hector, Frai, care terminase de mâncat, s-a ridicat, m-a bătut pe umăr cu înţelegere şi, făcându-mi din mâna un semn în chip de salut, a dispărut după perdeaua de lumină galbenă, care ţinea loc de uşă. Comodă uşă, mă gândeam, privind după Frai. Nu lăsa să pătrundă înăuntru nici praf, nici zgomot, nici altă lumină şi nici nu trebuia să manevrezi vreo clanţă. Pentru mine, care crescusem pe satelitul artificial Sixtus, unde închiderea şi deschiderea uşilor cu vacuum erau principala preocupare la deplasarea prin staţie, perdeaua de lumină densă era ca o jucărie de care nu mă săturam.

— Mai doriţi ceva? m-a întrebat robotul, care recuperase de mult ceaşca mea golită de cafea şi-şi făcea datoria conform instrucţiunilor. Întrebarea m-a trezit la realitate.

— Mulţumesc, i-am răspuns, ridicându-mă de pe scaun, ca să-l scap de contactul ce-i alerta circuitul integrat de politeţe.

N-am mai luat liftul rapid. Aşa făceam cu toţii. Plecam în pauza de masă grăbiţi să nu pierdem din timpul nostru liber şi ne întorceam agale, încadrându-ne totuşi în toleranţa de plus cinci minute la care aveam dreptul. Dacă nu te încadrai, riscai să se audă pe toate coridoarele Centrului vocea robotului de

prezentă: ,,Expertul locotenent Poe să se prezinte la birou“. Asta însemna în mod cert o urmare neplăcută.

Ajunsesem la etajul serviciului meu: „SIMULARE“, după cum scria pe ecranul cu cristale lichide de la capătul coridorului, când vocea, de care ne temeam cu toţii, s-a făcut auzită:

— Expertul locotenent Poe să se prezinte la colonelul Grant.

Am apăsat pe primul buton de confirmare întâlnit în drum şi m-am precipitat către biroul colonelului.

— S-a certat cu Hector, fii atent! m-a avertizat Phae, secretara şefului.

Biroul colonelului Grant era locul cel mai puţin dorit de noi toţi. Omul care-l ocupa avea forţa să anuleze tot ce se afla în jurul lui.

— Stai jos, s-a auzit vocea şefului de după terminalul uriaş aflat în spatele biroului.

Învăţasem să-i determin starea sufletească după intonaţie. Phae se înşelase: colonelul era calm. M-am instalat într-un fotoliu, aşteptând.

Pentru mine, oolonelul Grant era şi mamă, şi tată. El mă crescuse, el îmi supravegheasE educaţia, el mă adusese la Centrul de Supraveghere Astronautică după absolvirea cursurilor superioare. Mă iubea în felul său dur, colţuros. Nu mă protejase niciodată, dar nici nu mă nedreptăţise.

— Hector a plccat la Centrul de Fizică Aplicată, aşa că preiei şi partea lui din Program, mi-a spus colonelul de după terminal,

— Am înţeles!

— Ne mai stau la dispoziţie încă două săptămâni, până reuşeşti să-i preiei toate lucrările, a continuat Grant cu un glas atât de liniştit încât am început să mă îndoiesc de calităţile anticipative ale secretarei.

— Ce l-a apucat? am îndrăznit eu să încalc protocolul discuţiilor de serviciu.

Colonelul Grant a ieşit de după terminalul la care meşterise ceva şi s-a aşezat cu mişcări măsurate în spatele biroului. De acolo el putea verifica toate serviciile, toţi angajaţii, stadiul lucrărilor, gradul de utilizare a timpului de lucru, într-un cuvânt — orice.

— Hector este un băiat bun, a spus Grant privindu-mă cercetător. Ai altă părere?

— Nu, însă plecarea asta precipitată nu-l caracterizează pe celebrul Hector, inteligenţa superioară a Centrului de Supraveghere Astronautică... .

— ... urmaşul colonelului Grant, mi-a completat şeful fraza, cu o afirmaţie pe care eu n-aş fi avut îndrăzneala să o fac.

L-am privit drept în ochi pe omul care mă crescuse, fiindcă o undă de regret răzbătuse totuşi în încercarea sa de a fi caustic.

— Dacă-l aduc înapoi de urechi, îl reprimiţi? am încercat eu o soluţie de a cărei izbânda mă îndoiam.

— Lasă-l acolo! E mai bine, deşi postura lui la Centrul de Fizică Aplicată nu-i deloc de invidiat, mi-a răspuns Grant cu o nuanţă de îngrijorare în glas.

Hotărât lucru, şeful trecea printr-o criză sentimentală, fapt foarte rar la un dur de calibrul său. Impresia că suferă m-a înduioşat. Îl mai văzusem o singură dată manifestându-şi sentimentele în cei zece ani de când îl cunoşteam. Două lacrimi îi scăldaseră ochii atunci când, copil fiind, îi spusesem ,,tată“ şi nu „.căpitane“. Ne aflam pe nava *Star* şi ne întorceam pe Pământ.

— Da, da, poate că-i mai bine aşa, a reluat colonelul, aprobând cu voce tare nişte gânduri pe care nu aveam de unde să le cunosc.

M-am ridicat din fotoliu, simţind că discuţia s-a încheiat.

— Mâine să-mi prezinţi un raport privind stadiul lucrărilor pe care le preiei şi cât va dură ca să rezolvi ambele probleme.

— Am înţeles!

Trecând prin secretariat, i-am făcut cu ochiul lui Phae, ca să ştie că totul a fost în ordine.

Am ajuns în birou şi m-am apucat de treabă. Nu de frica lui Grant, ci fiindcă-mi plăcea munca mea. Nu urmasem cursurile Şcolii Superioare de Supraveghere Astronautică din obligaţie sau fiindcă tatăl meu adoptiv, Grant, putea să mă sprijine în carieră. Avusesem libertatea să aleg şi decisesem, neinfluenţat de ,,stimuli“ externi. Decizie evident sentimentală, născută demult, mai întâi nebulos şi apoi din ce în ce mai clar, în mintea copilului care nu-şi cunoscuse părinţii, recuperat ca prin minune de nava *Star,* aflată în misiune de salvare în Constelaţia Crabului.

— Vă dorim o după-amiază plăcută, s-a auzit vocea robotului de prezenţă. După 15 minute se va declanşa sistemul de alarmă. Vă rugăm să părăsiţi clădirea în timp util.

M-am grăbit să pun la loc setul de benzi magnetice ce-mi servise la întocmirea raportului pentru a doua zi.

CAPITOLUL 2

— Bine, Poe, e în ordine, a spus maiorul Gatt, ridicându-se din faţa magnetoscopului ca să se mai dezmorţească.

Am răsuflat uşurat. Îmi venea greu să povestesc ştiind că sunt înregistrat. Nu pentru că sufeream de prea multă timiditate, ci din cauza gândului că tot ce spuneam era disecat, reasamblat pe diverse ipoteze, analizat şi catalogat.

— De când ai început tratamentul antiamnezic? m-a întrebat maiorul, oferindu-mi o cafea.

— De două luni, după spusele doctorului, i-am răspuns ceva mai destins, acum când beculeţul portocaliu al magnetoscopului se stinsese. Dar întrebarea mi s-a părut fără sens, fiindcă el ştia mai bine ca mine adevărul.

Maiorul Gatt conducea ancheta în cazul Hector, caz în care eu figuram în postură de martor şi de inculpat.

În cameră şi-a făcut apariţia doctorul Bingsley, un tip solid, cu nişte mâini uriaşe, cu un craniu mic şi de un calm enervant.

— Ce face amnezicul nostru de gradul doi? a întrebat cu vocea lui de bas doctorul, privindu-mă mai cercetător decât mi-ar fi plăcut.

Din fişa medicală reieşea că sunt sănătos tun. Poate de aici şi neîncrederea maiorului Gatt în sinceritatea mea şi în veridicitatea amneziei mele. Encefalogramele lui Bingsley spuneau că am un creier în plină funcţionare, fără întreruperi de legături. Eram un caz unic. E neplăcut să fii caz unic atunci când, fără să vrei, eşti implicat într-o anchetă a contrainformaţiilor. Nu te crede nimeni, nici chiar medicul. Un singur lucru mă salva, faptul că mai fusesem amnezic. Acum era a doua oară. Prima amnezie fusese ca o boală povestită de alţii. Eu mă născusem la zece ani. Paradoxal, dar memoria mea se născuse atunci când corpul avea deja zece ani. A doua amnezie avea numai două luni vechime. După două luni de tratament reuşisem, azi, să-mi amintesc întreaga perioadă, de la zece ani la douăzeci, câţi avem acum, cu excepţia a două luni. Ultimele două luni. Când maiorul îmi comunicase azi dimineaţă varianta oficială, conţinută în dosarul S.A.X.-002, despre cazul Hector-Poe, locotenenţi experţi, am crezut că visez. Magnetoscopul, aerul oficial al maiorului, al doctorului, al sergentului ce manevra aparatura m-au convins că sunt mai treaz decât aş fi dorit. Aşa că m-am rezumat să răspund la chestionar fără să întreb nimic. Bănuiam că până la urmă voi afla ce-i cu Hector, ce-i cu colonelul Grant şi, evident, ce-i cu mine.

— Sunt în formă, i-am răspuns doctorului Bingsley, prefăcându-mă că nu bag de seamă privirea lui pătrunzătoare.

Doctorul mi-a montat cu repeziciune câţiva traductori pe frunte şi în dreptul inimii, s-a uitat atent pe ecranul

calculatorului şi, satisfăcut de constatările făcute, a dat din cap aprobator către maiorul Gatt. Discuţia continua deci.

— Poe, nu are niciun rost. De două luni baţi câmpii şi azi te-ai hotărât brusc să povesteşti ceea ce ştiam deja de acum două luni. Te-ai oprit exact unde-ţi convine. Să ştii că, după avizul doctorului Bingsley, ajungi în camera albă. Am acordul Marelui Consiliu.

Problema devenea serioasă. Marele Consiliu nu acorda un astfel de aviz decât în cazuri extreme. Camera albă era forma cea mai sofisticată a vechiului detector de minciuni. Iată unde ajunsesem!

— Mâine, s-a auzit de după calculator precizarea doctorului. Îl ajuta aşadar pe maior. Detectorul de minciuni era un spectacol pe care doctorul nu dorea să-l rateze. Iar eu, spre marea mea nedumerire, eram sănătos tun.

În încăpere se lăsase liniştea. Micile sunete, scoase de calculatorul care prelucra de zor datele culese prin traductori, nu făceau decât să sublinieze tăcerea. Ştiam că perfecţionările aduse detectorului de minciuni erau colosale. Datele furnizate de el erau suficiente ca să fiu condamnat, dacă se dovedea că nu am fost sincer.

— Colonelul Grant şi-a dat demisia, a spus sergentul Carr, aşa, deodată, fără a se adresa în mod special cuiva.

Informaţia asta mă privea direct. Grant era singurul om pentru care eram în stare să-mi dau viaţa. Simţind că sunt sensibilizat de această ştire, maiorul Gatt a continuat:

— Tu şi Hector aţi fost creaţiile lui, mândria lui, trebuia să fiţi urmaşii lui.

Cât îl uram pe acest individ care-şi permitea să profite de cele mai intime sentimente ale mele, ca să-şi atingă scopul! Doctorul Bingsley şi-a scos atent capul de după display.

— Te simţi obosit? m-a întrebat, făcându-se că nu vede privirea tăioasă a maiorului, care-i dezaproba vădit intervenţia.

— Mai mult scârbit, i-am răspuns, uitându-mă la sergentul Carr cu o privire care-l făcu să lase capul în jos.

— Poe, a reluat maiorul dialogul întrerupt de intervenţia doctorului, fii rezonabil! N-ai nicio şansă. Din camera albă nu ieşi decât ca să te îmbarci pentru Nicrom. Decizia este luată.

— Atunci nu are niciun rost să mă mai rugaţi să fiu rezonabil.

Să ajung pe planeta de nichel şi crom, simbolul reeducării pământenilor antisociali!

— Ce să mărturisesc? l-am întrebat pe maior.

Gatt a pufnit nemulţumit.

— Că l-ai ucis pe Hector.

— Mobilul, maiorule, mobilul!

— Urmează să-l mărturiseşti.

— Procedeul, că eu nu mi-l amintesc.

— Aiurea!

— Arma crimei?

— Spune-o tu!

— Dar voi ce-aţi făcut în aceste două luni, cât ziceţi că am fost bolnav?

— Mărturiseşte, Poe, dacă ţii la Grant!

— Ţin, dar asta nu-i treaba ta şi nu are legătură cu poveştile voastre despre presupusa mea crimă.

S-a lăsat iar o tăcere apăsătoare. Eram nemulţumit, fiindcă ajunsesem să fiu şantajat cu numele cel mai drag mie, deşi nu mă simţeam răspunzător pentru asta.

— Ne vedem mâine, la 11, a spus încruntat Gatt, ridicându-se. Doctore? s-a întors apoi către Bingsley, arcuindu-şi întrebător sprâncenele.

— Este sănătos tun. Ca un taur.

De mine era vorba.

— Ce regim juridic am?

Întrebarea mea nu era întâmplătoare. Mi-am adus aminte că la facultate învăţasem ceva drept galactic.

— *„S“,* a mârâit Gatt, deranjat de întrebare.

Asta însemna „periculozitate specială“. Cum de mă transformasem dintr-un locotenent expert, apreciat în simulări de expediţii extragalactice, într-un infractor de periculozitate specială rămânea un mister. Oricum, aveam dreptul la un avocat. Tocmai oscilam între a cere unul şi a rămâne singurul meu apărător, când sergentul Carr, după ce a răsfoit dosarul pe care-l ţinea în mână, mi-a spus:

— Grant l-a angajat pe Zoddi, expert jurist la Centrul de Supraveghere Astronautică.

— Şi unde-i Zoddi ăsta? am întrebat puţin cam înţepat.

— Afară.

Doctorul Bingsley îmi scotea traductorii, cu mâinile lui uriaşe, Acoperindu-mi parţial vederea, n-am apucat să sesizez momentul intrării lui Zoddi în încăpere.

— Cum te simţi, tinere? m-a întrebat avocatul a cărui înfăţişare îmi sugera un hârciog. Zoddi, a spus apoi, întinzându-mi o mână cu degete scurte.

I-am întins şi eu mâna. Mi-a strâns-o neaşteptat de puternic. Mi-am propus să nu-l judec după aparenţe. Eram oricum prost dispus din cauza discuţiilor anterioare, aşa că nu aveam cum să fiu obiectiv. Dacă îl angajase Grant, era profesionist sută la sută. Grant nu lucra cu amatori.

Doctorul tocmai îmi terminase „toaleta“ şi începuse să-şi strângă foile de imprimantă. Ştiam că urma să prelucreze datele adunate în timpul interogatoriului. Maiorul Gatt şi sergentul se retrăseseră în spatele unui birou, dar nu înainte de a da drumul magnetoscopului. La regimul juridic *„S“,* discuţiile cu avocatul se înregistrau. Totul se desfăşura pe faţă.

Zoddi a scos din geanta uriaşă pe care-o târa după el un minimagnetoscop, i-a dat drumul, apoi s-a întors către mine şi mi-a zâmbit.

— Sunt ca un taur, aşa a zis doctorul, i-am spus, simţindu-mă brusc mai destins. Avea un zâmbet poznaş.

— Dragă Poe, vreau să-ţi transmit salutările lui Grant şi…

Maiorul Gatt se ridicase în picioare, în semn de protest. Nu aveam voie să iau legătură cu lumea de afară nici prin intermediari.

— ...şi întreaga mea simpatie, a continuat Zoddi, uitându-se mirat la Gatt, care s-a aşezat jos, puţin jenat. Pe scurt, a adăugat avocatul, nu stai pe roze.

— Mi-am dat seama.

— Vei fi dus în camera albă.

— Mi-a spus Gatt.

— Dacă iese rău, ajungi miner pe Nicrom, a încercat el să glumească, pentru a mai atenua din şocul provocat de comunicarea pedepsei.

— Ştiu.

— Dacă mărturiseşti de bunăvoie, pedeapsa este mai blândă.

— Ce dovezi există că l-am ucis pe Hector?

Zoddi a aruncat o privire spre Gatt. Acesta i-a arătat ameninţător magnetoscopul. Mai mult nu trebuia să ştiu până la testul camerei albe.

— Vorbim mâine. Ţi-am pregătit câteva casete cu date, imagini de la locul crimei şi din cele două luni de boală.

— Cred că a fost destul, a intervenit Bingsley, la un semn discret al maiorului, care nu-mi scăpase nici mie şi nici avocatului. Pentru a nu fi pus în situaţii delicate, acesta prefera să mă izoleze, din motive de sănătate, până a doua zi. Atunci avea să se dea bătălia decisivă. Era adevărat că mărturisirile mele, involuntare dar reale, din camera albă, puteau pune un mare semn de întrebare asupra competenţei celor doi ,.aşi“ ai

contrainformaţiilor. Ei ştiau asta foarte bine, însă preferau această variantă decât să fie acuzaţi de nerespeetarea procedurii proprii regimului juridic *„S“.*

Am rămas singur în cameră. Terminalul calculatorului fusese scos, aşa că spaţiul se mărise brusc, creându-mi o oarecare bună dispoziţie. Am încercat să mă concentrez.

Deci, fusesem la bufet, unde băusem o cafea şi pălăvrăgisem cu Frai despre plecarea lui Hector în urma unei ciorovăieli, a câta oare? cu Grant. Apoi mă chemase Grant, care îmi încredinţase preluarea sarcinilor lui Hector şi mă pusese să-i prezint un raport asupra stadiului lucrărilor acestuia. Mă întorsesem la birou, întocmisem raportul şi-l pusesem pe o casetă. O codificasem, aşa că nu avea să fie greu de dovedit că lucrasem la raport. Apoi? Apoi pornisem spre casă. Aveam treabă. Ceva urgent. Dar ce oare?

CAPITOLUL 3

Stăteam pe pat, îmbrăcat în pijama, şi mă uitam în jur. Pe noptieră se afla copia dosarului „crimei“ mele, din care citisem până atunci. Incredibil! Fără testul din camera albă, nu s-ar fi aflat niciodată adevărul. Pe Gatt şi Carr îi înţelegeam din ce în ce mai bine! Ce găsiseră la mine acasă era mai mult decât suficient ca să mă acuze. Locuiam

într-o vilă cu şase apartamente: aveam o cameră funcţională de 54 metri pătraţi, dotată binişor. Un circuit TV înregistra automat intrările şi ieşirile din vilă. La ora 16,08 intrase Hector. Fiind prieteni, avea „cheia“ casei, adică o cartelă magnetică cu decodificarea cifrului uşii de la intrare. După câteva minute, apăruse Mae, prietena mea, şi ea posesoarea unui decodificator magnetic. Apoi, cam pe la 16,30... 16,33, probabil, apărusem eu. Spun probabil, fiindcă exact în acea perioadă de timp camera TV, care ne avea „în grijă“, se desincronizase. După aproape treizeci de minute, Mae sunase la poliţie cu o

voce alterată de spaimă: „O crimă... veniţi repede..., mor de frică..., ah!“

În două minute, un grup de patru poliţişti descinsese în vila 3G din cartierul Aurora. Mae îi aşteptase pe treptele de la intrare, cu faţa marcată de o spaimă cumplită. Impresionaţi puternic de înfăţişarea fetei, poliţiştii pătrunseseră în apartamentul meu, porniţi să înlăture orice stavilă. Scriseseră în raport că la intrarea în cameră folosiseră tehnica *fly.* Asta însemna că se catapultaseră în interior cu minirachete de şold, descriind traiectorii aleatoare, pentru a nu fi ţinte facile. În cameră tabloul era sinistru. Hector zăcea pe fotoliu, lângă televizor. În loc de cap avea un fel de bilă stacojie. Nici vorbă să se mai distingă vreo trăsătură. Peste el, eram prăvălit eu,

ţinîndu-l de reverele hainei. Eu eram numai leşinat. Hector putuse fi identificat ulterior numai după amprente şi după lucrările dentare. Sărmanul meu prieten!

Ce a povestit Mae, fiindcă de la mine, timp de două luni, n-au putut scoate nimic? Am bătut câmpii, ca să folosesc expresia preferată a doctorului Bingsley.

Deci, ce a povestit Mae?

Când intrase în cameră, Hector privea la televizor un meci de fotbal. Se salutaseră şi-şi văzuse fiecare de treabă. Nu era prima dată când se întâlneau la mine. Apoi apărusem eu. Mae auzise uşa de la intrare şi se repezise să mă întâmpine. Eu intrasem, îi zâmbisem, apoi, spune ea, în timp ce mă uitam peste umărul ei la Hector, mă schimbasem la faţă. Mă repezisem la el şi-l luasem de gât. Hector horcăia groaznic, eu scoteam nişte sunete guturale inimitabile, aşa că Mae, fiinţă sensibilă, leşinase. Îşi revenise după jumătate de oră pentru a fugi să cheme poliţia.

Ce am povestit eu în camera albă?

Când intrasem în apartamentul meu, Mae apăruse veselă din nişa care ţinea loc de bucătărie. Îi zâmbisem, dar, peste umărul ei, îl zărisem pe Hector cu ochii ieşiţi

din orbite, prăbuşit pe spate în fotoliu. Mă repezisem, îl apucasem de reverele hainei, ca să-l ridic, şi căzusem peste el leşinat.

Ce a crezut poliţia?

Gelos, îl strânsesem de gât pe Hector cam tare, îmi dădusem seama de asta şi leşinasem de frică.

Ce constatase maiorul Gatt?

Mai întâi, moartea ciudată a lui Hector. Nici vorbă de strangulare. Gâtul victimei era intact. Şi chiar dacă ar fi avut urme de strangulare, cum de ajunsese de nerecunoscut? N-am avut putere să arunc decât o privire fugară pe fotografia color a lui Hector, plecat dintre cei vii.

Apoi maiorul Gatt găsise pe măsuţa televizorului două casete de calculator. Dacă n-ar fi avut serie marcată cu izotopi, nu le-ar fi dat nicio atenţie. Dar, la controlul radioactiv al camerei mele, casetele dăduseră semne de „viaţă“. Erau cele luate de Hector, după cearta cu Grant. Cine să povestească asta dacă eu, după ce mi-am revenit din leşin, nu-mi aminteam nimic? Dacă aceste casete fuseseră furate de mine?! Gatt era obligat să ia în considerare ambele variante. Cea mai plauzibilă era că eu le sustrăsesem. Astfel, agresiunea asupra lui Hector avea şi un mobil. Două casete de calculator pot să constituie mobilul unei crime. Cele găsite la mine, pe măsuţa televizorului, erau colosale. Ele conţineau toate instrucţiunile de organizare a apărării unei nave extragalactice prin ecrane magnetice superdense. Nu era de joacă! Când sergentul Carr, chemat de poliţie să facă expertiza casetelor, îşi dăduse seama de conţinutul lor, fusese la un pas de un atac de cord. Navele extragalactice erau adevărate fortăreţe zburătoare, având mijloace de apărare ultrasofisticate. A şti cum se anulează ecranul magnetic superdens al unei nave era o ameninţare la adresa securităţii umanităţii.

Ce concluzionase colonelul Grant?

Mai întâi, că intrasem într-o afacere dubioasă. Apoi, că nu puteam să mă disculp. Casetele lipseau din biblioteca biroului, dar nu avea cine să povestească cum ajunseseră acasă la mine. După trezirea mea din leşin, fusesem timp de două luni nu numai amnezic, ci şi incoerent. Hector era mort şi nu putea depune mărturie. Casetele fuseseră găsite la mine, nu la Hector. Robotul antifurt al Centrului de Supraveghere Astronautică nu alarmase paza. Nici când le scosesem din birou, nici din instituţie. Se făcuseră verificări şi paraverificări. Calculatorul nu indicase nicio defectare a robotului antifurt. Ca urmare, singura dovadă a faptului că hoţul casetelor fusese expertul locotenent Poe, adică eu, rămăsese găsirea lor acasă la mine.

Camera albă, spaima tuturor criminalilor periculoşi sau a hoţilor perfizi, a fost pentru mine providenţială. Calculatorul biologic, care constituie elementul ei esenţial, modelează în urma unui dialog de două ore cu creierul testat toate funcţiunile acestuia, memoria şi subconştientul. Le înţelege, le înregistrează şi le converteşte în cuvinte. Producerea acestor calculatoare biologice fusese interzisă în întreaga Galaxie. Ar fi fost o armă teribilă pentru spionajul industrial şi cibernetic. Marele Consiliu decisese să construiască un singur exemplar pe Terra şi să-l utilizeze numai în scopuri de apărare. Producţia de neuroni pentru calculator era centralizată, iar firele de platină cu grosimi de câţiva ångströmi, care se montau în straturi pe aşchii de safir, nu erau produse decât în laboratoarele Marelui Consiliu. Astfel, proliferarea unei arme mult visate, arma ghicirii gândurilor oamenilor, fusese stopată chiar de la apariţia ei.

Prin secolul XXIII, pe la sfârşitul lui, apăruse Marele Consiliu, care luase o importantă decizie: orice descoperire umană se testa în laboratoarele lui, sub toate aspectele, şi numai dacă nu putea fi transformată în armă de ucidere în masă era difuzată pe Terra sau pe

alte planete din Galaxie. Descoperirile care contraveneau principiului enunţat se valorificau pentru folosul umanităţii numai în laboratoarele Marelui Consiliu.

M-am ridicat din pat şi m-am dus până la bucătărie. Am luat din frigider o cutie cu lapte, am pus-o pe suportul cu microunde, apoi am băut laptele pe nerăsuflate. M-am aşezat iar pe pat. Nu aveam ce să fac. Peste o oră urma să vină Grant. Când îmi dăduse telefon, mă rugase insistent să-l aştept, indiferent cât va întârzia faţă de ora 16. Dragul de Grant! Marele Consiliu îi atrăsese atenţia că, în cazul în care eu, Poe, eram vinovat de uciderea lui Hector şi de scoaterea casetelor, putea să-şi aleagă singur satelitul pe care avea să-şi sfârşească cariera şi viaţa. Iar Grant, ursuzul, urâciosul şi bunul Grant, spusese că a ales Nicrom.

Pentru mine, gestul lui Grant fusese copleşitor. Dacă rolurile s-ar fi inversat, ce atitudine aş fi luat oare? Am frământat vreo trei zile răspunsul la întrebarea asta. Un răspuns sincer, pornit din adâncurile conştiinţei mele. Şi în cele din urmă am ajuns la concluzia că eu n-aş fi fost atât de ferm, că n-aş fi ales soluţia Nicrom. Grant era de oţel. Şi eram nespus de mândru că era tatăl meu. Chiar şi adoptiv.

— Salut, s-a auzit din hol vocea lui..

M-am uitat repede la ceas. Era 16.30

Colonelul a intrat în dormitor, m-a privit scurt şi cercetător, apoi s-a instalat într-un fotoliu.

Când ieşisem din clinică mă luase cu maşina, mă adusese acasă şi, în sufragerie, mă strânsese o singură dată la piept, bătându-mă încet pe spate. Apoi se desprinsese din îmbrăţişare şi întorsese capul ca să nu-i văd ochii umezi. E bine să te ştii iubit cu atâta forţă de un asemenea om!

— Cum o duci? m-a întrebat colonelul rupând tăcerea.

— Mă plictisesc cu hârțoagele lui Gatt, i-am răspuns arătând cu bărbia dosarul de pe noptieră.

— Prostii! a dat Grant plictisit din mână.

— Pentru mine, care aflu de aici lucruri pe care nu mi le aduc aminte, nu-s prostii.

— O să ţi le aduci aminte. Bingsley aşa zice.

— Ai încredere în el?

— E profesionist.

— Oare?

— Fără el băteai câmpii şi azi.

— A început să mă calce pe nervi povestea asta cu bătutul câmpilor.

— Exprimă cel mai bine ce făceai tu.

— Maiorul Gatt mi-a promis o casetă cu ceea ce spuneam. O selecţie, fiindcă se pare că reluam mereu aceeaşi poveste.

— Transfer, transfer, numai de un transfer ai vorbit o lună întreagă.

— Nu două?

— Nu; în a doua lună a început să-şi facă efectul tratamentul lui Binsgley. Pe măsură ce-ţi reintrau în funcţie sinapsele, erai tot mai coerent.

— Cum de te-au lăsat la mine?

— Din interes. Scontau că, auzindu-mi vocea, vei reveni mai rapid la realitate.

— Perfid, Gatt ăsta!

— Mda, m-a aprobat colonelul, deşi nu-i plăcuse exprimarea.

Am tăcut. Grant părea frământat de nişte intenţii contrare. La el, omul gândurilor clare, oscilaţiile erau uşor de sesizat. Venise să-mi spună ceva, dar nu se decidea. Avea reţineri în legătură cu mine, sau cu altceva, şi nu să hotăra.

— Poţi să-mi spui şi veşti proaste, am încercat eu să-l determin să înceapă.

— Nu-i vorba de veşti.

— Hai, spune. Sunt sănătos. Nu-mi mai poate dăuna nimic.

— Nu-mi place povestea cu Hector.

Colonelul o începea pe departe. Parcă mie îmi plăcea? Parcă lui Gatt îi plăcea? Parcă Marelui Consiliu îi surâdea că cineva se interesa de ecranele magnetice superdense ale navelor extragalactice?

— Crede-mă! A luat casetele din raft în faţa mea. Adică, mai bine zis, în prezenţa mea. L-am văzut doar.

— Şi ai tăcut...

— Bine, dar gestul lui era inutil. Ştiam că nu poate să le scoată din birou.

— Uite că le-a scos.

— Dacă le-a scos, de ce le-a adus la mine? Ba le-a mai pus şi pe măsuţa televizorului. La vedere, adică.

— Înseamnă că dorea să-ţi spună de ele.

— Dacă dorea, îmi spunea de dimineaţă, când le-a luat. Nu?

— Aici se pot facc diverse supoziţii.

— Nu cred.

— Ba da. De exemplu, că a intervenit ceva între momentul sustragerii şi momentul venirii la tine.

— Teorie!

— Aşa am zis şi eu la început.

— Cum la început? Care început?

Grant tăcu. Aici era frământarea lui. Era ceva ce nu prea dorea să-mi spună. Sau dorea, dar îi era frică de reacţia mea. Da, da. Asta era. Nu ştia cum voi reacţiona.

Grant s-a mai frământat aşa câteva minute, apoi, parcă luându-și inima în dinţi, mi-a spus, ţintuindu-mă cu privirea:

— Ai lucrat vreodată la secţia quasari?

— Numai în stagiu. Atunci am trecut pe la toate secţiile, ca să-mi fac o imagine de ansamblu.

— Da, da... Păi, o să meargă mai greu atunci.

— Nu înţeleg.

— Tocmai aici este buba. N-o să înţelegi mare lucru din ce-am întreprins.

Grant s-a ridicat din fotoliu şi, frecându-şi bărbia, a început să măsoare agitat încăperea. Mi-am dat seama din nou că ezită să-mi relateze fapte importante.

— Colonele, l-am rugat, nu te mai agita aşa. Îmi creezi, fără să vrei, o stare de încordare ce nu-mi prieşte deloc. Ştii că am nevoie de linişte.

Într-adevăr, acesta fusese singurul tratament pe care mi-l prescrisese Bingsley. LINIŞTE. Nu mă simţeam deloc rău, ba chiar dimpotrivă, dar trebuia să-l determin pe Grant să-şi dea drumul.

Colonelul s-a oprit din mers la auzul protestului meu. Nu era obişnuit să fie pus la punct. L-am văzut cum a analizat situaţia preţ de o clipă. Să se zburlească sau să-mi dea dreptate? S-a îndreptat spre fotoliu, s-a aşezat cu gesturi stăpânite, şi-a scos pipa, a aprins-o, s-a uitat la mine scrutător, dar cu un aer senin, şi mi-a spus:

— Dacă fumez, ai linişte, deci nu contravin indicaţiilor lui Bingsley.

I-am zâmbit şi am dat din cap aprobator. Trebuia să-i las iniţiativa, ca să nu mai facă pe misteriosul.

Grant a tras câteva fumuri, mi-a zâmbit de câteva ori, a dat din mână în semn că-şi lasă pe undeva scrupulele de până atunci şi a început să spună:

— Azi m-am dus ca de obicei la Centrul de Supraveghere Astronautică. Am făcut un tur prin secţii, ca să discut cu fiecare şef programul de cercetări şi priorităţile lui. Între timp, am primit sarcina să studiem traseul *„Z“.* Cei de la Institutul de Expediţii Astrale consideră că acest traseu este mai eficient, că...

Întâlnindu-mi privirea, colonelul şi-a dat seama că nu venise să-mi relateze problemele de la Centrul de Supraveghere Astronautică, ci că avea cu totul altă intenţie. S-a oprit brusc.

— Aşaaa... Printre ultimii, l-am vizitat pe Stuve, de la quasari. Înainte de a intra la el, m-am întâlnit pe coridor cu maiorul Gatt. Mă căuta să-mi dea lucrurile lui Hector.

Din ce-i aparţinuse, în afară de casete, nimic nu fusese oprit ca probă.

— Bietul Hector, mi-a scăpat o exclamaţie ce reflecta starea mea sufletească din ultimele zile.

Grant s-a frecat uşor pe frunte, folosind două degete lipite unul de celălalt. Apoi m-a aprobat dând din cap. Oriunde se ducea la Centrul de Supraveghere Astronautică, se vorbea despre Hector compătimitor. Cum de ajunsese un băiat atât de deştept şi cu perspective atât de frumoase să facă spionaj?

Am tuşit. Doream să-l scot pe Grant din tăcerea în care-l aruncase oftatul meu.

— Stuve, a continuat Grant, stătea la pupitrul central şi manevra un program nou. S-a făcut că nu mă vede ca să mă determine să admir dexteritatea lui în utilizarea calculatorului. Am pus sacul cu lucrurile lui Hector pe un fotoliu şi m-am apropiat de-al doilea display.

Cocoţat în vârful patului, eram numai ochi şi urechi.

— Dacă devin greu de urmărit să mă opreşti, m-a avertizat colonelul.

— Până acum totul este clar.

— Am aşteptat să încarce programul, să vizeze careul stelar ce se studia în acea săptămână şi să-mi acorde puţină atenţie. Aşa a şi făcut. Am vorbit puţin cu el, mi-a prezentat stadiul cercetărilor, mi-a spus ce mai are de făcut. M-am declarat mulţumit şi chiar doream să plec, când Stuve s-a repezit la calculatorul central. Acesta începuse să deruleze, fără comandă, banda care iniţializa sistemul. Ţiuitul laserului de citire îl alertase pe Stuve. Am luat sacoşa lui Hector şi am ieşit din laborator. Când trăgeam uşa după mine. l-am auzit pe Stuve spunând: ..Bine că te-ai oprit, drace!“. Mirat, sm intrat înapoi în sală. Stuve mi-a zâmbit jenat, după care s-a repezit iar la calculator. Acesta îşi făcea din nou de cap. M-am hotărât să plec pentru a nu-l deranja. Am dat să trag uşa după mine, când am auzit glasul lui Stuve: „Grant, vrei să mai intri o dată?“ M-am supus.

Calculatorul, care se oprise, a pornit. Deci. când intram, calculatorul pornea ca la comandă, iar când ieşeam, când uşa laboratorului se interpunea între mine şi calculator, acesta se oprea ca prin farmec. Ne-am jucat de-a intratul şi ieşitul cam un minut, după care calculatorul s-a liniştit. N-a mai reacţionat nici la intrări, nici la ieşiri. Stuve nu mai înţelegea nimic. Parcă eu mai înţelegeam! M-am dus în biroul meu şi am început să mă gândesc. Cu ce puteam eu influenţa calculatorul să pornească banda de iniţializare? Doar nu intram prima dată la Stuve. Cum stăteam şi analizam situaţia, m-a sunat Stuve: „Grant...“, zice, ... „vreau să vin până la tine“. Am fost de acord. Stuve mi-a spus ceva ce m-a lăsat mut. Perioada „de ciudăţenie“ a calculatorului se suprapunea, până la a zecea zecimală de timp, cu perioada când antena viza quasarul Cd-101. Mi-a pus pe masă nişte hârtii. Când antena se orienta automat către următoarea ţintă, înceta şi calculatorul să intre singur în funcţiune.

— Înseamnă că n-a avut nicio legătură cu intrarea şi ieşirea ta pe uşă, am intervenit eu.

— Aşa am concluzionat şi noi. Ba am şi râs de joaca mea de-a intratul şi ieşitul pe uşă. Ne-am întors în laboratorul lui Stuve şi am privit la calculator. Am repetat experienţa. Inutil.

— Pariez că până la urmă ai ieşit şi ai intrat pe uşă, m-am repezit eu să fac presupuneri.

— Ai ghicit. Am făcut-o şi pe asta. Rezultatul a fost acelaşi. De fapt, calculatorul abia acum se „purta“ normal. Şi eu, şi Stuve eram deconcertaţi. Ni se părea că am visat şi că acum, ca nişte caraghioşi, doream ca visul să se repete. Am plecat de la Stuve şi rn-am întors în birou. Pe scaunul de lângă uşă am zărit...

— Sacoşa lui Hector, m-am repezit iar.

— Da, Poe, sacoşa lui Hector, cu lucrurile primite de la Gatt. I-am dat imediat telefon lui Stuve să reorienteze antena către Cd-101 şi să mă aştepte. Când am intrat în

laborator, aproape instantaneu, calculatorul a pornit. Stuve a rămas cu gura căscată. Nu-şi dăduse seama de adevăratul motiv. I-am arătat sacoşa. Apoi a început cea mai curioasă experimentare la care am participat vreodată. Am scos pe rând obiectele din sacoşă şi le-am pus pe coridor, închizând uşa. La ce crezi că reacţiona calculatorul?

— Habar nu am, fiindcă nu ştiu ce conţinea sacoşa lui Hector, i-am răspuns eu, necăjit că nu mai puteam ghici.

— La asta.

Şi îşi însoţi răspunsul cu scoaterea din buzunar a unei brăţări.

— Brăţara mea, am exclamat eu mirat de ce vedeam.

— Ei, a ta, ... a lui Hector. Doar o purta zilnic. I-am remarcat de mult forma curioasă.

Brăţara, de culoarea platinei, era un tor cu adâncituri ca nişte calote sferice. Avea o balama plasată discret în zona de contact cu pielea încheieturii mâinii şi era întreruptă pentru a putea fi purtată de oricine, indiferent de grosimea braţului. Fusese a mea. I-o dăruisem lui Hector de ziua lui. Când fusesem salvat de nava *Star* o aveam pe mână. Mă mira că Grant nu şi-o mai amintea.

— A fost a mea, am încercat să fiu mai exact. I-am făcut-o cadou lui Hector de ziua lui.

— A ta sau a lui Hector, nu contează. Nu asta contează.

Grant era agitat.

— Dar ce contează? l-am întrebat.

— De unde o ai? Asta vreau să aflu. Pentru asta te-am vizitat.

— Nu ştiu. Am avut-o la mână când m-am trezit pe *Star.*

Grant căzu pe gânduri. Expediţia *Star* fusese ultima la care participase în calitate de comandor. Şi nu-i plăcea să-şi aducă aminte de asta.

— Lucrurile se complică.

— Nu mai înţeleg nimic!

— Crezi că eu înţeleg? Crezi că Stuve înţelege ceva?

— Că nu înţelege Stuve nu-mi pasă, am spus nervos. Dar tu, tatăl meu, cum de ai ajuns la concluzia că lucrurile se complică, dacă nu înţelegi nimic? Cine nu înţelege, nu poate să tragă nici concluzii.

— Uşurel, mânzule, uşurel, a zâmbit Grant la brusca mea enervare. Am de gând să-ţi spun tot ce ştiu.

— Spune!

Grant şi-a frecat din nou fruntea cu două degete. Era ticul lui nervos atunci când se afla în încurcătură. Nu înţelegeam ce legătură avea brăţara mea cu ezitările colonelului. Îmi pierdusem răbdarea.

— Brăţara este confecţionată dintr-un aliaj special. În Galaxia noastră nu s-a produs aşa ceva.

Am rămas perplex.

— Incredibil! Poate n-aţi studiat destul.

— Am folosit calculatorul de la Centrul de Studiu al Metalelor. Ne-a indicat o dozare nemaiîntâlnită a elementelor componente. A...

— Aşa o fi, am intervenit eu. Dar ce legătură poate să aibă un astfel de aliaj special cu calculatorul lui Stuve?

— Asta reprezintă numai jumătate din întrebare, fiule. Cealaltă jumătate este: „Ce legătură este între brăţara ta şi quasarul Cd-101?“. Fiindcă brăţara reacţionează curios atunci când antena Centrului de Supraveghere Astronautieă este orientată către acest miraculos sau misterios Cd-101.

— Brăţara reacţionează? am întrebat uimit.

— Aşa se pare. Când antena era orientată spre Cd-101 şi conectată la calculatorul lui Stuve, acesta începea imediat să-şi ruleze banda de iniţializare a sistemului. Când deoonectam antena de calculator, dar o lăsam orientată către Cd-101, nu se mai rula banda. Când scoteam brăţara din cameră, puteam să cuplăm antena. Calculatorul rămânea inert, făcându-şi datoria cerută de programul lui Stuve.

— Adică, am sintetizat eu, între antenă, calculator şi brăţară este o interacţiune.

— Mai precis între Cd-101, calculator şi brăţară, antena fiind doar un intermediar între Cd-101 şi calculator.

Am tăcut amândoi. Brăţara găsită pe mâna unui copil salvat se comportă bizar abia după zece ani. Până atunci fusese o podoabă oarecare, utilă doar fiindcă erau gravate pe ea grupa sanguină şi indicele Spaar de imunitate. Stai! mi-am zis. Aici este ceva neclar!

— Tată, nu crezi că povestea cu aliajul special este o greşeală?

— Ce te face să insişti în ideea asta? m-a întrebat răbdător colonelul.

— Păi, uite! Pe brăţară sunt gravate grupa mea sanguină, aceeaşi cu a lui Hector, şi indicele meu de imunitate. Hector nu a mai catadicsit să-şi graveze indicele lui. După câte ştiu, obiceiul acesta se practică numai pe Terra şi numai pentru oameni.

Grant era uluit. Observaţia făcută de mine îl derutase, într-adevăr! Numai pământenii aveau nevoie de grupa sanguină şi de indicele de imunitate Spaar.

— Zici că o aveai pe mână când te-ai trezit pe *Star?*

— Da!

— Puştiule! Dacă mă faci să umblu degeaba prin arhive, să-mi pierd vremea de pomană, n-o să-ţi fie bine!

— Eu nu te pun să mă verifici. Tu eşti cel care nu mă crezi, aşa că-ţi faci singur de lucru.

Efectiv îmi sărise ţandăra. Adică, ce! Eu sunt de neluat în seamă? Ce spun eu trebuie verificat şi abia atunci are greutate? Ce dacă am fost amnezic de două ori?! Nu mi s-a întâmplat până acum să amestec amintirile.

Fâţâiala colonelului prin cameră continua, parcă mai rapid decât de obicei. Mă uitam la el şi mă gândeam ce-l determinase oare să dea atâta importanţă brăţării şi interacţiunii ei cu calculatorul lui Stuve. Era ceva destul

de serios dacă el, Grant, mă pisa în halul ăsta când ştia că e bine să fiu lăsat mai domol o perioadă. Amnezia recidivată şi camera albă solicită puternic orice sistem nervos. Nici al meu nu era de oţel.

— Am plecat, m-a anunţat Grant. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

— Sper să n-am.

— Să te faci bine, mi-a urat colonelul.

Am rămas singur. Mă uitam la pereţi, fără să pot rezona discuţia cu Grant. Două lucruri îmi dominau gândurile: moartea lui Hector şi brăţara.

Mă simţeam, în mod ciudat, implicat în povestea lui Hector din cauza brăţării. Furtul casetelor nu putea să aibă o legătură serioasă cu brăţara. Cred că se suprapuneau, într-un moment nefericit, două poveşti distincte, legate între ele doar prin persoana lui Hector.

Am simţit deodată nevoia să vorbesc cu cineva. Să-mi limpezesc gândurile schimbând mediul şi subiectul. Eram de prea multă vreme în „priză“ cu Hector, cu Gatt, cu Bingsley, cu Grant, cu toată nebunia asta care mă întorsese pe dos.

Unde să mă duc? Mae, deşi ştia că trecusem cu bine testul suprem al camerei albe şi că nu fusesem ucigaşul lui Hector, nu voia să mă mai vadă. Zicea că între timp înţelesese că de fapt fusese prietenă cu mine numai ca să se vadă cu Hector, să fie în preajma lui. După crimă descoperise, adică, dragostea ei pentru Hector. purtată în subconştient. Dacă mă gândesc bine, îşi ascunsese cu mult talent dragostea asta, fiindcă nici eu şi nici Hector nu ne dăduserăm seama de existenţa ei. Ba eu chiar fusesem convins de iubirea curată pe care mi-o purta frumoasa Mae. Bingsley a strâmbat rău din nas când a auzit de ruptură dintre mine şi ea. Mae putea să fie, în tratamentul meu, un „medicament“ de preţ. Când a auzit cum îmi spune în faţă că nu vrea să mă mai vadă, că sunt un ucigaş, că ea nu crede nimic din testul camerei albe, în schimb crede ce a văzut cu ochii ei etc. etc...,

Bingsley m-a mai ţinut încă două zile sub observaţie în clinică.

M-am ridicat din pat, am făcut repede un duş, de parcă întârziam la o întâlnire importantă, m-am echipat la fel de repede şi am ieşit.

CAPITOLUL 4

Afară Soarele strălucea pe cerul senin, oamenii se plimbau, totul era firesc. Simţeam că mă aflam într-un loc familiar, cu legi clare şi precise, unde ordinea şi calmul nu puteau fi schimbate nici de dosarele lui Gatt, nici de mofturile lui Mae, nici de îngrijorarea colonelului, de nimeni şi de nimic. Oamenii se plimbau, copacii şi casele erau la locul lor, Soarele le inunda cu lumină odihna.

Hai să-mi ofer o băutură, mi-am zis, hotărât să mai schimb atmosfera şi, o dată cu ea, gândurile.

Pe strada mea, lângă parcul central, se afla un băruleţ automat, unde obişnuiam să fac o mică haltă când veneam de la serviciu.

Băruleţul arăta atât de primitor, încât senzaţia de linişte s-a instalat parcă definitiv în sufletul meu chinuit. Am luat în mână lista cu băuturi, m-am aşezat la o masă mai retrasă şi mi-a făcut mare plăcere să aud vocea robotului, alertat de traductorii de sesizare a greutăţii montaţi sub scaunul meu.

— Cu ce vă putem servi?

— S.M.-3, am răspuns prompt, hotărât să nu pierd vremea.

Masa şi-a glisat tăblia şi, din adâncuri parcă, a scos o sticlă cu o băutură de culoare verde şi un pahar de metal.

— Doriţi să fiţi servit? m-a întrebat cu o voce caldă robotul, sesizând că nu fac niciun gest ca să-mi torn în pahar.

De ce nu?, m-am gândit, prinzind din zbor sugestia robotului.

— Doresc, i-am răspuns.

Lipsisem deci destul de mult din cartier. În băruleţul meu nu se obişnuia să fii servit, fiindcă dotarea permitea autoservirea. Dacă introduseseră şi servire înseamnă că intervenise ceva nou...

Gândurile mi-au fost întrerupte de clipocitul băuturii în pahar. Sticlă era ţinută de nişte degete lungi, fine, legate printr-o mână, un braţ şi un antebraţ de un bust... Constatările mele anatomice au fost curmate când am ajuns la ochi. Erau prea mari ca să fie de pe Pământ.

— Vă rog să serviţi! au îngânat ochii cei mari.

Am băut, convins că alcoolul va dizolva o parte din stinghereala care-mi oprea limba să-şi facă datoria. Ca să nu risc o bâlbâială, le-am arătat ochilor scaunul liber. Conversaţia intra în preţul băuturii.

Frângându-se parcă de mijloc, lujerul cu ochi mari din faţa mea s-a aşezat ascultător pa scaun. Deschisesem gura ca să arăt cât sunt de inteligent, dar robotul de servire, sensibil şi el la frumuseţea aşezată pe scaun, a întrebat suav:

— Cu ce vă putem servi?

— Cu un parah, au răspuns ochii.

Tăblia mesei a glisat şi, din aceleaşi adâncuri, care scoseseră mai înainte la iveală sticla şi paharul meu, a apărut un alt pahar, identic cu primul.

M-am uitat la lujerul cu ochi. Zâmbea. Cred că rămăsesem cu gura deschisă, din momentul în care fusesem întrerupt de robot. Am închis-o, după care, în sfârşit, am emis:

— Ce-i aia parah?

Deschideam conversaţia într-un stil propriu copiilor de 3 ani, la care orice dialog conţine întrebarea „ce-i aia“ în cantităţi apreciabile.

— Am vrut să spun pahar, dar sunt numai de o lună pe Pământ şi mai amestec literele.

— Aha..., aha...! Ce puteam să spun mai inteligent decât „aha... aha“? Mi-am scuturat capul ca să înlătur timiditatea şi am atacat:

— Altă meserie n-ai?

Ochii mari mă priviră parcă mustrător.

— Mă cheamă Alana.

— Te rog să mă ierţi. Am avut două luni de coşmar. Mi-am omorât un prieten. M-a părăsit iubita. Era să ajung pe Nicrom.

— Ce înseamnă Nicrom?

— O planetă de la marginea Galaxiei, cu cele mai mari mine de nichel şi crom.

— Şi ce-i rău dacă ajungi pe Nicrom?

— E o planetă de reeducare. Roboţii nu fac faţă câmpurilor magnetice ale planetei. Nici navele galactice nu pot coborî pe ea. Aşa că s-a construit un laborator spaţial, în afara acestor teribile câmpuri magnetice, de unde se coboară pe planetă şi unde se aduc containerele cu metale gata prelucrate metalurgic. Pe planetă lucrează numai oameni. Ei nu se dereglează ca roboţii. După o lună de adaptare, devin chiar eficienţi.

— Planetă de reeducare?

— De fapt, o închisoare pe viaţă. Pe Nicrom poţi ajunge, dar de acolo nu mai poţi pleca.

— Dar containerele?

— Ce containere?

— Cele cu metale gata prelucrate. Ele cum ajung de pe planetă la *Spacelab?*

— Prin tunele magnetice. Se foloseşte interacţiunea câmpului gravitaţional cu un ecran magnetic superdens. Oricum, containerele rezistă la procesul de ieşire din câmp, oamenii nu, din cauza acceleraţiilor imense. Deci calea urmată de metalele extrase pe traseul planetă-laborator spaţial este interzisă oamenilor. Aceştia pot numai să coboare pe planetă. Atât şi nimic mai mult. Nicrom este materializarea drumului fără întoarcere.

— E moartea? s-au înfiorat ochii mari, numiţi Alana.

— Da, e un fel de primă moarte. A doua e cea reală, după ani şi ani de muncă grea, istovitoare.

— Ce trist! a oftat Alana.

— Dacă ai şti ce oameni sunt trimişi pe Nicrom, nu i-ai mai compătimi.

Alana a lăsat ochii în jos.

— De unde vii?

— Sunt de pe Sirius.

— Şi cu ce treabă pe la noi *1*

— Îmi dau doctoratul la Centrul de Fizică Aplicată. Acum fac practică aici, pentru perfecţionarea limbii. Noi, cei de pe Sirius, vorbim mai greu limba voastră. Pe mine m-au trimis rapid pe Pământ şi n-am avut vreme să urmez acasă un curs intensiv.

— Şi în ce îţi dai doctoratul?

— În pictura secolului XX.

— Frumos subiect.

— Cum te cheamă? s-a auzit vocea fetei.

— Poe. Locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică. Acum în concediu medical.

— Mie nu mi-e frică de tine, au scânteiat ochii albaştri de dincolo de masă.

Am rămas stupefiat. N-am inspirat niciodată teamă.

— De ce să-ţi fie frică de mine?

— Fiindcă eşti o fiară care şi-a omorât prietenul şi abia a scăpat de închisoarea numită Nicrom.

Alana a spus toate astea dintr-o suflare. Parcă luându-şi inima în dinţi. Ce prostie din partea mea! Îi spusesem, trunchiat, prin ce trecusem în ultima vreme, Crezând că dacă mie lucrurile îmi sunt clare, aşa trebuie să-i fie şi ei.

— Dacă trebuia să ajung pe Nicrom eram acolo, nu la bar, stând de vorbă cu o fată frumoasă, i-am aruncat eu primul compliment.

— De ce ţi-ai omorât prietenul?

— Nu l-am omorât. Am asistat numai la moartea lui, fără să pot face nimic ca să-l salvez. M-au bănuit de

crimă, dar acum totul s-a lămurit. Sunt tot atât de nevinovat, ca şi iubitul tău de pe Sirius.

— N-am niciun iubit pe Sirius, a răspuns mirată Alana. Cine ţi-a spus că aş avea un iubit acolo?

— Nimeni. Am presupus doar, ca să te trag de limbă.

— Şi de ce te-ar interesa?

— Mi-ar fi părut rău să ai unul.

— Ce să fac cu el? Să mă părăsească, ca pe tine iubita?

— Măi, să fie! Nu uiţi nimic din ce-ţi spun şi mă mai şi tragi de limbă.

— Am profesor bun.

Ne-am zâmbit. Gheaţa se spărsese, sloiurile erau departe la vale şi începuse să susure o apă limpede şi albastră ca ochii Alanei.

— Dacă crezi că merit, hai să ne vedem după-amiază. Ţi-aş povesti viaţa mea zbuciumată, eşecul meu sentimental, ţi-aş face şi puţină curte... bineînţeles numai ca să-ţi perfecţionezi cât mai bine exprimarea.

— După-amiază nu pot. Am curs de limbă la Centrul de Fizică Aplicată. Scap abia pe la ora 20.

— Ne-am înţeles! La ora 20 te aştept acolo. Cinăm împreună.

Alana s-a ridicat de pe scaun şi m-a privit scurt.

— Încă n-am acceptat invitaţia.

S-a întors brusc şi m-a lăsat cu o mână întinsă şi cu gura deschisă, gata să spun că o rog foarte mult, că plăcerea este de partea mea, că sunt un tip civilizat cu un indice educativ 83 şi că nu vom face altceva decât să mâncăm şi să vorbim, pentru că limba noastră, a pământenilor, este foarte grea pentru cei de pe Sirius.

N-am apucat să mai zic nimic. Întâlnisem şi eu fata care să mă lase cu gura căscată! Chiar de două ori, în mai puţin de o oră. Mi-am bătut codul contului personal pe tastatura mesei, m-am ridicat şi am ieşit pe stradă. Mă simţeam alt om. La ora 20 trebuia să o întâlnesc pe Alana.

Mergând către casă, am recapitulat de câteva ori dialogul nostru şi nu m-am văzut deloc inteligent sau cuceritor. Auzi! Să-i vorbesc de Nicrom, de închisoare şi de moarte. Straniu mijloc de a cuceri o fată. Numai Bingsley era de vină, cu tranchilizantele lui. Cum să fiu în formă, dacă iau pilule cu pumnul? Cică, pentru restabilire şi revitalizare funcţională. Aiureli! Mă sedează de frica unei depresii în toiul căreia să nu-mi pun capăt zilelor. N-am avut niciodată intenţia asta, dar acum, fără tranchilizantele lui Bingsley, cred că-mi administram câteva palme. Aşa, cu ele în stomac, continuam să mă îndrept liniştit către casă.

Am intrat fluierând. Casa era întoarsă pe dos. Răscolită în mare viteză, fără grijă de a ascunde că se umblase prin lucruri. Ce naiba să găsească la mine?

— Alo! Grant? Poe la telefon. Ia-l pe Gatt şi veniţi până la mine. Să-şi aducă şi trusa cu infraroşii şi ultraviolete. Are de lucru.

— Ai păţit ceva? am auzit vocea colonelului, parcă puţin îngrijorată.

— Nimic, sunt bine. Dar am să cer o primă că să-mi aranjez din nou interiorul.

— Vin imediat.

După declicul telefonului direct, pe care musafirii mei nepoftiţi nu apucaseră să-l distrugă, m-am aşezat într-un fotoliu, ca să nu încurc urmele, şi am început să-mi fac inventarul. Tot ce aveam zăcea pe podele şi pe pat. Nu erau nici multe, nici puţine, dar arătau destul de jalnic. Videotelefonul zăcea în mijlocul camerei, făcut ţăndări. Televizorul trona pe canapeaua verde, cu ecranul găurit.

În uşă şi-a făcut apariţia Gatt. Avea o poziţie clasică de apărare, iar mâna strecurată în buzunarul umflat al hainei arăta că maiorul se aşteptase la mult mai rău.

Gatt, urmat de Grant şi de un tip cu o valiză măricică au intrat în încăpere, vădit impresionaţi de harababura ce domnea peste tot.

— N-am pus mâna pe nimic. N-am mişcat nimic. De când v-am telefonat stau în fotoliu şi aştept.

— Armă ai? m-a întrebat Grant.

— Nu.

— Cam imprudent tânărul, a remarcat tipul cu valiza.

— Hai, la treabă, i-a retezat Gatt vorba. Apoi s-a întors către mine şi m-a întrebat:

— Cât ai lipsit de acasă?

— Cam o oră. Poate ceva mai mult.

— Ai remarcat pe afară ceva deosebit?

— Soare şi linişte, nimic suspect.

— Îţi arde de glume, s-a repezit Gatt, care ştia, de la prima noastră întâlnire, că nu-l simpatizez.

— Am spus adevărul şi numai adevărul, am continuat pe acelaşi ton.

— Poe, fii amabil şi colaborează cu maiorul, s-a simţit dator să intervină Grant.

— Asta şi fac, doar că nu plâng, nu-mi smulg părul din cap şi nu strig după ajutor. Mă credeţi chiar atât de prost încât să nu-mi dau seama de seriozitatea situaţiei?

— Bine, Poe. Deci n-ai remarcat nimic.

— Absolut. Dar există supravegherea de cartier şi poate videocaseta ne va aduce lămuriri.

— Le-am telefonat din maşină. Trebuie să sosească.

— Nu-ţi scapă nimic, Gatt. Eşti eficient, nu glumă!

— Numai simpatic nu sunt. În rest...

— Videotelefonul meu arată destul de rău. Nu cred c-o să vedem ceva de pe videocaseta care va sosi.

— Nibb are în valiza lui şi un magnetoscop portabil.

Gatt era dotat într-adevăr cu tot ce-i trebuia unui as al contrainformaţiilor. Mă agasa că nu reuşeam să scap de el. La anchetă Gatt, în poveştile lui Grant — iar Gatt, la mine acasă, tot Gatt. Gatt peste tot. Mă bătea gândul că eu, bietul Poe, eram un dosar nerezolvat pe masa maiorului şi că n-o să am linişte decât atunci când îl va preda la arhivă.

A apărut un poliţist. Avea sub haină o umflătură evidentă, care era de fapt un dezintegrator de mare putere. Vai de pielea hoţilor dacă aveau neşansa să se întâlnească cu el şi refuzau să fie ascultători.

Gatt şi-a scos legitimaţia, poliţistul a verificat-o, după care a înmânat maiorului o videocasetă.

— Rămâi pe aproape, i-a sugerat Gatt.

Nibb a meşterit ceva la valiză lui şi pe un ecran a apărut intrarea vilei. În dreapta sus dansau secundele unui ceas cu cuarţ. Videocaseta se referea la perioada când lipsisem de acasă. M-am şi văzut ieşind din casă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu un pas leneş, de pierde- vară. Bine-i în concediu! În rest, în afară de vecinul de la etaj, Carlson, nimeni nu intrase în vilă. Eşec total, efort inutil. M-am ridicat de pe scaunul pe care stătusem şi am început să mă plimb prin cameră. Gatt reluase vizionarea, cu încăpăţânarea unui buldog. Plicticoasă meserie! Nu-i plăcut să depinzi de amănunte.

— Nibb! s-a auzit vocea lui Gatt. Fă un test de infraroşii ferestrelor. Cele opuse intrării. De fapt, ai văzut şi singur că cele din zona de telesupraveghere n-au fost utilizate. La treabă, Nibb, la treabă!

M-am uitat la ceas. Mai aveam câteva ore până la încercarea de a o revedea pe Alana. Gândul ăsta m-a înviorat, făcându-mă să fiu interesat în terminarea cercetărilor.

— Gatt, l-am interpelat eu pe maior, pot să-mi aşez lucrurile la locul lor?

Maiorul s-a uitat la Nibb. Acesta a dat afirmativ din cap. Fotografiase şi filmase totul. Cercetase tot ce era de cercetat. Se părea că nu erau amprente. De altfel, hoţii nu mai lăsau de mult urme aşa-numite clasice.

Am început să umplu dulapurile cu ce scăpase de furia vizitatorilor misterioşi. Am făcut un balot cu ce nu se putea folosi şi l-am pus la uşă. Am privit camera. În ansamblu, devenise iar civilizată. Dacă reparam videotelefonul şi-mi cumpăram un nou televizor, puteam

să uit că fusesem vizitat. Oare de cine şi de ce? Aveam o viaţă liniştită, dedicată exclusiv muncii de cercetare, prieteniei cu Grant şi cu Hector, iubirii cu Mae. Un fulger mi-a trecut prin minte.

— Gatt! Dacă au venit după casetele magnetice sustrase de Hector?

— La peste două luni de la infracţiune? Nu prea ţine ipoteza.

— Cât timp ai stat la clinică, puteau să percheziţioneze de o sută de ori, a intervenit Grant.

— Pe aici s-a intrat, s-a auzit glasul lui Nibb.

Nibb a apărut cu nişte ochelari cu infraroşii care-l făceau să semene cu o broască cu păr pe cap.

— Câţi au fost? a întrebat Gatt.

— Unul. Am văzut un singur tip de urme. Cred că numărul 29. Purta mănuşi cu un singur deget. Îmi iau aparatul de filmat în infraroşu şi fixez totul ca lumea.

Hoţul intrase prin tubulatura instalaţiei de aer condiţionat, care avea o priză de aer proaspăt în curtea din spate.

— Gatt! Poţi să pui discret o cameră TV care să supravegheze priza de aer?

— Am să aranjez supravegherea totală a casei. Numai necazuri am în locul ăsta blestemat, a spus cu năduf maiorul.

— Ce necazuri, Gatt dragă? l-am întrebat zâmbind. Nu crezi că cel mai îndreptăţit să se văicărească sunt eu? Doar mie mi-au înjumătăţit garderoba, mi-au stricat videotelefonul şi mi-au spart televizorul.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nibb cotrobăia prin măruntaiele casei, făcându-şi meseria. Noi n-aveam ceva mai bun de făcut decât să gândim, operaţie care, de când există ea, se face în tăcere.

— Percheziţia din casa lui Poe nu face, cred eu, decât să redeschidă cazul Hector. Ne-am ocupat mai mult să dovedim vinovăţia sau nevinovăţia lui Poe, decât să analizăm motivele adevărate ale sustragerii casetelor.

Cel care ţinuse acest lung discurs fusese Grant. Mie mi s-a părut logică propunerea lui. Normal! Decât să se fi ocupat de mine, mai bine s-ar fi ocupat de Hector. De când lumea, mortul e de vină. Deci, hai să facem din bietul Hector un superspion mascat. Pfui!

Propunerea colonelului a trezit doar reacţii interioare. Nici eu şi nici Gatt nu ne-am obosit să aprobăm sau să infirmăm ideea.

Între timp, Nibb îşi strângea aparatele. Se uita pe furiş la Gatt, așteptând noi ordine. Dar maiorul fixa cu încăpăţânare un punct de pe covor şi nu zicea nimic. Cam încuiat, Gatt ăsta!

— Mergem, a spus în cele din urmă Gatt.

— Ţi-am adus brăţara, mi-a spus colonelul,
întinzându-mi obiectul care le dăduse atâta bătaie de cap.

— Nu mai este o curiozitate ştiinţifică?

— Prostii! Se dereglase calculatorul lui Stuve.

— Bine, dar orientarea antenei, povestea cu teoria lui Stuve?

— Teoria lui Stuve există şi e corectă. Orientarea antenei către Cd-101 realiza, mecanic, un contact defectuos care provoca acea reacţie ciudată a calculatorului.

— Ce întâmplare! Şi eu care aşteptam cu sufletul la gură continuarea poveştii cu brăţara şi calculatorul.

În timp ce-mi puneam la mână brăţara, mă uitam la maior, la colonel şi la Nibb. Plecau fără niciun rezultat concret de la o anchetă „pe teren“.

Mî-am luat rămas bun de la cei trei, cu bucurie. Mă părăseau în timp util ca să nu-mi strice întâlnirea cu Alana. Bingsley ordonase să stau cuminte, să mă fac mai ..casnic“, să evit emoţiile şi alte chestii de-astea. Iar eu... Vin acasă şi constat că mi-am minimalizat importanţa socială, din moment ce unii ţin să mă viziteze chiar împotriva dorinţei mele. Cercetări, agitaţie, ipoteze... E

clar! Soarta îmi oferea, în ultimul timp, numai situaţii pe care cei din jur le dezaprobau.

Mi-am ales îndelung o toaletă decentă. Doream să arăt bine. Sub duş, neavând altceva de făcut, m-am gândit la cele petrecute. Prin minte mi se învârtea aşa... un gând prostesc, cum că cele ce mi se întâmplau erau regizate. Şi că, peste puţin timp, urma să mă încadrez într-o altă scenă: „întâlnirea“, urmărit cu atenţie din afară, de ochi necunoscuţi. Sunt bolnav! Bolnav psihic! Şi dacă nu mă smulg din priza obsesiilor cât mai repede cu putinţă, doctorul Bingsley va avea iar de lucru. N-am fost niciodată ipohondru, dar uite, acum, în această convalescenţă post- amnezică, sunt pe cale să devin. Am dat drumul cu ciudă la apa rece, apoi la apă caldă, până m-am liniştit.

Pe stradă, agitaţia de seară a oraşului mi-a limpezit gândurile, concentrate din ce în ce mai intens spre întâlnirea cu Alana. Venea sau nu venea? Mi-am alungat varianta neplăcută din minte, meditând la ce-o să-i spun. Asta îmi crea o stare plăcută. La prima noastră întâlnire fusesem cam împleticit, fără reacţii, un tip obscur. Şi doar aveam indicele de inteligenţă 194.

De pe banca pe care mă instalasem vedeam foarte clar ieşirea rezervată cursanţilor de la Centrul de Fizică Aplicată. Era 20,02. Concentrarea devenise maximă. Primii cursanţi îşi făcuseră deja apariţia la ieşire. Erau grăbiţii, cei cu o seară organizată mai îngrămădit, alergători în cursa timpului. Alana nu avea de ce să fie printre ei. Ea era de pe Sirius, nu avea cunoscuţi prea mulţi, ba cred că se şi adapta greu vieţii de pe Pământ. Prezenţa mea la ieşire era un motiv în plus ca să apară o dată cu ultimele grupuri. Toate fetele se lasă aşteptate, făcând din asta, de mii de ani, un test de fiabilitate a iubirii. Uite ce-mi trece prin cap... test de fiabilitate... prostii!

Gândurile mi se succedau tot mai rapid, în proporţie directă cu cei care părăseau clădirea. Apoi s-au oprit ca

lovite de un zid. Nu mai ieşea nimeni. Şi Alana? Iar emoţii!

Portarul, care-mi indicase puţin mai înainte ieşirea cu pricina, m-a privit impasibil, deşi sunt convins că aveam o „,faţă“ furioasă.

— Cursanţii de la „limbaje“ au terminat? l-am întrebat cu o voce intenţionat metalizată.

— La universitatea serală nu mai este nimeni... De la niciun curs, a adăugat el repede.

Am dat din cap, scurt, şi, tot scurt, m-am întors îndreptându-mă către ieşire. Văzusem pe peretele cabinei portarului beculeţele albastre ale sistemelor de alarmă. Toate erau aprinse, deci în clădire nu mai era nimeni.

M-am îndreptaţ spre banca mea, vechiul post de observaţie, şi m-am trântit cu năduf.

— Mai încet! Astea-s maniere?

Parcă m-a curentat. Păi, asta era Alana!

— Alana!

După ce i-am spus numele, cu faţa radiind mai ceva decât Soarele, am rămas să o privesc cum stătea la capătul celălalt al băncii, luminând cu ochii ei mari şi albaştri.

— De unde ai apărut?

— Din parc.

Dar cursul?

— S-a terminat la 19,30.

— Şi... Emoţia m-a gâtuit. Mă aşteptase! „Ei, Poe, ce zici? Îţi fac rău emoţiile?...“ „Toate, doctore Bingsley, în afară de asta, care-i ca un medicament...“.

— Accept să cinăm împreună, deşi nu m-ai întrebat dacă sunt de acord.

— Cum? Dar azi, la bar, am spus doar că…

— Suna a ceva gata hotărât. Dar numai de tine, fiindcă pe mine nu m-ai întrebat ce părere am.

— Te-am întrebat mult mai înainte să pomenesc de cină.

— Când? făcu oarecum derutată Alana.

— Când te-am tras de limbă dacă ai sau nu un iubit pe Sirius.

— Subtilă întrebare!

— Când nu stau cu gura căscată sunt un tip inteligent.

CAPITOLUL 5

Restaurantul era la nivelul trei al clădirii. Un lift lent, cu garderobă în fiecare cabină, ne-a urcat până acolo. Am ales o masă retrasă, obicei de care au fost învinuite toate perechile de vârsta noastră, în toate timpurile, şi am comandat un cocteil Sirius. M-am lansat în povestea vieţii mele. Mai ales a ultimei perioade. Apoi, cred că a intervenit nenorocirea. În afară de cele două pahare cu o băutură rubinie, nu mi-am mai adus aminte de seară, de prima seară petrecută cu Alana. Mi-am revenit acasă, aşezat în acelaşi fotoliu ca atunci când îi aşteptasem pe Grant şi pe Gatt. Alana stătea pe un alt fotoliu şi se uita la mine îngrijorată. Privirea ei mă răsplătea pentru toate suferinţele de până atunci. Alana era îngrijorată cu sufletul, nu cu mintea. Asta mi-a creat bună dispoziţie.

— Să nu-mi spui că m-am ameţit dintr-un cocteil Sirius, că nu te cred, am glumit eu.

Alana a răsuflat uşurată.

— Ţi-ai revenit?

— Din ce?

— Păi, ai cam fost plecat de pe Pământ.

— Cum adică?

— Am băut şi, brusc, ai început să povesteşti ceva despre un bătrân, Io, tatăl tău, care urmează să moară.

— Care Io?

— Nu ştiu. Dar la un moment dat n-ai mai fost coerent şi, speriată, te-am adus acasă. Eşti bolnav, Poe?

Îngrijorarea din vocea fetei m-a înduioşat.

— Ţi-am spus azi-dimineaţă că am fost două luni amnezic…

— Nu mi-ai spus.

— Aşa este! Sunt amnezic de gradul doi. Aşa spune doctorul Bingsley. Fiindcă am mai fost amnezic la 10 ani, când m-au găsit pe un asteroid din Constelaţia Crabului. Asta a fost prima dată. Apoi, în urmă cu două luni, am fost a doua oară amnezic. Mi-am revenit abia acum o săptămână.

— Poate era mai bine să stai în pat decât să mă inviţi la cină.

— Nu, nici vorbă!

— Mă simt vinovată. Puteai să mă atenţionezi că-ţi dăunează emoţiile. Dacă ştiam, renunţam la surpriza întâlnirii.

— Alana, lasă remuşcările! Am avut azi emoţii mai puternice.

I-am povestit secvenţe din întâmplările petrecute între întrevederile noastre. M-a ascultat cuminte şi foarte concentrată. Când am terminat, m-a întrebat:

— Nu crezi că ar fi bine să-l vezi pe doctorul Bingsley?

— Ba da. Am să merg mâine la clinică. Te grăbeşti?

— Nu, de ce?

— Spune-mi cât mai amănunţit ce-am făcut la restaurant.

— Ai stat cu paharul în mână, parcă pregătindu-te să-l bei şi ai povestit. Erai ca în transă

— Nu-mi aduc aminte nimic.

— Nu se poate! Doar s-a petrecut acum o jumătate de oră.

— Nimic, Alana. Pentru mine, ultimul lucru real au fost paharele. Apoi tu, stând în fotoliu şi privindu-mă.

— După ce ai terminat povestea, nu s-a mai putut vorbi cu tine, în schimb ai executat foarte docil comenzile mele.

— Ca un robot?

— Oricum, unul simpatic... .

După ce a spus asta, Alana a roşit puţin şi a lăsat ochii în pământ. Era prima drăgălăşenie care-i scăpa la adresa mea.

— Povesteşte-mi ce-am spus, am schimbat eu vorba ca s-o ajut să depăşească clipa de stinghereală.

. . . .

Dimineaţă, imediat ce m-am trezit, am început să rememorez faptele serii. Totul era clar, inclusiv sărutul timid pe care i-l dădusem Alanei când o condusesem acasă. După atâtea necazuri, uite şi o bucurie.

Am plecat de acasă şi am ciugulit ceva la băruleţul meu. Alana nu era de serviciu decât o zi pe săptămână, dar localul îmi plăcea fiindcă îmi evoca prima noastră întâlnire. Apoi m-am dus la doctorul Bingsley.

În clinică, apariţia mea a produs o oarecare senzaţie. De unde până nu de mult fusesem un amnezic-criminal, acum eram simpaticul Poe, cel care scăpase de condamnare trecând prin testul camerei albe. Eram ca o vedetă.

Doctorul Bingsley m-a luat în primire şi a început să-mi monteze tot felul de traductori pe toate părţile capului. Erau atât de reci că-mi venea să strănut. Doctorul nu mă băga prea mult în seamă, aşa că îmi contemplam singur „pielea de găină“ de pe braţe. Controlul era, evident, de rutină. Ajunsesem să ştiu ce gesturi va face doctorul, ce traductor îmi va pune. Acum urma invariabilul:

— Eşti ca un taur.

— Tauri aşa, mai scrântiţi, există, doctore?

— Cum adică, mai scrintiţi?! m-a îngânat Bingsley, parcă vrând să câștige timp.

— Adică aşa, mai într-o ureche..., am precizat eu în timp ce-mi trăgeam bluza pe cap.

— Ce-ţi veni, Poe?

— Nu-mi veni nimic, l-am îngânat şi eu pe doctor. Cred că scrânteala mea este de un fel mai special.

— Ce mă tot pisezi cu scrânteala? Nu auzi că eşti ca un taur?

— Dă-mi voie să am altă părere, i-am spus şi m-am aşezat pe un fotoliu.

Bingsley a devenit mai circumspect. Probabil că pe faţa mea se citea ceva mai deosebit, căci s-a instalat şi el în fotoliul din spatele biroului şi m-a privit răbdător.

— Ce-ai zice, doctore, de un tânăr care arde de nerăbdare să se întâlnească cu o fată frumoasă, o întâlneşte, o invită la un restaurant şi acolo, în loc să-i facă curte, adică să se poarte normal, cade în transă şi-i povesteşte nişte ciudăţenii cu un bătrân care moare fără să-şi fi văzut fiul, deşi ţine foarte mult la asta?

— Tu eşti tânărul ăla? m-a întrebat Bingsley.

— Eu.

— Şi despre ce fel de transă este vorba?

— Una anormală, bineînţeles. Cum adică, ce fel de transă? Fata zice că stăteam la masă cu paharul în mână şi povesteam uitându-mă într-un punct fix. M-a lăsat să-mi termin povestea şi m-a dus acasă. Am fost foarte docil. Acasă mi-am revenit.

— Ţi-aduci aminte ce-ai povestit?

— Nu…

— Atunci, povestea cu bătrânul?

— Mi-a relatat-o fata. Cât a putut de amănunţit, la rugămintea mea.

— Nu-ţi aduci aminte nimic?

— Nimic. *Tabula rasa*.

— Măi, să fie! făcu doctorul, frecându-şi cu mâinile lui mari părul capului.

Am tăcut amândoi. Îmi dădeam tot mai mult seama că ceva nu era în regulă. M-a fulgerat iar gândul că trăiesc după un scenariu prestabilit, gând ce-mi mai trecuse prin minte atunci când Gatt, Grant şi Nibb plecaseră de la mine fără să obţină vreun indiciu clar privind originea vizitatorilor mei. Parcă şi Bingsley făcea parte din scenariu.

— Poe dragă, n-am ce să-ţi spun. Testele tale neuro-vegetative şi neuropsihice sunt perfecte. Nu ai întreruperi de memorie. Fluxul nervos are parametri cu valori către limita optimă. Ce-mi poveşteşti tu nu are niciun suport biologic detectabil.

— Doctore, chiar acum trăiam senzaţia ciudată că sunt un cobai nenorocit într-o experienţă secretă, de rezultatele căreia se vor bucura alţii. Am mai încercat o dată senzaţia asta, ieri. Nu mă aşteptam să-mi dai alt răspuns.

— Poe, crede-mă, sunt corect.

— Cu mine, sau cu „problema“ Poe?

— Mă bănuieşti de lipsă de profesionalism?

Întinsesem cam mult coarda. O asemenea bănuială era

o jignire şi doctorul Bingsley, care veghease nopţi întregi lângă patul meu, în cele două luni de amnezie, nu merita o asemenea recompensă.

— Nici vorbă, doctore! Te bănuiesc de prea mult profesionalism. Adică te suspectez că ştii ce mi se întâmplă, dar nu-mi spui fiindcă aşa scrie în scenariu.

— Ce scenariu? Ai înnebunit?

— Păi, nu de asta sunt aici? Ca să văd dacă nu am înnebunit.

— Poe! Odihneşte-te cât mai mult şi lasă întâlnirile amoroase pentru mai târziu. Începi să suferi de boala persecuţiei.

— Ai văzut asta pe monitor?

— Boala persecuţiei nu se vede pe monitor. Am simţit-o pe pielea mea.

— Cam păros trăductor! am dat-o eu pe glumă, văzând că Bingsley este de nepătruns. Simţeam că eu am dreptate, dar nu aveam cum să sparg zidul de protecţie cu care eram înconjurat, ca să pot fi dirijat în acţiuni. Chiar şi sfatul doctorului de a mă odihni mi se părea suspect. De ce să mă odihnesc, dacă nu mă simt

obosit sau bolnav? De ce să nu mă întâlnesc cu Alana, dacă aşa aveam chef?

— Mai vii la control luna viitoare. Sigur, dacă te simţi rău, sau ai stări stranii, sau suferi iar de o amnezie trecătoare, ca şi cea de aseară, vii la mine fără programare.

După ce mi-a dat aceste instrucţiuni, doctorul s-a ridicat de pe fotoliu, arătându-mi prin aceasta că-şi pierduse destul timp cu mine.

Clinica era amplasată la parterul Centrului de Supraveghere Astronautică. Mi-a venit, aşa, deodată, să urc să-mi vizitez biroul. Nu mai fusesem de mult acolo. Grant îmi spusese că programul la care lucram fusese preluat de Con, cel de la „misiuni extragalactice“. Puteam fi deci suplinit. Sentimentul pe care mi-l trezea ideea aceasta era neplăcut. Cel mai plăcut este să te ştii necesar, să crezi că eşti atât de bun încât nu te poate înlocui nimeni. Pe când eu?!

Cartela magnetică care-mi permitea accesul şi-a făcut datoria. Uşa liftului rapid s-a deschis. Deci nu fusesem radiat din listele Centrului. Puteam să-i mulţumesc lui Grant pentru asta.

Am ajuns pe coridorul atât de familiar mie. Toate erau la locul lor. Chiar şi cei doi sergenţi, el de la limbi galactice şi ea de la biochimie, stăteau ca de obicei de vorbă, rezemaţi de balustrada scării de incendiu. Biroul meu era încuiat. Am scos din buzunar, în mod reflex, cartela magnetică. am descuiat uşa şi, din prag, mi-am admirat domeniul. Parcă ieri plecasem de aici. Toate luceau de curăţenie, birourile, lămpile, ecranele display-urilor, bandoteca. M-am aşezat la birou şi m-am uitat vizavi. Fotoliul lui Hector era gol. Nu-l va mai ocupă niciodată un băiat de calitatea prietenului meu din copilărie.

Am rămas câteva clipe nemişcat. În capul meu se consolida o idee care-mi bloca celelalte sinapse.

M-am ridicat din fotoliu, am scos din bandotecă două casete, aceleaşi pe care le luase acum două luni Hector, şi am făcut un pas către uşă. Pregăteam un experiment. Dacă reuşeam să ies cu benzile din birou fără să fiu sesizat de controlul cu ionizare, exact cum reuşise prietenul meu, ştiam ce am de făcut.

Am deschis uşa, m-am uitat pe coridor şi, cum nu era nimeni, am scos încet afară mâna cu cele două casete. Nimic. Nicio sonerie nu s-a declanşat. Am intrat în birou şi m-am uitat la beculeţul de semnalizare al controlului cu ionizare. Era aprins. Deci sistemul funcţiona. Totuşi puteam să ies cu casetele din birou. Cum la poartă funcţiona acelaşi sistem, nu aveam de ce să mă tem că voi fi prins scoţând casetele din clădire.

Problema era alta. Zilnic se controla existenţa în bandotecă a casetelor cu ecranele magnetice superdense. Ca să fiu sigur că nu mă expun bănuielilor, am luat din birou două casete goale, dar cu acelaşi ambalaj, şi le-am pus pe raft în locul celor bune. Aşa, nu avea să se observe lipsa casetelor decât numai dacă cineva le rula.

Am încuiat biroul şi am coborât cu liftul rapid până la parter. Casetele erau în buzunarul de la piept al hainei. Parcă mă ardeau, dar hotărârea luată în birou, în faţa fotoliului gol al lui Hector, compensa senzaţia că sunt un hoţ ordinar.

Ieşind din clădire fără incidente, mi-am întărit convingerea că ceva ciudat se petrecuse. Dar nu numai cu mine, ci şi cu Hector. Or, dacă ni se întâmplase acelaşi lucru, însemna că eram pe calea cea bună.

Un taxi autonom, pe pernă de aer, m-a dus către cimitirul municipal. Societatea umană evoluase enorm, dar ritualul înmormântării se păstra. Anacronic obicei, însă legarea lui de evenimentul capital al trecerii în nefiinţă îl făcuse să reziste secolelor. Cimitirul era o clădire cu sere şi parcuri suspendate. Semăna cu un loc de agrement. Am intrat pe uşa care afişa numele lui

Hector, alături de cele ale părinţilor lui. M-am aşezat pe bancheta capitonată, plasată în faţa nişei cavoului. Pe a treia nişă, numărată de la podea, era scris numele prietenului meu. Alături, o hologramă cu Hector la absolvirea facultăţii. Cunoşteam poza fiindcă eu o făcusem. Veneam pentru prima dată în acest loc şi surpriza de a găsi holograma aceasta pe mormântul lui Hector m-a făcut să mă gândesc la Grant. Colonelul era singurul care ştia că ea avea o semnificaţie deosebită, că simboliza despărţirea mea de Hector. La absolvire, Hector dorise să meargă pe Sirius. Cum nu aveam de gând să mă bag în viaţa lui, nu l-am contrazis, n-am încercat să-i schimb hotărârea, dar l-am rugat să-mi dea voie să-i fac o hologramă, ca să-l am ca amintire în trei dimensiuni. Am glumit mult atunci. Grant a fost de faţă la întreaga scenă, inclusiv la cina de adio, dată de Hector. Am hotărât atunci că holograma aceea simboliza despărţirea şi că n-o vom utiliza decât dacă vom fi departe unul de celălalt. După o săptămână, Hector s-a angajat la Centrul de Supraveghere Astronautică. N-a dat explicaţii privind motivele schimbării deciziei sale de a pleca pe Sirius. Holograma era prinsă acum de marmura rece şi simboliza cu certitudine despărţirea. Grant se dovedise un dur cu multă sensibilitate.

Rememorarea acestor împrejurări mi-a mai atenuat tristeţea. Gheara, care începuse să-mi strângă inima la vederea chipului tânăr şi destins al lui Hector, îşi mai domolise strânsoarea. Mă simţeam în stare să-i mărturisesc pentru ce venisem acum la el:

— Am venit, Hector. Să nu te superi, dar am fost bolnav.

— ...

— Am avut amnezie.

— ...

— De două zile simt că sunt manevrat, că cineva mă foloseşte, iar eu nu mă pot împotrivi.

— ...

— Chiar dacă nu răspunzi, eu am venit să-ţi spun că nu voi avea tihnă până nu voi afla de ce ai murit.

— ...

— Simt că moartea ta, amnezia mea, boala mea, numită blând de Bingsley boala persecuţiei, sunt legate de un singur eveniment, confuz deocamdată, dar esenţial pentru noi.

— ...

— Pentru mine şi pentru tine, Hector.

Am părăsit cimitirul agale. Hotărârea de a mă ocupa de cazul Poe-Hector îmi descătuşase parcă intelectul. Simţeam fluvii de energie circulându-mi prin vine. Nu-mi păsa de Bingsley şi de recomandările lui obsedante: „Odihneşte-te!“. Cum voi proceda, încă nu ştiam. Primul gest îl făcusem când sustrăsesem casetele. Logica era de o simplitate copilărească. Momeala era la mine!

M-am instalat în metrou şi m-am dus acasă. În faţa uşii, pe scări, stătea Alana. Parcă şi pe ea o vedeam cu alţi ochi. Era Alana de ieri, era frumoasă, dar Hector stătea acum între noi. Ca să mă bucur de dragostea ei, de dragostea mea, trebuia să-l ajut pe Hector să se odihnească în pace.

— Cum se numea cel care nu şi-a găsit liniştea până nu a răzbunat moartea tatălui său?

— Nu înţeleg, Poe, ce-ţi veni?

— Am învăţat la şcoală. Acum nu-mi aduc aminte, dar în esenţă era aşa cum ţi-am spus.

— Glumeşti?

— Deloc. Poate la voi, pe Sirius, se face mai puţină literatură. Bună, Alana, şi scuză-mă că te-am întâmpinat astfel.

— Am fost îngrijorată.

Am intrat în casă.

— Ai mâncat?

În timp ce mă spălam pe mâini, întrebarea Alanei mi-a adus aminte de Grant. Pe nava *Star,* când ne întâlneam,

eu copil, el comandor, adică şef suprem, la fel mă întreba: „Ai mâncat?“.

— Dar tu? i-am răspuns eu cu altă întrebare.

— Eu mănânc puţin.

Am intrat în cameră. Alana a intrat în nişa care servea drept bucătărie. Nu părea intimidată de aparatura din „dotare“. Tocmai deschisese frigiderul ca să-şi dea seama de nivelul meu de aprovizionare. A ales două cotlete, le-a despachetat din staniol şi le-a montat pe ţepuşa cuptorului cu microunde. A preparat rapid o maioneză în care a pus apoi nişte ţelină rasă. Până a ornat-o cu măsline, cotletele au fost gata. Ne-am aşezat la masă şi am început să mâncăm, uitându-ne din când în când unul la altul. Ochii Alanei erau mari şi curioşi. Dar buna creştere o împiedica să vorbească la masă sau să mă descoasă. Ştia că fusesem la doctor, însă se jena să mă întrebe ce făcusem acolo.

Alana a strâns masa, a aruncat în incinerator farfuriile de hârtie presată şi s-a apucat să prepare o cafea. M-am instalat în fotoliu şi am dat drumul la televizor. Îl adusese Grant în locul celui spart. Alana a pus cafeaua pe măsuţă şi s-a instalat în fotoliul celălalt.

— Bingsley zice că sunt sănătos, aşa cum eram la ieşirea din clinică. Niciun semn că boala ar reveni.

— Dar ai avut o perioadă de uitare, nu?

— I-am spus, însă aparatele lui sunt mai presus de spusele bolnavilor. Mi-a recomandat iar odihnă.

— Dar e absurd!

Alana s-a îndoit de mijloc către mine şi m-a fixat cu ochii ei albaştri. Era sincer îngrijorată.

— Aşa zic şi eu. În cazul în care Bingsley are dreptate, atunci sunt valabile mai multe variante.

— Ce variante? În legătură cu ce? Amnezia ta are o singură variantă.

— Ai dreptate. Dar nu de boala mea vorbeam, ci de cauzele ei. Dacă boala mea există, şi asta nu poate fi pus

la îndoială, iar din punct de vedere clinic sunt normal, înseamnă că are cauze externe.

— Cauze externe?! a repetat interogativ Alana.

— Da. Vreau să spun că uitarea se datorează unor stimuli din exterior.

— E logic ce spui, dar este doar o ipoteză. Nu ai nicio dovadă că ar fi aşa.

— O să am.

Tonul meu fusese îndesat şi ameninţător. Alana sesizase asta şi, instinctiv, se retrăsese către spătarul fotoliului, uitându-se la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Hector se instalase din nou între noi. Zâmbea ca în holograma de la cimitir, dar zâmbetul acesta îmi provocă o furie rece, cerebrală. M-am ridicat din fotoliu, fără să mă uit la Alana, şi m-am dus la bibliotecă. Am căutat câteva clipe, după care am scos un volum şi
l-am dat fetei.

— Shakespeare, *Hamlet,* a citit. Alana pe copertă. Ce-i cu asta?

— Te-am întrebat mai înainte cine nu şi-a găsit liniştea...

— ...până nu a răzbunat moartea tatălui său? Hamlet, desigur, chinuit de fantome. Dacă nu eram atât de îngrijorată, îmi aduceam aminte de drama nefericitului prinţ.

— Azi mi-am propus să-l găsesc pe cel care mi-a ucis prietenul.

— De aceea erai aşa de încruntat puţin mai devreme?

— De aceea.

— Şi crezi că o să poţi face tu singur ce n-au reuşit specialiştii?

— Cred. Specialiştii de care vorbeşti se uitau la mine ca la un perete. Le păsa de Hector atât cât să-şi justifice sarcinile de serviciu. Pe când eu am fost prietenul lui Hector şi sufăr că nu mai este. Acesta va fi atuul meu.

— Cu sentimentele nu descoperi criminali. Ba ajungi, orbit de ele, să greşeşti, să fii profund subiectiv, să nedreptăţeşti. Şi este foarte grav când un om acuză pe nedrept alt om

— Am simţit asta pe pielea mea. Iar cei care mă acuzau nu păreau că suferă peste poate.

Alana şi-a dat seama că aveam o dispoziţie războinică şi a tăcut. Am tăcut şi eu.

— Aş vrea să te pot ajuta, a spus după un timp.

M-am apropiat şi am mângâiat-o pe păr. Ce putea să facă o fată de pe Sirius, subţirică şi frumoasă?

— Te numesc asistenta mea, am spus pe un ton vesel. Nu se prea potrivea tonul ăsta cu cel de mai înainte, astfel încât şi un copil putea să-şi dea seama că-i forţat.

— Să nu crezi că sunt o neajutorată, mi-a ghicit Alana gândurile, cu acea infailibilă intuiţie feminină.

— Sincer să fiu, la asta m-am gândit!

Nu făcea să mă port fals cu un om ca Alana.

— Mă bucur că recunoşti şi te iert. Ne cunoaştem doar de două zile. Dacă o să ai răbdare, o să vezi că nu sunt o păpuşică.

— Bine. Voi face abstracţie de înfăţişarea ta şi te voi trata ca pe egalul meu. Pentru asta te rog să-mi spui cu ce te ocupai pe Sirius.

— Sunt psiholog.

— Şi ce cauţi pe Pământ?

— Am o bursă de un an pentru studii de psihologie comparată.

— Când ne-am întâlnit prima dată parcă mi-ai spus că-ţi dai doctoratul în pictura secolului XX.

— Uite, amnezicul! Funcţionează impecabil când e vorba de alţii. Pentru cât de agitat erai atunci mă mir că nu ţi-a scăpat mica mea minciună.

— Cum mică? Acum, că te-am prins, treci la minimalizarea greşelii? Vei fi aspru pedepsită.

— De ce? Te cunoşteam numai de cinci minute; doar nu era să-mi descarc sufletul şi să-ţi divulg toate secretele.

Ne cam îndepărtaserăm de obiectiv. Ca „şef“ m-am simţit dator să intervin:

— În acţiunea pe care o întreprind, am nevoie de un psiholog.

— Cum era Hector?

Am stat puţin să mă gândesc. Cum era Hector? Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. De zece ani de când îl cunoşteam, Hector era Hector. Adică cel mai bun, cel mai fidel, cel mai săritor, cel mai inteligent.

— Grant m-a adus de pe nava *Star* şi m-a instalat la el acasă.

— ...cred că ai început-o cam abrupt. Cine-i Grant? Ce rost are nava *Star* ca să aflu cum era Hector?

Alana avea dreptate; trebuia să o iau de la început.

— Am deschis ochii asupra lumii înconjurătoare la vârsta de zece ani. Ce făcusem până atunci, cine-mi erau părinţii, din ce Galaxie ajunsesem pe un asteroid din centura lui 1032-F.C., iată întrebări la care n-am putut să răspund niciodată. Nava *Star* – navă de salvare – plecase de pe Pământ ca să recupereze o expediţie a cărei rachetă purtătoare pierduse la aterizare tot combustibilul. Comandorul Grant reuşise să ajungă la timp. De altfel, comandorul Grant, la cei 40 de ani ai săi, nu greşise niciodată, ajunsese întotdeauna la timp, salvase expediţii considerate iremediabil pierdute, motive pentru care devenise legendar. Cu cei salvaţi la bord, comandorul se îndrepta spre Pământ, când radiolocatorul a semnalat un eveniment curios. Un asteroid din centura lui 1032-F.C. emitea, la intervale perfect egale, semnale radio. Nu erau prinse în niciun cod galactic, dar erau în mod sigur semnale radio. Grant luase legătura cu baza şi ceruse permisiunea să cerceteze provenienţa acestora. Asteroidul nu era locuit şi, dacă emitea, exista varianta unei nave eşuate. Iar

meseria comandorului era salvarea. După câteva zile, baza răspunsese. Interzicea aventurarea navei *Star* pe asteroid. Rezultatele expediţiei abia salvate erau atât de importante încât nu se admitea punerea lor în pericol din cauza unei aventuri pe un asteroid. Grant se încruntase la primirea răspunsului şi ordonase abordarea asteroidului. Echipajul nu crâcnise. Toţi ţineau foarte mult la comandor, care-i scosese deseori din necazurile inerente misiunilor unei nave de salvare. După câteva zile, fusese contactat asteroidul. Ca să nu pericliteze nava şi rezultatele expediţiei, Grant folosise modulul de salvare. Coborâse personal pe asteroid, ca să nu expună pe nimeni altcineva la represaliile pe care baza urma să le declanşeze împotriva celor care nu se supuseseră ordinelor. Înainte de a se îndrepta spre asteroid, îşi numise succesorul la comanda navei.

— Straşnic om! a spus Alana, furată de povestirea mea.

— O să-l cunoşti. Deci, Grant coborâse pe asteroid cu modulul de salvare. Nava localizase semnalele radio

într-un careu bine determinat, aşa că modulul nu a rătăcit prea mult. Ce-a găsit comandorul? O construcţie metalică, etanşă, cu rol evident de laborator. În interior, trei oameni. Doi morţi şi unul congelat. Cei morţi aveau în jur de 30 de ani. Cel congelat eram eu, un copil de 10 ani. O singură dată în cariera lui se abătuse comandorul Grant de la disciplină de fier ce domnea pe navele de salvare şi atunci dăduse de mine. Raţiunile umanitare care îl împinseseră să încalce ordinele bazei se dovediseră întemeiate. Am fost adus pe navă, cu lada frigorifică cu tot. Specialiştii au studiat cu atenţie instalaţia şi au găsit că este prevăzută cu un minicalculator biologic care putea să mă readucă la viaţă. Operaţia s-a realizat cu mare atenţie. Aşa am început să trăiesc. M-am născut deci dintr-o ladă frigorifică. De unde veneam? De la mine n-au putut afla nimic. Nu ştiam să vorbesc, gânguream ca un nou-

născut. Un nou-născut de 10 ani. M-au supus unor teste complicate şi au decis că funcţional eram perfect sănătos, dar că suferearn de amnezie, o formă gravă care îmi anulase şi capacitatea de a comunica prin vorbire. Cum mai era destul timp până să ajungem pe Pământ, psihologii şi pedagogii navei *Star* s-au pus pe capul meu, cu o curiozitate şi o seriozitate puţin exagerate, după părerea mea. Mă jucam două ore pe zi, în rest şcoală. Am fost un elev foarte silitor. Mi-am uimit profesorii. Învăţam atât de repede şi de temeinic încât, după şase luni, vorbeam curent şi eram deja în clasa a treia. A intervenit Grant, care, informat asupra evoluţiei mele de copil-minune, le-a atras atenţia că-mi pun sănătatea în pericol. Aşa că am rămas cu cele trei clase absolvite, urmând ca pe Pământ să-mi continui studiile. Pentru a evita şocul contactului cu civilizaţia pământeană, mi-au pregătit un set de filme de acomodare, filme stereoscopice. Am învăţat ce este Pământul, iarba şi florile, speciile de animale, am cunoscut modul de viaţă pământean, ce mai, m-am aclimatizat.

— Şi eu am urmat un curs de aclimatizare de tipul acesta înainte de a veni pe Pământ, m-a întrerupt Alana, pentru a-mi arăta că înţelege la ce mă refeream.

— Cunoşteam pe zi ce trecea tot mai mulţi membri ai echipajului. Vestea despre copilul-minune se răspândise pe întreaga navă şi toţi doreau să mă vadă. Cred că erau tare dezamăgiţi când dădeau cu ochii de mine. Eram slăbuţ, cam palid. Păream subalimentat. De altfel, se şi pornise un carusel al deducţiilor legate de locul meu de baştină. Nimic din ce se găsise pe asteroidul din centura lui 1032-F.C. nu putea servi la identificarea sectorului de cer al cărui fiu eram. Unii, pornind de la datele mele anatomice şi de la înfăţişarea mea scheletică, presupuneau că sunt din Aldebaran, unde, se ştie, hrana este o problemă. Alţii, având ca punct de plecare inteligenţa mea ieşită din comun, au pronosticat că sunt

de pe Alfa Centauri, celebră prin minţile ei sclipitoare şi prin marea densitate de copii-minune. Am fost multă vreme obiectul unor pariuri, al unor conflicte chiar, până când, plictisiţi de subiect şi tracasaţi de sarcinile zilnice, au început să mă mai uite. Singurul care-mi purta constant de grijă era Grant. Comandorul, căruia soţia şi cei doi copii îi muriseră într-o expediţie pe 20C.F.21, avea pentru mine o slăbiciune evidentă. Toate clipele libere, destul de puţine, e adevărat, şi le rezerva pentru micul Poe. Făceam sport împreună, mâncam împreună, citeam împreună, ne plimbam sau săpam în serele navei împreună, eram nedespărţiţi. Când nu avea timp pentru mine şi era în cabina de comandă, mă încurcam şi eu printre picioarele celor de acolo. Ajunsesem să cunosc comenzile pe dinafară. să pot face controale de traiectorie, să pot identifica defecţiunile compartimentelor navei după semnalele luminoase şi cifrele de pe display-uri. Grant era, cred, mândru de mine, deşi nu mă lăudase niciodată. Baza îi promisese la aterizare o sancţiune zdravănă. Grant se făcca că nu-i pasă, dar realitatea era alta. În cazul primirii unei sancţiuni pentru indisciplină, comandorii erau suspendaţi pe trei ani. El mai avea trei ani până la pensionarea astronautică. Pierdea deci trei ani de muncă încordată, cu misiuni de cercetare sau de salvare, cu testări de nave extragalactice, pierdea tot ce este frumos în munca de astronaut. Faptul că era la prima abatere de acest gen nu-l putea salva. Marele Consiliu era inflexibil. Eram prea mic pentru a realiza ce făcuse Grant pentru mine. În secret, şi numai în secret, fiindcă comandorul era un tip dur, care ştia să se impună, băieţii de pe navă îi spuneau „mămica Grant“. Nu ştiu dacă auzise asta vreodată, dar într-o zi, când săpam în serele navei, eu i-am spus „tăticul Grant“. Atât de firesc, încât abia mai târziu am avut îndoieli în legătură cu picăturile de sudoare de pe obrajii comandorului. Oare nu fuseseră lacrimi?

— Chiar l-au sancţionat până la urmă?

— Fără milă. L-au premiat pentru acţiunea reuşită de salvare şi l-au sancţionat pentru punerea în pericol a misiunii prin coborârea pe asteroid. Grant, în loc să facă o contestaţie, cum avea dreptul, a înaintat un memoriu privind calităţile mele, modul surprinzător de uşor în care învăţasem limba şi manualele celor trei clase parcurse etc., cu rugămintea finală de a se face eforturi pentru identificarea „feliei mele de cer“ – ca să mă exprim poetic. Memoriul lui a fost bine primit, dovadă faptul că iar m-au plimbat prin tot felul de clinici, spitale şi centre de cercetare. Originea mea umanoidă a fost iar certificată şi autentificată de somităţi, dar de unde proveneam nu s-a putut afla. Am rămas micul Poe de pe asteroid pentru unii, puştiul lui Grant pentru alţii. Grant şi-a luat concediu un an şi s-a ocupat de mine, continuând ceea ce începuse pe navă. Am fost dat la şcoală. Primul contact cu colegii mei a fost extrem de dur. Ştii şi tu cât de cruzi sunt copiii prin sinceritatea lor. În două zile ştiau că nu am părinţi, că am fost congelat şi apoi decongelat, aşa că nu mă mai scoteau din ,.fripturică“, „cărniţă“ şi alte aluzii la ,,mama“ mea, lada frigorifică. În loc să fiu un erou al spaţiului, salvat ca prin minune, cum mă asigurase comandorul, eram o bucată de carne îngheţată care-şi schimba numele după fantezia colegilor de şcoală. Cu fizicul meu osos, nu aveam nicio şansă să mă impun, aşa că devenisem subiectul glumelor lor. Sufeream, dar nici nu crâcneam acasă. Jucam rolul băiatului cuminte, căruia îi place cartea. Cam a patra sau a cincea zi, pe când eram iar înghesuit într-un colţ în curtea şcolii şi gratulat cu tot felul de porecle, apăruse Hector. Era de vârsta mea, dar mult mai solid. Nu-l remarcasem până atunci, fiindcă nu avusesem ochi decât pentru duşmanii mei. S-a apropiat de mine şi m-a întrebat: „Ai călătorit pe *Star?*“. M-am uitat la el, fără să-i răspund, fiindcă-l bănuiam un nou membru al echipei de tortură. Hector a aşteptat puţin, s-a întors către ceilalţi, care-i pândeau cu lăcomie reacţia

la tăcerea mea, şi le-a spus: „Poe este prietenul meu, aşa că joacă s-a terminat“. Au rămas toţi cu gura căscată. De mine, nu mai vorbesc. Mi-au dat lacrimile. Hector m-a luat pe după umeri, trăgându-mă în afara cercului de gură-cască, şi a reluat întrebarea: „Ai călătorit pe *Star?*“. Aşa l-am cunoscut pe Hector.

— Un suflet mare!

Am tăcut. Remarca făcută de Alana mă răscolea. Pusă alături de amintirile mele, îmi dădea din nou senzaţia unei pierderi ireparabile. Unde aveam să mai găsesc un prieten ca el?

Alana căzuse şi ea pe gânduri. Îşi fixase ochii ei mari şi frumoşi pe tăblia mesei; erau ca o cortină albastră care ascunde publicului din sală vânzoleala de pe scenă. M-am simţii obligat să reiau o idee mai veche, cea care declanşase, de altfel, mica mea autobiografie:

— Am nevoie de ajutor, Alana!

Cortina albastră s-a tras şi gândurile s-au ivit de după ea, sincere şi curate.

— Te rog să-mi spui tot ce te frământa şi să ai încredere în mine!

— Uite la ce m-am gândit: sunt dator memoriei prietenului meu Hector cel puţin cu încercarea de a afla de ce a murit.

— Te crezi în stare?

— Ce te face să crezi că nu aş fi?

Alana şi-a lăsat iar ochii în jos. Mi-a părut rău că am luat-o aşa... bravând inutil, fiindcă de fapt nu mă prea vedeam în stare să finalizez ce-mi propusesem. Gatt şi serviciul din care făcea parte erau mult mai versaţi în treburi din astea, şi totuşi... Bunul simţ al fetei funcţionase fără greş, iar eu i-o cam retezasem.

— Bănuiesc, cu logica mea tipic feminină, s-a auzit glasul Alanei, neaşteptat de ferm faţă de timiditatea sugerată de coborârea privirii, că acolo unde alţii mai pricepuţi n-au făcut mare lucru, nici noi n-o să putem face.

Observaţia ei era extrem de ascuţită. Parcă-mi citise gândurile. M-am felicitat pentru inspiraţia de a mi-o lua parteneră în investigaţiile pe care mi le propusesem şi i-am răspuns:

— Adevărat. Dar cine cercetează fără să pună suflet, mare ispravă nu face. Maiorul Gatt şi ai săi sunt oamenii faptelor, ai probelor palpabile, nu sunt conduşi de sentimente. Eu, din contră, fiind vorba de cel mai bun prieten al meu, voi fi dominat chiar de sentimente. Voi completa deci ancheta lor cu exact ceea ce-i lipseşte: interpretarea sufletească...

— Iar eu, îmi continuă Alana ideea, voi fi balanţa care va decide cât din fapte şi cât din suflet trebuie luat, pentru a ajunge la adevăr.

— Vei fi arbitru între mine şi Gatt.

Ne-am privit, mulţumiţi unul de celălalt. Parcă ne ştiam de când lumea, nu de două zile.

— Ce nu-ţi place din ancheta maiorului ăsta... cum îi zice...?

— Gatt.

— Aşa, Gatt.

— Sincer să fiu, pornirea mea împotriva lui Gatt are baze pur subiective. M-a deranjat faptul că m-a putut crede în stare să-l omor pe Hector şi că a condus o mare parte din anchetă pe această pistă.

— Păi, nu te-au găsit ţinându-l de gât? Aşa mi-ai povestit.

— Nu de gât, ci de reverele hainei. Iar laboratorul a afirmat de la început că Hector n-a fost strangulat. Moartea lui rămâne o enigmă.

— Ai citit concluziile medico-legale?

M-am ridicat din fotoliu şi am început să caut în bibliotecă xerocopia dosarului pe care-l studiasem în dimineaţa când mă vizitase Grant. Ordinea din bibliotecă era relativă, din cauza percheziţiei de ieri, dar dosarul pe care-l căutam era roşu, strident, aşa că era uşor de remarcat. Totuşi...

— Ce-i? mă întrebă Alana.

— Aveam o copie după dosarul anchetei, însă cred că nu mai există.

— Caută mai cu calm. Prea te agiţi!

M-am oprit şi m-am concentrat. Ultima dată, lăsasem dosarul pe noptiera patului. Pe noptieră nu era nimic. Nu cumva căzuse după noptieră, în şuvoiul căutărilor „vizitatorilor“? Dosarul, roşu strident, era acolo. L-am luat, m-am întors în fotoliul meu, am deschis la pagina raportului medico-legal şi i l-am întins Alanei.

În timp ce fata citea copiile din dosar, eu m-am decis să devin ordonat. Aşa că am scos din sertarul mesei un carneţel în care am început să-mi notez nedumeririle legate de cazul Hector-Poe.

1. De ce sistemul de control nu a funcţionat când Hector a scos cele două casete?

2. Ce legătură există între cele întreprinse de Hector la punctul 1 şi felul în care eu am reuşit acelaşi lucru?

3. De ce a scos Hector casetele?

4. Ce legătură există între casete şi plecarea lui Hector la Centrul de Fizică Aplicată?

— Mie nu-mi place asta, a spus Alana bătând cu mâna în dosar.

— Ce nu-ţi place, fată dragă?

— Neconcordanţa dintre cele scrise în raportul medico-legal şi modul în care a decurs ulterior ancheta. Eu nu
te-aş fi suspectat nicio clipă.

— Fiindcă judeci cu sufletul, nu cu mintea.

— Ba, să ştii că nu! Cu mintea judec şi eu.

— Atunci, fă-mă să înţeleg.

— Scrie în raportul medico-legal că Hector a prezentat o creştere bruscă a neuronilor, motiv pentru care i s-a transformat capul într-o bilă roşie şi lucioasă care a anulat orice trăsătură umană?

— Scrie.

— Scrie că atât la tine, cât şi la Mae s-au remarcat creşteri infime ale neuronilor?

— La mine mai mult şi la Mae mai puţin.

— Exact. Scrie?

— Scrie.

— Concluzia este clară. Toţi trei aţi suferit aceeaşi influenţă externă. La Hector a fost mortală. La voi, gradată. Ţie ţi-a provocat amnezia, iar lui Mae leşinul îndelungat.

M-am uitat uimit la Alana. Ce simplu şi direct gândea. Şi nici nu părea încântată de ceea ce spusese. Se purta normal, de parcă asta făcea de când lumea: analiza dosare încâlcite şi găsea în ele un fir logic, ascuns altora.

— Unghiul ăsta de vedere a fost sesizat de prima dată, i-am răspuns.

— Atunci de ce te-au chinuit în camera aia… cum îi zice…?

— Camera albă? Dar nu m-au chinuit! N-am simţit nimic.

— Aici, pe Pământ, nu vă prea ocupaţi de subconştient. Noi, pe Sirius, dăm o mare importanţă acestei laturi a psihicului. Multe acţiuni umane au ca substrat subconştientul, aşa că îngrijirea lui este la noi o preocupare centrală. La tine, în camera aceea, subconştientul a fost schingiuit, pus să comunice calculatorului biologic tot ce ştia, toate tainele lui, pe care nici tu nu le bănuieşti. Te-au dezbrăcat psihic, asta ţi-au făcut.

— Bine, te cred. Dar cel puţin am consolarea că m-au dezbrăcat în faţa unei persoane de gen neutru, cum este calculatorul.

— Lasă gluma! Nu cred că maiorul Gatt nu a sesizat faptul că toţi trei aţi răspuns la fel în faţa stimulului exterior la care aţi fost supuşi.

— Adică faptul că ne-au crescut neuronii?

— Exact. Ar fi fost o scăpare grosolană.

— Să presupunem că n-a făcut această greşeală.

— Dacă n-a făcut-o, atunci acţiunile lui ulterioare nu au niciun suport logic. Tu ieşiseşi din cercul bănuiţilor.

— Ia, stai! De unde ştii că-i vorba de un stimul exterior? Dacă i-am dat lui Hector să bea ceva şi astfel a avut criză mortală?

— Adică un stimul interior?

— Exact.

— Fiindcă numai un stimul exterior putea să deregleze televizoarele de supraveghere! De aceea!

Am rămas în poziţia mea preferată, dominantă la discuţiile cu Alana, adică cu gura căscată. Măi, să fie! Ce corelaţii se făceau în căpşorul fetei ăsteia!

— Bine. M-ai convins. Punctăm deci ca un obiectiv cucerit faptul că a fost vorba de un stimul exterior, mortal pentru Hector şi mai puţin periculos pentru mine şi pentru Mae.

— Stimulul a apărut în momentul în care tu ai încetat să-ţi mai aminteşti ceva.

Siguranţa afişată de Alana în manevrarea ipotezelor mă uimea. Parcă toată viaţa nu făcuse decât aşa ceva.

— Nu te mai uita aşa la mine, Poe! Ştiu că te miri de felul în care mă descurc, dar ţi-am spus că sunt psiholog.

— Ce legătură are asta cu...

— Are. Un dosar criminalistic este un amalgam de fapte, sentimente şi impresii, determinate psihologic. Este deci un subcapitolaş în meseria mea, care are o arie ceva mai vastă şi care mă obligă să am cunoştinţe solide de logică.

— Atunci sunt un norocos! Mi-am ales cel mai calificat colaborator.

— Eu credeam că m-ai ales după criterii ceva mai sentimentale. Alana devenise iar lujerul cu ochi albaştri. Dar câtă forţă în lujerul acesta, câtă logică, câtă energie! Am simţit că-mi piere cheful să fiu eu „şef“ în acţiunea de investigare a cazului Hector-Poe. Cum să anunţ însă asta în public?

— Te-am ales după criterii sentimentale. Şi nu-mi pare rău, să ştii!

Mulţumită de răspunsul meu, sau numai aparent mulţumită, fiindcă la femeile ultrainteligente este bine să ai şi un coeficient de siguranţă, Alana mi-a zâmbit şi a continuat:

— Ce-ai scris în carneţelul acela?

I l-am întins fără niciun comentariu. L-a parcurs rapid, l-a închis şi a rămas îngândurată. Cred că gestul meu de a sustrage casetele îi blocase pe o perioadă contactele.

S-a auzit uşa de la intrare. Ne-am întors amândoi surprinşi. Nu aşteptam pe nimeni. Era Mae. Pentru prima dată mă vizita de la moartea lui Hector. A măsurat-o cu o privire rapidă, dar destul de indiferentă, pe Alana, s-a îndreptat spre un fotoliu şi, după ce s-a instalat comod, m-a interpelat:

— De ce m-ai chemat? Ştii că nu mai vreau să te văd.

— Dar nu te-am chemat!

Simţeam în ceafă privirile mirate ale Alanei. Dacă nu mă credea?

— Am primit la serviciu cartea asta de vizită, cu ora 20,15 scrisă pe ea.

Mae mi-a întins cartonaşul colorat de care vorbise.

L-am luat şi am constatat că semăna cu ceea ce numeam eu „cărţile mele de vizită“, un obicei anacronic de care citisem în manuale şi pe care, dintr-un capriciu, avusesem ambiţia să-l reînvii. Ora ar fi putut fi scrisă de mine, dar şi de altcineva; cum eu nu-mi aduceam aminte să fi scris aşa ceva, însemna că altcineva se jucase cu Mae de-a întâlnirea. M-am ridicat, am căutat în bibliotecă pacheţelul cu cărţi de vizită. L-am găsit cam răvăşit, semn că nu scăpase nici el de vizitatorii mei, curioşii de ieri. Pe ultima carte de vizită scria un număr: 50. Deci pacheţelul conţinea 50 de bucăţi. Am început să număr, ştiind că n-am folosit niciodată cartonaşele pe care scrisesem

adresa şi instituţia unde lucram şi codul videotelefonului. Erau 49.

— Alana, vrei să le numeri şi tu?

— 49, a spus Alana în final.

— Pe mine mă cheamă Mae.

Zăpăcit de apariţia neanunţată a fostei mele prietene, uitasem să fac prezentările. Şi acum eram pus la zid. Fetele şi-au dat mâna, şi-au zâmbit protocolar şi s-au reaşezat la locurile lor.

— Alana a venit de pe Sirius; are o bursă la Centrul de Fizică Aplicată.

— Eşti medic? a început Mae interogatoriul.

— Nu, studiez pictura secolului XX.

I-a servit deci aceeaşi minciună ca şi mie. Şi tot fără să clipească.

— Credeam că-l îngrijeşti pe Poe. Am auzit că eşti în concediu medical, s-a întors Mae către mine.

— Sunt, i-am răspuns, ca să o scutesc pe Alana de o altă explicaţie.

M-am uitat la ceas. Era 20,30. Ardeam de nerăbdare să-i comunic lui Grant povestea cu cartea de vizită. Nu-mi venea să cred că-mi fuseseră răscolite toate lucrurile numai pentru a mi se fură un cartonaş colorat, cu date personale înscrise pe el, dar totuşi era o constatare care trebuia făcută. Cartonaşul fusese luat şi trimis în mod misterios lui Mae. Dacă se depista calea pe care o urmase, poate se mai câştiga vreo informaţie.

Cred că la gândurile astea am rămas. Ce-a mai urmat după ele nu mai ştiu. Când mi-am revenit, Alana, Mae şi Grant se uitau la mine cu îngrijorare.

— Călătoreşti, băiete, călătoreşti..., a mormăit colonelul, deşi se vedea că i se luase o piatră de pe inimă văzând că mi-am revenit.

Alana avea obrajii umezi şi ochii de un albastru mai închis decât de obicei.

Mae era speriată, dar nu plânsese.

— Ce-am mai făcut, săracul de mine?! am încercat să glumesc.

— Ne-ai delectat dându-ţi ochii peste cap şi bâiguind o poveste, a spus Grant.

— Cu bătrânul Io, a completat Alana, care mai asistase la o scenă similară cu o seară înainte.

— Devine plictisitor obiceiul ăsta! le-am comunicat părerea mea.

— Dragă băiete, obiceiul ăsta ne îngrijorează peste măsură.

— De ce, colonele, „ne“... Sunteţi mai mulţi?

Grant a tăcut şi s-a rezumat să clatine din cap a nemulţumire.

— Cel puţin pe cei de faţă ne îngrijorează, a intervenit împăciuitoare Alana.

— Nici eu nu-mi sunt indiferent, le-am spus, dar nu mă pot împotrivi. Aşa, deodată, nu mai ştiu pe ce lume sunt şi nici ce fac.

— Bine că nu eşti violent, a spus Mae. Atunci, când a murit Hector, m-ai speriat cu felul tău de a te comporta.

— A fost violent? s-a interesat Alana.

— Când a intrat în casă, nu. Mi-a zâmbit chiar. Dar apoi s-a repezit la Hector şi l-a luat de gât...

— De reverele hainei, a corectat-o Grant.

— A spus ceva? a continuat Alana imperturbabilă interogatoriul lui Mae.

— Da. Strigă: „Hector, nu! Hector, nu!“.

— Aveam motive doar, m-am simţit dator să completez. Hector devenea din ce în ce mai sferic.

— Despre treaba asta ai citit sau ţi-au povestit alţii? Tu n-ai fost conştient de metamorfoza lui Hector fiindcă n-ai putut să povesteşti scena.

Intervenţia mea şi cea a colonelului au întrerupt pentru o clipă dialogul înfiripat între fete. Alana însă nu s-a lăsat cu una, cu două:

— În legătură cu asta, am obiecţiuni. Subconştientul lui Poe a participat activ la toate cele întâmplate, lucru dovedit cu prisosinţă chiar în camera albă.

— Văd că vă cunoaşteţi, am remarcat, rimbind celor mai dragi dintre oamenii care trăiau în acel moment pe Pământ. Grant şi Alana s-au privit parcă puţin complice.

— Să nu schimbăm vorba, a intervenit Grant. Mâine te prezinţi la clinică. Voi fi şi eu acolo. Bingsley trebuie să-şi dea ceva mai mult interes. Cred că priveşte crizele tale cam superficial.

— Păi, n-am fost chiar azi dimineaţă?! am protestat eu, sătul de traductorii reci ai doctorului.

— Ştiu că ai fost, mi-a spus Alana, dar cred că mai ai nevoie de investigaţii. Trebuie să te vadă mai mulţi specialişti neurologi şi neuropatologi.

Mae şi Grant şi-au luat la revedere de la mine. Am încercat să-i arăt colonelului cartea de vizită, dar acesta a luat-o scurt, amânând orice discuţie pentru a doua zi.

— Ce zici? m-am adresat Alanci, ghemuită în fotoliu. Îmi povesteşti ce-am mai spus cât am fost plecat din lumea celor vii?

— Nu ai fost plecat dintre cei vii. Te comporţi ca un om normal. Numai că stai nemişcat, priveşti într-un singur punct şi povesteşti destul de coerent. De fapt, ca să fiu şi mai exactă, nu povesteşti, ci parcă citeşti dintr-o carte.

— Îmi spui ce-am povestit?

. . . .

Am căzut pe gânduri. Povestea auzită se lega oarecum de prima. Personajul principal era bătrânul Io, care părea a fi un tip pozitiv.

— Cred că am găsit!

Vocea Alanei rupsese tăcerea.

— Ce-ai găsit?

— O primă coincidenţă. De fiecare dată. ai căzut în transă seara, în jurul orei 20,30.

— Asta numai în ultimul timp, fiindcă Hector a murit pe la 16,30, dacă-mi amintesc bine,

— Faţă de două coincidenţe, ora morţii lui Hector joacă rolul excepţiei care întăreşte regulă.

— Un statistician mediocru ţi-ar desfiinţa raţionamentul fără eforturi deosebite. Cum poţi să tragi concluzii din trei fapte, sau din numai trei ore?

— De acord, mi-a spus Alana, nu prea afectată de partea mai caustică din protestul meu. Vom aştepta până mâine la aceeaşi oră.

N-am apucat însă momentul propus de Alana. Am început să văd mobilele ca prin ceaţă şi pe Alana executând mişcări ondulatorii prin faţa mea, o dată cu fotoliul pe care şedea. Impresia ultimă, înainte să-mi pierd cunoştinţa, a fost că şi Alana mă privea de parcă simţea ca şi mine. Ultimul gând a fost că senzaţiile pe care le încercam, cu totul noi, nu însemnau o nouă întâlnire cu Io şi cu planeta lui.

CAPITOLUL 6

Contactul următor cu realitatea nu l-am putut localiza în timp. Însă spaţiul în care mă aflam, sau mai exact zăceam, mi se dezvăluia din ce în ce mai clar. Eram întins pe un pat tare, lipit de un perete pe care-l simţeam cu cotul mâinii drepte. Cum stăteam pe burtă, cu obrazul lipit de o ţesătură moale şi caldă, zăream numai partea de jos a încăperii. De dimensiuni mici, îmi amintea de cabina de pe nava *Star,* la întoarcerea pe Pământ; aceeaşi podea din metal, acoperită cu pâslă ignifugă, aceleaşi lambriuri din poliesteri, fonoabsorbante, aceeaşi lumină difuză care izvora din tavan. Nu eram în stare să ridic capul pentru a studia şi partea de sus a încăperii. Fără să mă simt slăbit sau bolnav, fără să mă doară capul, ştiam că nu mă pot mişca. Mintea-mi funcţiona însă impecabil. Unde era Alana? Acesta a fost următorul meu gând. După care am devenit conştient că pot să mă

mişc. Curios! Mai întâi ştiam că nu mă pot mişca, iar acum ştiam că pot să mă ridic. Am dat curs ideii şi m-am instalat pe marginea patului, frecându-mi obrazul, amorţit de contactul prea îndelungat cu tăblia lui. De câte ore stăteam oare tolănit? Unde mă aflam? Am ridicat ochii pentru a inspecta şi restul încăperii. Părerea mi se confirma. Mă aflam într-o cabină copiată parcă după cea a navei *Star.* De altfel, toate cabinele navelor galactice semănau între ele din cauza condiţiilor pe care trebuiau să le îndeplinească în mod obligatoriu: securitate şi ambianţă plăcută, calităţi care, într-un spaţiu restrâns, puteau fi realizate doar cu un număr redus de materiale. Pe peretele din faţa mea, în locul videotelefonului şi al pupitrului de contacte cu celelalte zone ale navei, se afla o cameră de luat vederi.
M-am mişcat puţin, schimbându-mi poziţia pe marginea patului. Părerea că sunt supravegheat mi s-a confirmat; camera de luat vederi şi-a schimbat în mod corespunzător unghiul de vizare. Sub ea, două mici antene de emisie şi de recepţie făceau acelaşi balet. Am înţeles de ce nu mă putusem mişca. Se emitea asupra centrilor mei motorii un flux de anihilare. Poveste clasică! Cei ce mă supravegheau înregistraseră semnalul că mi-am revenit şi deciseseră să înceteze anihilarea motorie. Până să o facă, trecuse intervalul de timp în care ştiam că nu mă pot mişca, că nu are niciun rost să încerc. Deci, eram închis şi supravegheat. Mă aflam pe o navă galactică. Ce salt! Din fotoliul meu de acasă, într-o navă. Aveam certitudinea că nu visez, că nu sunt pradă unui coşmar. M-am uitat la ceasul cu cuarţ de deasupra uşii. Ora 10,20. Ziua 3. Pe nave era afişată ziua numărată de la timpul zero, adică de la decolare. Decolasem de trei zile. Trebuia să fie o păcăleală. Ceva scornit de Grant şi Bingsley ca să mă fac bine, să nu mai bat câmpii cu Planeta şi cu bătrânul Io. Am căutat, instinctiv, comanda pentru actualizarea timpului navei la cel de pe Pământ. Nu exista, deci nu trebuia să ştiu unde mă aflu. Nu exista

nici terminalul calculatorului care mi-ar fi permis să aflu parametrii de zbor, de la decolare şi până în prezent. Asta pentru a nu şti încotro merg. În locul terminalului se afla un bar. L-am deschis, urmărit de camera de luat vederi şi de cele două antene. Era bine asortat. Pe o sticlă scria cocteil Sirius. Aşa mi-am adus iar aminte de Alana. M-a săgetat prin suflet. Ce făcuseră cu biata fată? Ce păcate plăteam eu nu conta, dar ea, ce vină avea că fusese de acord să-şi petreacă vremea cu un amnezic pe nume Poe, al cărui prieten cel mai bun murise într-un mod ciudat? M-am servit cu o porţie de Sirius şi m-am reinstalat în pat. Ce să fac altceva decât să aştept? N-am apucat să iau a doua gură de cocteil că uşa a glisat, lăsând să treacă doi tipi îmbrăcaţi în costume argintii. A trebuit să-i întâmpin stând jos, împotriva regulilor elementare de bună-cuviinţă, deoarece din nou nu mă puteam mişca. Îşi luaseră măsuri de prevedere, deşi nu fusesem niciodată un violent.

— Unde mergem, domnilor?

— Unde trebuie, veni răspunsul.

Cel care fusese atât de „amabil“ şi „elocvent“, un tip în jur de 40 de ani, era bine legat şi avea o faţă lungă, cu o bărbie proeminentă, dominată de o gropiţă care-i dădea un aer autoritar. Însoţitorul lui era un tip blond, subţirel, cu mâinile cam prea lungi, cu o ţinută ţeapănă. Ambii mă studiau cu atenţie, deşi avuseseră destul timp să facă asta în cele trei zile cât zăcusem în cabină. Probabil că nu fuseseră edificaţi fiindcă le oferisem doar o parte a obrazului, aşa cum stătusem cu nasul în cuvertura patului.

— Dacă nu mă întrebaţi cum mă cheamă, câţi ani am şi ce număr port la pantofi, înseamnă că mă cunoaşteţi, deşi eu n-am avut plăcerea până acum. Am terminat fraza, mirându-mă şi eu că-mi mai ardea să glumesc.

— Face pe nebunul, a caracterizat concis blondul atitudinea mea.

— Dacă află ce-l aşteaptă, o să-i treacă, a spus cel cu gropiţă.

Am tăcut, ca să le las spaţiu pentru a-mi comunica ce mă aşteaptă, dar nimic. Tăceau şi se uitau la mine, cântărindu-mă. Mi-am pus computerul din cutia craniană în funcţiune şi am dedus că personajul principal nu apăruse încă. Cei doi erau numai deschizătorii de drumuri.

— Se mai lasă mult aşteptat şeful vostru? i-am atacat eu pe cei doi. Nu de alta, dar am început să mă cam plictisesc de figurile voastre care n-au nume, ci numai semnalmente.

Cei doi nu s-au prea sinchisit de spusele mele, însă remarca făcută despre existenţa unui şef care se lăsa aşteptat s-a dovedit exactă. În cadrul uşii a apărut un tip de vreo 35 de ani, colţuros. Umerii, coatele, şoldurile şi genunchii erau numai unghiuri ascuţite şi obtuze, fără să fie perechi. De exemplu, unghiul de la umărul drept nu era egal cu cel de la umărul stâng. Colţurosul avea şi o faţă adecvată, cu pomeţii ascuţiţi, cu proeminenţe pe fruntea îngustă, toate trăsăturile convergând către o bărbie iatagan. Am bănuit că de un şef era vorba după rigiditatea instalată în ţinuta celor doi tipi argintii: „Blondul“ şi „Gropiţă“.

— Vă salut, domnule locotenent expert Poe, a spus „colţurosul“ cu o voce catifelată, neaşteptată pentru aspectul lui fizic.

— Salut! Sănătos, sănătos?

Colţurosul a zâmbit superior la auzul micii mele obrăznicii.

— Mă cheamă Dinks. Sunt colonel.

— Vă salută un tip liber ca pasărea cerului, am şarjat eu în continuare.

— Încetaţi anihilarea, a spus colţurosul Dinks cu aceeaşi voce catifelată, care parcă anula ideea de ordin.

Am ştiut că pot să mă ridic în picioare. Ordinul fusese executat. M-am sculat şi am întins mâna lui Dinks, în

semn de ratificare a cunoştinţei noastre. Şi duşmanilor trebuie să le întinzi mâna, ca să le dai totuşi o şansă. Colonelul a făcut în mod vădit pe neatentul, aşa că am rămas câteva clipe cu mâna întinsă. Figura i-a distrat pe cei doi care, încântaţi de „distincţia“ şefului lor, şi-au lăţit gurile într-un zâmbet servil. M-am decis să trec peste impoliteţea „colţurosului“, fiindcă postura în care mă aflam nu-mi permitea să fiu prea băţos. În alte împrejurări... Aşa că m-am îndreptat către bar, urmărit de trei perechi de ochi şi de cele două antene.

— Ce *servesc* domnii? i-am întrebat pe cei trei musafiri nepoftiţi.

— Stai jos, Poe, nu te mai fâţâi! s-a făcut auzită vocea catifelată a lui Dinks.

— Aud şi dacă stau în picioare, i-am mormăit eu un răspuns, silindu-mă să nu-mi exteriorizez enervarea.

— Ar fi bine să fii mai amabil, a susurat Dinks. La coeficientul tău de inteligenţă ar trebui să-ţi dai seama că n-ai altă cale de urmat decât supunerea.

— Întotdeauna mai există o alternativă, i-am întors-o lui Dinks, numai ca să-i mai tai din nasul, tot colţuros, şi să-i mai micşorez din prea marea încredere pe care o afişa.

— Tu n-ai decât alternativa supunerii! a revenit în luptă Dinks.

— Ba mai am şi alternativa nesupunerii.

— Asta înseamnă „sfârşitul“, locotenent Poe. La asta te va duce nesupunerea.

— La coeficientul meu de inteligenţă, am reluat ironic spusele de mai înainte ale colonelului, sunt în stare să-mi dau seama că aveţi nevoie de mine şi nu de cadavrul meu. Aşa că să lăsăm intimidările. Partea psihologică a întâlnirii noastre aţi ratat-o.

Un zâmbet strâmb s-a instalat pe faţa colonelului, zâmbet care produse o oarecare nelinişte în ochii „Blondului“ şi ai lui „Gropiţă“.

M-am instalat iar pe marginea patului, am sorbit o nouă gură de cocteil Sirius, am simţit că sunt iar prizonier, că n-o să mă pot mişca. Bănuiam că Dinks dăduse comanda imobilizării mele prin ridicarea unui deget, cu care ulterior îşi frecase nasul.

— Ieşiţi afară! a spus colonelul, fără să mă slăbească din ochi.

Ordinul i-a surprins pe cei doi. S-au uitat mai întâi unul la altul şi abia după aceea s-au făcut nevăzuţi.

— Nu prea-s inteligenţi „bebeluşii“, am rupt eu tăcerea.

— În schimb, sunt credincioşi.

— Mă doreşti ca ei?

— Te vreau pentru mintea ta.

— Atunci trebuie să mă suporţi.

— După câteva zile de convieţuire, te vei obişnui să mă asculţi. Pe nava asta toată lumea mă ascultă.

— Deci suntem pe o navă, nu pe un model.

Dinks făcu doi paşi către camera de luat vederi şi ordonă:

— Deconectaţi imaginea şi sunetul. Rămâne numai anihilarea motorie.

Beculeţul verde de deasupra camerei de luat vederi s-a stins.

Dinks s-a întors către mine, şi-a strecurat mâna
într-un buzunar interior al costumului şi a scos cu o încetineală voită două casete. Mi s-a strâns inima. Erau casetele furate de mine, atunci când mă hotărâsem să fac ceva în numele prieteniei pe care mi-o purtase Hector.

— Am lucrat pe brânci trei luni ca să pun mâna pe ele. Şi era să ratez totul, fiindcă Hector s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor. A trebuit să mai rabd două luni până să-mi ating scopul. Acum le am. Pe ele şi pe voi.

— Pe noi?

Am îngheţat. Pluralul acesta mi-o readusese în minte pe Alana. Era şi ea prizonieră.

— Pe voi. Pe tine şi pe iubita ta. Ea este cheia care-ţi va frânge încăpăţânarea. N-o să mai faci pe eroul, Poe!

Aş fi vrut să-mi iau capul în mâini, dar nu puteam din cauza anihilării motorii. Prea multe veşti proaste!

— Ce mai zici, ţâfnosule? a susurat iar vocea lui Dinks.

M-am uitat în ochii lui. Sticleau victorioşi. Dacă doream să fac ceva util, trebuia să-i întreţin impresia că a câştigat.

— S-o luăm pe rând, Dinks. Le cam amesteci.

— Oare?

— Dacă nu crezi, îţi dau o primă informaţie: Hector nu şi-a pus capăt zilelor, ci a fost ucis.

— Ucis?

— Exact! Ştiu asta cu mare precizie, fiindcă două luni m-au bănuit pe mine.

— Prostii!

— De ce nu le-ai spus-o? Mă scuteai de ceva necazuri.

— Lasă glumele!

— Lasă prefăcătoria! L-aţi ucis pe Hector ca să puneţi mâna pe casete şi acum faci pe miratul?

Dinks s-a strâmbat într-un fel care nu putea fi descris. Părea nu numai nemulţumit, ci chiar îngrijorat.

— Nu trebuie să mă crezi, Poe, a început el să se disculpe. Trebuie numai să mă ascultaţi cu atenţie. Şi vei decide în final. Ce zici?

Ce era să zic? Oricum trebuia să-l ascult, ca să pot realiza adevărul.

— Dă-i drumul!

— Nava pe care ne aflăm, navă galactică, transportă minereu de pe Nicrom pe Pământ. Deservim laboratoarele Marelui Consiliu. Îţi dai seama că avem prioritate. Acum doi ani, într-un container cu minereu a fost montat un radioemiţător acordat pe frecvenţa de lucru a comandantului, adică a mea. Nu ţi-am spus, dar cred că ai dedus că eu sunt comandantul navei.

Am dat numai din cap. Afirmativ. Nu doream ca, vorbind, să întrerup elanul epic al colonelului.

— N-are rost să-ţi povestesc cum am ajuns să-mi dau seama că sunt apelat dintr-un container. Cel care a venit cu ideea de a folosi un radiolocator a fost Nack. Îl cunoşti. E cel blond, care a părăsit cabina...

— Pe celălalt cum îl cheamă?

— Panzer. E geolog. Răspunde de verificarea calităţii minereurilor. Este singurul membru al fostului echipaj.

Noi am lucrat pe altă navă şi am înlocuit echipajul real în ultima clipă.

Bunăvoinţa colonelului Dinks de a-mi furniza relaţii amănunţite despre tot ce întrebam era cam suspectă. Un tip care te răpeşte, te duce cine ştie unde cu o navă galactică furată, după cât se înţelegea din ce-mi spusese până acum, îţi anihilează mişcările ca să fie în siguranţă, nu poate fi amabil decât în mod interesat. Aşa că am rămas în gardă, încercând să aflu cât mai multe.

— Deci, a continuat Dinks, cu radiolocatorul lui Nack am găsit containerul cu radioemiţătorul buclucaş. Lângă el se afla o casetă de videomagnetoscop. Am avut inspiraţia să o vizionez singur, fără martori. Conţinea o informaţie trăznet. Dar nici azi, deşi nava serveşte *„Marea Idee“,* nimeni nu-i cunoaşte detaliile.

— Şi care-i *„Marea Idee“?* am întrebat eu, fără să pot ascunde pe de-a-ntregul ironia ce mi-o stârnea această denumire pompoasă.

Colonelul m-a scrutat cu privirea. Tonul nu-i plăcuse nici lui şi dorea să-şi confirme bănuiala studiindu-mi mimica. M-am silit să am o faţă neutră, supusă chiar, şi cred că am reuşit, fiindcă Dinks a revenit la tonul amabil.

— Toate la vremea lor, Poe. Toate la vremea lor. Dacă vei fi disciplinat şi vei munci ca lumea, *„Marea Idee“* te va coopta printre membrii ei.

— Aa...! O confrerie! O societate anonimă!

— Oarecum. Rămânem la stadiul ăsta cu informaţia. Şi te rog nu mai încerca să mă tragi de limbă.

Colonelul Dinks făcea eforturi să fie amabil cu mine, deşi probabil în ochii lui nu valoram prea mult. Poe era

pentru Dinks o unealtă necesară *„Marii Idei“,* care trebuia să muncească pentru asta şi nu oricum, ci „ca lumea“.

— De altfel, şi-a reînceput Dinks povestea, nici eu nu cunosc toate detaliile. Şeful suprem al *„Ideii“* este Hermann, de pe Nicrom. Mesajul din container era al lui. De la primul său mesaj şi până azi, am schimbat multe păreri.

— Hermann însă este ţintuit pe Nicrom, am intervenit iar.

— Exact. Acum putem vorbi direct despre rolul tău. Mai înainte însă, hai să lămurim lucrurile cu Hector. Am aflat că la Centrul de Supraveghere Astronautică sunt doi tipi care lucrează la programul de supraveghere extragalactică. Tu şi Hector. Datele personale îl prezentau pe Hector ca fiind mai capabil. Se zvonea chiar că va fi urmaşul lui Grant. Aşa că l-am supus pe Hector unui tratament special cu imagini subliminale, până când subconştientul lui era pregătit pentru sustragerea casetelor. Noi pândeam momentul. Dar Hector a murit. După ce te-ai făcut bine, am reluat acţiunea, cu tine ca subiect. Altă şansă nu ni se mai oferea. Înlocuitorul lui Hector nu prezenta garanţii şi toată lucrarea s-ar fi amânat prea mult. Hermann era nerăbdător. Ai reacţionat excelent la tratamentul cu imagini subliminale şi ai sustras casetele foarte repede. Cu Hector ne-am chinuit mai mult timp şi fără rezultat.

— Voi mi-aţi răscolit casa?

— Noi. Dar totul n-a fost decât o înscenare pentru Gatt şi oamenii lui. De fapt, atunci am scos din televizor generatorul de imagini subliminale şi am furat o carte de vizită ca să-ţi luăm în călătorie şi iubita. Aici era să dăm greş, fiindcă nu ştiam că ţi-ai schimbat preferinţele între timp. Totuşi, am potrivit-o până la urmă, fără să vrem…

— Norocul vostru!

— Ne îngrijoraseră, a continuat Dinks, fără să mă bage în seamă, vizitele tale la clinică şi medicul nostru a decis

scoaterea generatorului. Continuarea influenţării subconştientului tău ar fi putut fi sesizată de Bingsley.

— Ca să vezi! mi-a scăpat fără să vreau.

— A doua zi ai fost la clinică, iar la ieşire am detectat, în buzunarul de la piept al hainei, casetele. Seara le-am luat.

— Foarte eficienţi, n-am ce zice! Doar că m-aţi luat şi pe mine, o dată cu casetele. Poate a fost o scăpare, ce ziceţi?

— Noi nu avem scăpări. Te-am răpit fiindcă avem nevoie de un specialist pentru programul ecranelor magnetice superdense.

— Şi Alana?

— Ne-am gândit că vei avea scrupule şi ne-am asigurat o armă secretă.

— Mai bine o luaţi pe Mae.

— Noi şi când greşim o facem în folosul nostru.

— Cam duri băieţii *„Marii Idei“!*

— Aşa este!

— Pot s-o văd pe Alana?

— Dacă colaborezi, veţi locui împreună.

— Ce face?

— E izolată într-o cabină similară cu asta. Nu i s-a clintit un fir de păr.

— Unde mergem?

— Pe Nicrom. Doar asta-i ruta firească a navei noastre.

— Chiar „pe Nicrom“?

— Aşa se spune. De fapt, avem o orbită de aşteptare pe care câmpul magnetic al planetei nu ne deranjează.

Dinks s-a îndreptat către uşă şi a ciocănit de două ori în ea. Uşa s-a deschis. În cadrul ei a apărut Panzer.

— Aduceţi-i de mâncare, a ordonat colonelul, după care a plecat fără să-şi ia la revedere.

Bună idee! Abia acum realizam că am un gol în stomac. Nu mâncasem de trei zile, dacă timpul navei, afişat deasupra uşii, era real.

Panzer a apărut cu o tavă încărcată. Nu l-am băgat în seamă. M-am ocupat de refacerea energiei pierdute. Mestecam şi mă gândeam. Trebuia să analizez situaţia în care mă aflam. Ne aflam, fiindcă nu trebuia să o omit pe Alana din calculele mele. Dacă maiorul Gatt ar fi auzit povestea lui Dinks, lucrurile ar li devenit mai simple. Hector era nevinovat, eu nevinovat. Amândoi ajunseserăm hoţi fără voia noastră. Totuşi două lucruri nu se potriveau. De ce murise Hector? Asta era prima întrebare, la care nu aveam încă răspuns. A doua întrebare ar fi fost: cum de am reuşit şi eu, şi Hector să sustragem casetele de sub nasul unuia dintre cele mai sofisticate sisteme de supraveghere din Galaxie? Din povestea lui Dinks reieşea că ei nu contribuiseră cu nimic nici la moartea lui Hector, nici la anihilarea sistemului antifurt al Centrului de Supraveghere Astronautică. Ba, se părea că nici nu aveau habar de existenţa unui astfel de sistem. În buletinul medical referitor la Hector nu se sesizase nimic despre o sugestionare subliminală.

Mi-am tăiat o felie de şuncă, m-am uitat la Panzer care, plictisit, îşi studia unghiile şi m-am reconcentrat. Deci: ce ştiau Grant şi Gatt din toată afacerea asta? Despre *„Marea Idee“* cred că aflaseră ceva. Centrul de Supraveghere Astronautică avea metodele lui precise de investigare a întâmplărilor de pe o navă galactică. Eu ştiam, deşi nu lucram la supravegherea galactică, că metodele celor de acolo erau pe cât de complicate, pe atât de eficiente.

Mi-am curăţat două mere şi o portocală. Panzer nu terminase studiul manichiurii sale. Se făcea că nu mă bagă în seamă. Deci, să reluăm, Grant şi Gatt nu ştiau totuşi destul de multe despre *„Marea Idee“,* fiindcă nu i-ar fi lăsat pe Dinks şi ai lui să zburde prin oraş, să răpească oameni şi să mai şi decoleze nestingheriţi. Formaţia mea matematică mă obliga însă să ţin cont şi de varianta contrară. Dacă Grant şi Gatt îi lăsaseră în mod deliberat să-şi facă de cap, să mă răpească, să-mi

facă propuneri, adică să-şi dea planul pe faţă? Care din cele două variante era adevărată? Care...

— Ce-ţi mai doreşte sufleţelul?

Panzer îşi pierduse răbdarea. Cred că mâncasem merele mai zgomotos decât scria în cărţile de maniere elegante, fiindcă fusesem dus pe gânduri şi, probabil, paznicul meu avea ureche muzicală. I-am zâmbit cuceritor şi i-am răspuns:

— Obişnuiesc şi puţină brânză cu hrean ras.

Panzer a pufnit pe nas şi a dat comanda. Microfonul pe care-l avea fixat pe gât, lateral, funcţiona impecabil, fiindcă, după puţin timp, Nack a apărut cu cele cerute.

— Domnul mai doreşte ceva? a întrebat Panzer zeflemitor. Voia să-mi arate că nu dă doi bani pe mine, dar că avea ordin să se poarte frumos, iar el ştia ce-i acela un ordin primit de la superiori.

— Da. Să ajung să-ţi dau ordine.

Panzer a rămas perplex în faţa obrăzniciei mele.

— Nu te sili să-mi dai o replică spirituală că ţi se ard circuitele! Las-o moartă şi fă-mi loc! Cabină este pentru o singură persoană.

Panzer a înghiţit în sec. Dinks avea ceva autoritate pe navă dacă individul nu mi-a aruncat cu nimic în cap. A strâns din dinţi şi a părăsit cabina.

Am rămas singur. Puteam să mă mişc. În scurt timp trebuia să iau o decizie. Făceam pe eroul şi rămâneam în afara *„Marii Idei“* sau colaboram şi aflam despre ce era vorba, urmând să le pun beţe în roate la momentul potrivit? Aparent, lucrurile păreau simple, dar ideea colaborării condiţionate avea un element slab. Puteam eu oare, singur, să le pun beţe în roate la momentul potrivit? Că doar nici ei nu erau nişte copii, nevinovaţi şi naivi, care să mă creadă ataşat unei „idei“ în care, până acum, nu aveam de ce să cred.

Mi s-a strâns din nou inima. Alana! Cc s-ar alege de ea dacă n-aş colabora?! Săraca fată! Ce soartă! Să vii pe Pământ cu o bursă de studii şi să te trezeşti pe o navă,

fără să fii întrebată dacă-ţi surâde o asemenea excursie, la cheremul unor brute.

M-am concentrat şi mai mult. Trebuia să accept colaborarea dacă doream ca Alana să nu păţească ceva. Mă voi lăsa greu, ca să nu pară suspect, dar voi colabora. Ei aveau nevoia de un specialist în ecrane magnetice superdense. Nava nu dispunea de dispozitivele necesare, ceea ce însemna că urma să ne oprim pe un corp ceresc, în vederea dotării ei cu un asemenea ecran. *„Marea Idee“* provenea de pe Nicrom, adică dintr-un loc fără întoarcere, deci... Şi în momentul acela mi s-a luminat mintea. Sigur că da! Era mai simplu decât se putea crede. Dinks nu dorea ecran magnetic superdens pentru nava lui, ci pentru cei de pe Nicrom. Containerele cu minereuri ajungeau pe *Spacelab* prin tunele magnetice, rezultat al interacţiunii câmpului magnetic al planetei cu un ecran magnetic superdens de formă toroidală. Dinks dorea de la mine, probabil, o altă interacţiune între cele două câmpuri, una de tip moale, astfel încât acceleraţiile la care să fie supuşi cei care treceau prin tunelul magnetic să fie de maximum 3 g şi nu de 100 g, la cât ajungeau containerele cu minereu. Acceleraţiile uriaşe înlăturau orice gând de evadare pe această cale. Problema devenea serioasă. Dacă raţionamentul meu era corect, însemna că Dinks servea *„Marea Idee“,* dar mijlocul de a o pune în practică era deţinut de cei de pe Nicrom. El era doar o unealtă, asigura evadarea.

Colaborarea mea cu ei, în cazul când acceptam, devenea însă dificilă. Nu era suficient dacă spuneam „da“. Trebuia să şi fac ceea ce nu încercase nimeni până atunci. Să scot oameni dintr-un loc de unde nu se putea ieşi. Păcat că nu citisem istoria tentativelor de evadare de pe Nicrom. În cei 500 de ani, de când funcţiona ca închisoare galactică pentru criminali periculoşi, se înregistraseră multe, care mai de care mai ingenioase. Dar rămăseseră numai tentative.

Descoperirea făcută m-a mai liniştit. Bănuiam ce se aştepta de la mine. De unde ştiau însă cei de pe navă că eu, locotenentul expert Poe, eram în stare să duc la bun sfârşit lucrarea cu interacţiunea moale a celor două câmpuri? E adevărat, lucrasem cu ecranele magnetice superdense de la început, dar numai la nivel de navă extragalactică şi numai din punctul de vedere al apărării acesteia de asteroizi, meteoriţi sau câmpuri de radiaţii. Rezolvasem adică probleme de ciocniri. Hector la fel. Cine le spusese că noi eram oamenii necesari?

Dacă tentativa lor reuşea, se umplea iar Galaxia de criminali. Cu câtă trudă fuseseră izolaţi pe Nicrom! Cu ce consum de energie şi de vieţi omeneşti! Iar eu, acum, trebuia să lucrez întru anularea acestui efort uman deosebit. Dilema devenea uriaşă.

Un fâşâit m-a anunţat că uşa cabinei s-a deschis. Stăteam pe pat cu spatele la uşă, decis să nu mă întorc. Fâşâitul s-a repetat. Uşa se închisese deci. Cu atât mai bine. Eram prea răscolit ca să le mai suport mutrele.

În cabină s-a făcut linişte. Dar o linişte parfumată. Un miros suav de avocado m-a făcut să mă întorc cu faţa către uşă. Pe fondul acesteia stătea... Alana, care se uita speriată la mine.

— Te-au bătut?

— Alana!

S-a ghemuit lângă mine, speriată. Camera TV de pe peretele vecin transmitea lui Dinks o imagine care-i umplea inima de bucurie. Dragostea mea pentru Alana trebuia să fie cheia înfrângerii mele. Aşa că era bine ca ea să ştie asta.

— Suntem priviţi, fată dragă!

— Şi ascultaţi, a completat ea zâmbind. Te-au bătut?

— Ai o idee fixă. Nu.

— Aşa mi-au spus.

— Te-au păcălit. În lumea noastră, bătaia nu se mai practică. E un obicei învechit. Acum se lucrează cu sugestionare subliminală.

O scânteie de înţelegere a trecut prin ochii Alanei.

— Cu tine cum s-au purtat?

Întrebarea mea avea un scop clar. Era mai mult pentru Dinks decât pentru Alana.

— Bine. N-am ce le reproşa.

— Atunci cine ţi-a băgat în cap că m-au bătut?

— Un tip cu o faţă lungă şi gropiţă în bărbie. Îi spunea altuia blond că o să-ţi rupă oasele cu prima ocazie.

— Ce zici, colonele? m-am adresat eu camerei de luat vederi. Şi mai vrei colaborare sinceră şi neprecupeţită, în vreme ce bătăuşii tăi intenţionează să-mi rupă oasele.

— Cu cine vorbeşti? m-a întrebat, mirată, Alana.

— Cu cel mai mare şef de pe navă.

Uşa a fâşâit iar şi „şeful“ a apărut în cadrul ei.

— Cu mine, domnişoară. Noi doi n-am avut ocazia să ne întâlnim încă. Am gândit că-i mai plăcut să ne vedem în trei.

Alana a devenit ceva mai rigidă. Dinks îi inspira, evident, repulsie. Parcă l-ar fi cunoscut.

— Stai jos, Dinks! am intervenit eu. Apoi, adresându-mă fetei: În concepţia colonelului, orice încercare a mea de nesupunere are un remediu sigur: tu.

Dinks a zâmbit forţat. Nu se aştepta să fiu aşa de direct.

— Parcă poţi să nu te supui?! a întrebat Alana.

Remarca fetei a lăţit un zâmbet fericit pe faţa colonelului. Poziţia luată de Alana îi convenea de minune. Nu rămâneam decât eu de convins. Era periculos să cedez prea repede, aşa că mi-am început jocul.

— Cum vorbeşti? Nu te recunosc. De ce să mă supun? La ce să mă supun? Eu stăteam liniştit la mine acasă, mă tratam după amnezia suferită şi deodată mi se pune viaţa în pericol. De unde ştia Dinks că pot suporta acceleraţiile decolării fără să-mi dăuneze? De ce nu s-a gândit că dacă eram sănătos lucram, nu stăteam în concediu medical? Adică pe Pământ sunt inapt de muncă, iar aici pot lucra? Ştii ce înseamnă asta? Că puţin

le pasă de sănătatea mea. Sunt doar o biată unealtă de care au nevoie acum, nu sunt un om, un colaborator. Asta este, aşa că supunerea mea nu are suport moral suficient.

— Nu ai dreptate, Poe! mi-a răspuns Alana. Nu avem nici eu, nici tu statut de colaboratori. Uiţi că suntem prizonieri? Că ne pot strivi ca pe nişte muşte? Eu vreau să mă întorc acasă, pe Alfa Centauri.

Am îngheţat. Păi, Alana era de pe Sirius. Ce tot spunea ea?

Ca Dinks să nu-mi observe stupoarea, am lăsat capul în jos, ca şi cum aş fi meditat la cele spuse de Alana. Deci, asta era. Alana mi-a dat un semnal că tot ce spunea era fals. Nu trebuia să o dau de gol, dar şi ea trebuia să înţeleagă poziţia mea, să ştie că nu vreau să mă las uşor, că vreau să pun condiţii, să primesc garanţii.

— Când am fost la anticariatul bătrânului Io, parcă spuneai că doreşti să rămâi pe Pământ.

O lumină trecu prin ochii albaştri ai fetei. Comunicarea se stabilise. Când doream să ne anunţăm că nu credem în ce spunem, trăgeam o minciună zdravănă.

— Atunci nu bănuiam că voi face o croazieră atât de „plăcută“.

Dinks, care fusese spectator la dialogul nostru, s-a simţit dator să intervină:

— Vai, domnişoară! Modul în care am făcut cunoştinţă a fost neelegant şi mă dezavantajează. Vă rog să credeţi că n-am avut altă soluţie. Sper să-mi repar greşeala.

Dinks se dădea bine pe lângă Alana, a cărei poziţie îi convenea.

— Dacă croazierea noastră va dura mai mult, o să aveţi ocazia să-mi schimbaţi impresia.

Alana îl trăgea de limbă.

— Am deci la dispoziţie aproape o lună ca să vă conving de bunele noastre intenţii...

O navă galactică de transportat minereuri, dotată de obicei cu motoare DW 27.000, putea ajunge într-o lună la marginea Galaxiei.

— Cu supravegherea permanentă la care suntem supuşi, cu antenele de anihilare motorie, fără legături cu sectoarele navei, fără libertate de mişcare, mai mult o să ne înrăim decât să devenim docili.

Alana juca tare.

— Începând de mâine, veţi avea la dispoziţie un apartament normal, fără supraveghere TV şi fără anihilare motorie.

Vestea era surprinzătoare. Doar nu mă decisesem încă să colaborez cu ei.

— Sunt singura femeie de pe navă?

— Mai sunt încă două.

— Voi locui cu ele?

— Vei locui cu Poe. Mi se pare mai sigur să staţi împreună.

Zâmbetul amabil de pe mutra colţuroasă a lui Dinks era curată prefăcătorie. Ne dorea împreună ca să fim uşor de supravegheat. Nu credeam un cuvânt din asigurările lui.

— Păreai mai antipatic, Dinks!

— Eu am încă rezerve, a spus Alana. Probabil i se păruse că mă dădeam prea repede pe brazdă şi-mi atrăgea atenţia că puteam fi suspectat.

— Ne cunoaştem de puţină vreme, a început cu vocea lui catifelată Dinks. Iar întâlnirea noastră s-a făcut în condiţii-limită. Să ştiţi că nu mă aşteptam să vă fiu simpatic de la prima vedere. Sunt un tip dificil. Cel mai neplăcut lucru la mine este că-mi place disciplina.

— Îţi promitem că vom fi disciplinaţi! a spus Alana. Nu vom încăica nicio prevedere şi nu vom submina disciplina de pe navă. Vom fi supuşi.

— Asta nu înseamnă, m-am băgat eu în vorbă, că-ţi garantăm şi colaborarea. Aici mai avem de discutat.

— Ascultă...

— Protestezi degeaba, l-am întrerupt eu. Sunt inapt. Am zăcut două luni în spital, iar la externare mi s-a dat concediu medical o lună. Înţelegi? Treizeci de zile. Şi recomandarea: LINIŞTE! Iar eu numai de linişte n-am avut parte zilele astea.

— O lună de zile vet avea LINIŞTE, mă îngână Dinks.

— Şi apoi?

Întrebarea aparţinea Alanei şi reflecta fidel starea noastră sufletească. Ce urma să ni se întâmple după o lună de linişte?

— Ca să nu vă faceţi griji, deocamdată vă spun doar atât: Poe va lucra la ecranele magnetice superdense, adică va face ce ştie şi ce ar fi făcut şi la Centrul de Supraveghere Astronautică după expirarea concediului. Pentru domnişoara nu am nimic de lucru. Pe navă nu avem organizat niciun doctorat.

— Ascultă, Dinks, hai să zicem că a trecut şi luna asta, am făcut treabă bună cu ecranele, am fost supuşi, ce s-o mai lungesc, totul a mers ca pe roate, aşa cum ţi-ai dorit. M-ar interesa ce va urma după...

Dinks clipi binevoitor din pleoapele inegale ca mărime şi spuse:

— Veţi rămâne cu noi până ce *„Marea Idee“* va deveni realitate.

— Puţin îmi pasă de ideile tale, mari sau mici, dacă...

Alana şi-a pus încetişor mâna pe braţul meu şi m-a

strâns puţin. M-am uitat la ea, intrigat de întrerupere. Dinks a sesizat scena:

— Domnişoara e mai înţeleaptă decât tine, Poe! Vă las să vă sfătuiţi.

— Rămâi, e totuna. Cel puţin, acum te vedem şi ştim de ce ni se ridică tensiunea. Aşa, dacă pleci, se duc naibii toate senzaţiile.

— Pe navă nu există secrete. Dacă ai călătorit, ştii asta. Aşa că nu mă face mai nesuferit decât sunt. Salutare!

— Chiar aşa! Te iubeşte cineva de pe nava asta?

Alana m-a strâns iar de braţ. Sărisem peste cal. Dinks

nu sesizase semnul, fiindcă, după prima atenţionare, Alana nu-şi luase mâna de pe braţul meu. Dinks avea dreptate. Pe navele galactice exista supraveghere totală. Nu puteai vorbi fără să fii înregistrat sau ascultat.

— Alana rămâne cu tine, Poe. Mâine vă mutaţi în apartament, ne aruncă Dinks din uşă. Peste capul lui ne privea rânjind Nack.

Aceea a fost prima noastră noapte. Înghesuiţi în cuşeta pentru o persoană, cu sufletele săgetate din timp în timp de grija zilei de mâine.

Ne-am mutat în apartament a doua zi. Panzer şi Nack ne-au condus şi ne-au ajutat să ne acomodăm cu dotările. Faţă de *Star,* nava era o generaţie nouă. Principiile rămăseseră însă aceleaşi. Circuit video general, sensibilitate microfonică totală, videotelefon, terminal cu display, paturi cu încălzire, lumină în ciclu diurn, garderobă completă, lift pentru servirea mesei în cameră, incinerator, cabină cu accelerator până la 3 g pentru menţinerea formei sportive.

— E mai frumos dedt pe naveta Alfa Centauri-Pământ, a constatat Alana.

— Nava a fost transformată pentru transport. Iniţial, avea destinaţie ştiinţifică. Cercetătorii ăştia iubesc luxul, nu pot fără el. Pfui!

Ieşirea lui Panzer arăta că el nu fusese niciodată inclus în categoria cercetătorilor, deşi considera că ar fi meritat.

Atunci s-a produs un lucru îngrozitor.

Panzer a început să devină stacojiu la faţă, iar capul i-a crescut, transformându-se într-o bilă uriaşă. Strigătul de groază al Alanei a fost acoperit de răcnetul meu:

— Hector!!!

M-am trezit din leşin, conştient că nu mă pot mişca. Dinks nu se ţinea de cuvânt. Se juca iar de-a anihilarea motorie. Mi-am amintit brusc de Panzer. Oribil!

Retrăisem scena morţii lui Hector. Aceeaşi evoluţie, acelaşi cap inform.

— Alana?!

— Sunt în spatele tău, Poe. Nu mă pot mişca.

— Ce-a fost asta?

— Ceva oribil. Am avut senzaţia că o să-i crape capul şi-o să ne împroaşte pe toţi.

— Cine ne-a instalat în pat oare?

— Cred că Dinks. Am mai apucat, înainte să leşin şi eu, să-l văd venind chemat de Nack. Te-au târât pe pat înjurând. Restul...

— Sunt prea slab, fată dragă. Leşin prea repede.

— Ai strigat numele lui Hector de s-au cutremurat pereţii. Aveai motive puternice să leşini. Sunt îngrijorată, Poe. În loc de linişte şi relaxare ai ajuns în aventura asta nenorocită. Nu ştiu dacă vei rezista fără îngrijirea lui Bingsley.

Uşa apartamentului s-a deschis, aşa că nu am putut să-i comunic Alanei că „sunt ca un taur" – expresia preferată a doctorului. În încăpere a apărut Dinks, însoţit de un tip mărunţel, purtătorul unui cap enorm.

— Te ţii de farse, Poe! a început Dinks să fiarbă în faţa mea.

— Parcă ziceai că nu mai utilizezi anihilarea motorie.

— Dacă l-ai vedea pe Panzer cum arată, te-ai anihila singur.

Dinks dădea evident vina pe mine. A doua oară vedeam un cap devenind o bilă roşie şi informă şi tot a doua oară eram acuzat de crimă. Hotărât lucru, nu-mi purtau noroc bilele astea roşii.

— Ce face Nack? s-a auzit vocea Alanei din spatele meu.

— Dacă deja ţi-ai revenit, domnişoară, înseamnă că eşti un soi mai indiferent.

— Numai proştii se răzbună pe alţii, atunci când nu sunt în stare să înţeleagă lucruri simple!

Replica dură a fetei ne-a amuţit. Dinks rumega ce să facă şi, cum îl credeam capabil de orice, am început să mă tem pentru Alana. Dar ea nu s-a liniştit şi a continuat:

— Dacă ai cap pe umeri, întreabă-l pe Nack cum a fost. Şi, apoi, învaţă să te ţii de cuvânt. Doar eşti om!

— Nack nu poate vorbi, a intervenit cu o voce groasă mărunţelul. A avut un şoc.

— Te pomeneşti că este amnezic acum, am sărit eu.

— De unde ştii? a mârâit Dinks.

— Ce-ţi pasă?

— Potoleşte-te, Dinks, s-a auzit iar vocea calmă a Alanei. Poe a fost şi el amnezic după moartea lui Hector, identică cu cea a lui Panzer.

— Nu are nicio legătură.

— Ba are. Dacă ai răbdare, o să-ţi dai seama de ea.

Dinks a înghiţit vorbele ei fără să crâcnească. Siguranţa fetei îl domesticea într-o oarecare măsură.

— Dă-i drumul, Poe, şi fără trucuri, te rog! Eşti pe muchie de cuţit!

— Şi ecranele?

— Crezi că eşti singurul specialist? Nu sunt dispus să-ţi înghit crimele şi să nu te pot pedepsi. Pentru asta sunt în stare să propun amânarea acţiunii.

Am tăcut. Dinks era un dur al spaţiului cosmic. Cunoşteam acest tip de om. De tânăr, călătorise pe navele galactice, izbindu-se de tot felul de greutăţi, privaţiuni şi pericole. În spaţiu, bunul cel mai de preţ era viaţa. Totul, dar absolut totul de pe o navă concura la menţinerea şi apărarea ei. Atentatul la viaţă era ceva inadmisibil.

— Ai amuţit? Sau fabrici o poveste?

I-am povestit lui Dinks de moartea lui Hector, în condiţii similare cu cea a lui Panzer, adică fără intervenţie umană directă, de simptomele curioase pe care le prezentase şi de faptul că nici contrainformaţiile, şi nici Centrul de Supraveghere Astronautică nu reuşiseră să găsească vreun fir care să permită construirea unei

ipoteze plauzibile. Am considerat că nu merită să-i comunic şi concluziile mele şi ale Alanei asupra acestui subiect. Aşa a aflat despre amnezia mea. De a doua, nu şi de prima, care nu avea de ce să-l intereseze.

— Ce zici, Dinks?

— Poveşti!

Trebuia să-l fac să înţeleagă că spusesem adevărul. Îmi venise o idee.

— Ascultă, Dinks. Bănuiesc că percheziţia mi-au

făcut-o nişte băieţi simpatici. Doar nu era să te dai pe mâna unora pe care să nu-i ai sub control.

— Şi ce-i cu asta?

— Pe noptiera mea se afla o mapă roşie. Era copia dosarului cazului Hector-Poe. Poate a fost vreunul curios şi l-a răsfoit. Pozele cel puţin, fiind color, imposibil să nu le fi atras atenţia. Vezi, poate ai confirmarea spuselor mele chiar pe navă şi nu va mai trebui să amorţesc aici ca un câine turbat.

Dinks a aruncat o privire mărunţelului. Probabil că acesta era mâna lui dreaptă.

— Du-te, Dinks! Până vii, îi consult.

Aşa deci. Mărunţelul era medicul navei.

Dinks a ieşit. În silă, ca să-mi arate că nu execută cu plăcere „însărcinările“ primite de la mine.

Mărunţelul a început să-şi înşire aparatura portativă. După ce mi-a montat tot felul de traductori, s-a instalat la terminalul din cameră. Era foarte rapid şi inspira încredere. De ce oare se alăturase lui Dinks?

— Nu prezinţi nicio urmă de amnezie.

Cum numai eu aveam montaţi traductori, însemna că mie mi se adresa.

— Sunt ca un taur, după diagnosticul confratelui dumitale Bingsley.

— Te-a îngrijit el? A fost şeful promoţiei mele. Bun băiat!

— El zicea că nu prezint urme ale amneziei.

— Nu-i ceva anormal. Ţi-ai revenit complet, acesta-i motivul.

— Panzer avea neuronii măriţi?

La întrebarea Alanei, doctorul a ridicat sprâncenele a mirare.

— Nu l-am consultat cu prea mare atenţie. Am constatat numai decesul şi faptul că transformările din creier sunt ireversibile.

— Aveţi pe navă aparatură specializată pentru o astfel de investigaţie?

— Avem.

— Vă rog să ne faceţi şi nouă determinări în acest sens, a continuat Alana, neimpresionată de perplexitatea doctorului.

— Ştiam că eşti critic de artă. Dinks spunea ceva despre pictura secolului XX.

— Are dreptate, dar am citit dosarul roşu despre care vorbea Poe şi de acolo am reţinut ideea.

Am tăcut toţi trei. Pe terminalul calculatorului a început să clipească un beculeţ. Imediat am simţit că pot să mă întorc pe spate. Dinks oprise anihilarea motorie. Deci avusesem dreptate. Unul dintre spărgători – le ziceam aşa fiindcă îmi spărseseră videotelefonul şi televizorul – îşi băgase nasul în dosarul roşu, văzuse poza lui Hector şi, probabil dezgustat, îl azvârlise după noptieră.

— Avem noroc nu glumă, Alana, nu?

Alana se ridicase de pe pat şi-şi masa mâna dreaptă. Stătuse pe ea până îi amorţise. Mi-a făcut cu ochiul. Ştia că suntern ascultaţi de la punctul de comandă.

— Aveţi, a confirmat din cadrul uşii Dinks. Nu vă puteţi plânge.

Nu puteam să-mi dau seama dacă trăsese cu urechea prin uşa întredeschisă sau ne ascultase la vreun difuzor.

— Te bucuri pentru noi? Cât altruism! i-am aruncat-o „şefului“, ca să nu se mai arate atât de încruntat şi important.

— În loc să faci pe spiritualul, mai bine mi-ai spune cum a murit Panzer. Şi de ce n-a murit până la venirea voastră. Am presimţit eu că varianta de rezervă a planului Hector ne va aduce pe cap numai belele.

— Şi pe noi ne interesează cauza morţii lui Panzer, s-a auzit vocea calmă a Alanei.

— Ei, nu mai spune...

— Mi-au solicitat nişte investigaţii neuronice, i-a tăiat doctorul elanul.

— Explicaţi-vă, domnişoară critic de artă! a continuat Dinks să fie ţâfnos.

— Când a murit Hector, Poe şi Mae, participanţi şi ei la scena respectivă, au prezentat mici semne de dilatare a neuronilor.

— Poate de frică.

— Poate. Dar dacă ai fi puţin mai calm şi ceva mai deştept, ţi-ai da seama că asta este o dovadă acceptabilă a faptului că decesul lui Panzer are cauze exterioare.

— Adică cineva, nu ştim cine, în loc să tragă cu pistolul, a tras cu... naiba ştie ce şi l-a ochit pe Panzer. Iar voi aţi încasat aşa... o doză submortală, care v-a făcut să leşinaţi puţin?

— Pe noi puţin, dar pe Nack suficient ca să-i şteargă memoria.

Dinks a căzut pe gânduri. Argumentele Alanei nu puteau fi combătute prea uşor.

— Ce zici, le fac investigaţiile?

Întrebarea doctorului era binevenită. Îl ajuta pe Dinks să găsească o cale onorabilă de a-şi lămuri îndoielile.

— Dă-i drumul, Stan! a mormăit ursuz, după care s-a făcut nevăzut în direcţia cabinei de comandă.

— Haideţi la mine în cabinet, a spus Stan calm şi a pornit rapid, cu picioarele lui mici şi scurte, într-o direcţie în care eu şi Alana nu mai fusesem.

Ne-am ridicat de pe pături, ne-am luat de mână şi, încet-încet, am ajuns în cabinetul doctorului. Dotarea

acestuia întrecea orice aşteptare. Bingsley putea să fie invidios pe fostul lui coleg de facultate.

— *„Marea Idee“* nu este zgârcită cu dotările medicale, am continuat eu să fac pe antipaticul, deşi Stan începuse să-mi placă.

— Aici vor fi remontaţi cei care vor evada de pe Nicrom, a spus Stan fără să dea semne că ar fi divulgat un secret.

— Dacă ne spuneţi asta cu atâta nonşalanţă, înseamnă că sunteţi sigur că vom servi *„Marea Idee“* până la sfârşitul zilelor noastre, a raţionat cu voce tare Alana, a cărei logică începuse să mă pună pe gânduri. Psiholog, psiholog, dar nici chiar aşa! Sesiza întotdeauna esenţialul. Dacă această calitate nu era întâmplătoare, dacă se manifestă întotdeauna, trebuia să fiu atent cu fata asta. În plus, Stan, care nu ştia ce discutase Dinks cu mine, îmi confirma, fără să ştie, raţionamentul privind menirea mea pe navă. Sau ascultase...

Stan meşterea ceva la aparatura lui sofisticată şi ne privea din când în când zâmbitor. Nu dorea să-i dea dreptate cu voce tare, dar faţa lui mare exprima asta. Să-i fi fost frică de faptul că eram ascultaţi? Atunci însemna că ne simpatiza şi încerca, atât cât putea, să ne ajute.

Cred că şi Alana a înţeles ca şi mine mimica doctorului, fiindcă a schimbat vorba:

— Credeţi în ipoteza cauzei externe a morţii lui Panzer?

— Sunt om de ştiinţă. Încep să cred numai după ce văd. Hai, Poe, ia loc pe scăunel.

Obiectul pe care mi-l arăta era un fotoliu enorm, cu tot felul de fire şi de aparate. M-am instalat fără să mă înfior. „Sejurul“ la Bingsley îmi prinsese bine. Stan a meşterit ceva la calculator, mi-a montat nişte traductori la fel de reci ca şi cei ai confratelui său şi a început să şuiere admirativ la cifrele pe care o imprimantă rapidă le înşira ascultătoare pe banda de hârtie. Mi-a scos firele şi

i le-a montat Alanei, căreia i-am cedat locul, ca un cavaler ce eram. Nici ea nu părea impresionată de aparatura doctorului Stan. Acesta a scos acelaşi şuierat în faţa cifrelor proprietatea Alanei, i-a desfăcut acesteia traductorii, mişcându-şi cu îndemânare mâinile lui mici, ca de copil, apoi ne-a invitat pe o canapea. Am primit fiecare câte un pahar cu o băutură maronie, după care, satisfăcut parcă de peisajul pe care-l compuneam, a început:

— Aţi avut dreptate! Amândoi prezentaţi mici dilatări neuronice. Acum ştiu cum să-l tratez pe bietul Nack.

— Când era zdravăn, nu prea i se putea zice „bietul Nack“, am intervenit eu.

— Pe nava noastră, cam toţi băieţii sunt aşa. Au avut o viaţă grea, plină de primejdii şi spaime, şi de aceea nu mai sunt sensibili la vorbe bune sau la ochi frumoşi.

— Avem nevoie de vreun tratament oarecare?

La întrebarea mea, Stan şi-a ţuguiat buzele şi a clătinat din cap, după care a spus:

— Cam o lună nu aveţi voie să faceţi eforturi intelectuale. Ăsta-i tot tratamentul.

M-am uitat la Alana. Pentru a doua oară, azi, îmi făcea cu ochiul.

Ne-am întors în cabina noastră. După ce se lămurise că nu-l omorâserăm noi pe Panzer, Dinks nu ne mai băga în seamă. Ar fi trebuit să vizităm nava. Asta ar fi fost cea mai firească reacţie a unor prizonieri, dar Alana mă trăsese de mână către cabină. Cu toate că eu conduceam investigaţiile, am considerat că, neavând cu ce să-i înlocuiesc iniţiativa, fiindcă nu aveam nicio idee demnă de remarcat, era mai bine să o urmez. Ajunşi în apartament, n-am început imediat să vorbim. Alana se tot foia prin cameră, fără să-mi arunce vreo privire. Începusem să mă enervez. Aşa se întâmplă când cedezi iniţiativa subalternilor. Alana a spus, în sfârşit:

— Nu te mai agita atâta, dragule! Ai răbdare, fiindcă atât ne-a mai rămas.

Apoi fata s-a dus să studieze cabina de antrenament cu accelerator până la 3 g. Ei, poftim, dumneaei îi ardea acum să-şi menţină forma fizică! Nu mi-am conturat bine gândul şi cabina s-a şi pus în funcţiune. Nu era chiar insuportabil zgomotul, aşa că m-am decis să-mi văd de-ale mele. Am plecat să-l caut pe Dinks. Ştiam încotro să merg, dar orientarea mea pe navă îmi era uşurată de faptul că făcusem practică pe ceva similar. Am trecut cu un pas voit leneş peste grupul generatoarelor atomice şi am deschis uşa cabinei de comandă, formând pe tastatura de lângă tocul uşii numele meu. Faptul că uşa s-a deschis arăta că fusesem luat în evidenţă şi comunicat calculatorului central.

— Salutare, Poe! m-a întâmpinat Dinks, stând cu spatele la uşă.

Cum naiba de mă văzuse?

— Nu te mira! Când ţi-ai format numele pe tastatură, acesta a fost afişat pe comanda centrală. Am fost de acord să intri, altfel stăteai afară.

— Uşa asta nu-i comandată nominal?

— Ba da, însă cere şi acordul comandantului. Este singura de acest gen. Celelalte reacţionează la nume şi se deschid automat.

— Dacă formăm Dinks, în loc de Poe, mi se deschidea?

— Nu, bătrâne! În niciun caz. Calculatorul central memorează întotdeauna locul unde ai deschis ultima dată o uşă, analizează unde puteai ajunge şi, dacă apare că exişti concomitent în două locuri despărţite de o uşă, blochează ambele compartimente şi dă alarma.

— Ca să vezi!

Atâta am putut spune, fiindcă atenţia mea era îndreptată spre contorul de timp de pe panoul central. Ora navei – 31,20 a.m. Oră pe Pământ – 19,30. Eram de patru zile în spaţiu. Dacă Dinks mă primise în comanda navei însemna că se aştepta să-mi ordonez timpul, aşa că, fără să mă feresc, mi-am reglat ceasul de la mâna

după orele citite. Dinks mă privea nepăsător, cu un zâmbet ce-i flutura în colţul mai lăsat al gurii asimetrice.

— La ora asta Grant doarme, a spus cu o nuanţă de zeflemea în glas.

Nu-mi plăcea să se vorbească pe tonul ăsta despre tatăl meu adoptiv.

— Chiar şi când doarme, e bine să-ţi fie frică de el.

— Dacă eşti aici, sunt liniştit. Am marfă de schimb.

Dinks avea dreptate, dar părea naiv în privinţa posibilităţilor Centrului de Supraveghere Astronautică. O navă galactică era o pradă minoră. Problema era ca Grant să ştie pe care dintre ele mă aflam. Aici începea greul.

— Nu ai cum să-l anunţi şi nici să nu te gândești la aşa ceva, m-a ghicit Dinks. E bine să-ţi spun asta de la început, ca să te scutesc de eforturi inutile. Spuneai că ai nevoie de linişte, aşa că ţi-am „creat“ condiţiile necesare.

— Nu eu am deschis discuţia despre Grant. Aşa că lasă provocările!

— Am pomenit intenţionat despre Grant şi despre instituţia lui care va deveni cât de curând inutilă. De pe navă nimeni nu poate să emită fără aprobarea mea. Calculatorul central are trei circuite de siguranţă pentru emisiuni radio în exterior. Iar codul îl ştiu numai eu.

Prostii, gândeam eu uitându-mă la Dinks cu o mină cât mai dezolată,, fiindcă era bine să-l fac să se creadă „tare“. Dacă aş fi „stat de vorbă“ cu calculatorul lui un sfert de oră, circuitele de siguranţă ar fi devenit o carte citită, numai bună de anticariat. Navigatorii ăştia astrali se credeau atoateştiutori. Uitaseră că ei beneficiau pe nave de o tehnică de vârf, pusă la punct de noi, bieţii pământeni, şoarecii de birou, hârţogarii. Am schimbat subiectul:

— Ce face Nack?

— Stă cu firele doctorului Stan pe cap. Tratament intensiv de recuperare.

— La mine a durat două luni.

— Un navigator este mai puţin sensibil decât un pământean. Iar Nack este un tip trecut prin multe.

— Îi doresc însănătoşire grabnică.

— De unde ştie Alana de creşterea neuronilor?

— Din dosarul roşu. L-a citit la mine acasă, îngrijorată de „absenţele“ mele.

— Ce absenţe?

— Câteodată încep să mă uit într-un punct fix şi să povestesc ceva despre un bătrân care mi-e tată, şi alte aiureli de felul ăsta!

— Te ţine mult transa?

— Nu ştiu dacă-i transă; durează între 15 şi 30 de minute.

— Şi ce-au spus medicii care te tratau?

Nu doream să-l informez pe Dinks despre întreaga mea „boală“. De ce să ştie că Bingsley mă găsea sănătos tun? Ca să mă pună mai repede la lucru? Aşa că, după o tuse scurtă, care mi-a mascat ezitarea, i-am răspuns:

— Doctorii nu se deciseseră asupra diagnosticului. Unii susţineau că de vină ar fi prima mea amnezie, cea de la 10 ani, alţii că de vină ar fi „camera albă“, aşa că....

— Ai fost în „camera albă“? De ce?

— Aşa am scăpat de deportarea pe Nicrom, în calitate de criminal vinovat de moartea lui Hector. Ca să ajung acolo, un doctor m-a declarat, împotriva aparenţelor, sănătos tun.

— Bingsley?

Extraordinar, ce repede circulau informaţiile pe nava asta!

Dinks s-a pornit să râdă. Mai bine zis să se înece, fiindcă râsul parcă-i stătea în gât. Nici să râdă nu ştia. Oare de care dintre bucuiiile mărunte, la îndemâna fiecărui om simplu, se putea bucura un dur ca el? N-am răbdat şi l-am întărâtat puţin:

— Vezi să nu te îneci.

În toc să înceteze, s-a pornit şi mai tare pe râs. M-am enervat, aşa că i-am făcut a lehamite cu mâna şi am dispărut în direcţia cabinei mele.

În apartament mi-am dat seama că trebuie să-mi schimb modul egoist în care anii de burlăcie mă obişnuiseră să gândesc. Trebuia să folosesc mai des cuvântul „al nostru“ fiindcă Alana era singura fiinţă apropiată căreia trebuia să-i port grija de acum încolo şi care avea şi ea grijă de mine. Fata dormea pe pat, încovrigată, cu genunchii la gură. Am început să merg pe vârfuri.

— Nu dorm. Mă refac după efortul din „3 g“.

— Nu cumva ai stat mai mult de cinci minute?

— N-aveam cum. E reglată pentru 3 minute, după care face o pauză de o oră.

M-am întins în pat şi i-am povestit despre accesul de râs al nesuferitului de Dinks. La sfârşitul relatării, paloarea Alanei era parcă mai accentuată decât înainte.

— Ți-e rău?

— Nu.

Răspunsul ei nu putea să mă liniştească, aşa că m-am săltat într-un cot şi am privit-o mai atent. Îmi făcea semn cu degetul la gură, să nu mai pun atâtea întrebări.

— Adu-mi un suc de portocale.

M-am executat, dar capul nu-mi stătea la suc, ci la semnele Alanei. Cred că dorea să mă atenţioneze că suntem ascultaţi, sau...

Alana a băut, s-a strâmbat şi mi-a întins paharul pe jumătate plin. Am băut o gură. Brr... Era oţet de mere, nediluat, cu o frumoasă culoare galbenă, dar totuşi oţet. M-am uitat rugător la Alana, dar scuzele le-am înghiţit văzându-i degetul la buze. Asta era! Ne supravegheau şi video. Am clătit paharul, l-am umplut cu suc de portocale şi i i-am dat iar Alanei. A băut, uitându-se în ochii mei.

I-am făcut semn că am înţeles ce-mi transmite. Bună fată! Uite că era mai vigilentă decât mine şi nu era

speriată deloc de situaţia în care intrase numai din cauza mea. Ba, mă şi ajuta.

Uşa s-a deschis şi a apărut un tip negricios cu sprâncenele stufoase, împreunate la rădăcina nasului.
Mi-a sărit ţandăra:

— Noroc că ai bătut la uşă, că altfel mă speriam dacă te vedeam pe nepregătite!

Fără să se sinchisească de modul în care îl interpelasem, sprâncenatul a hârâit:

— M-a trimis Dinks. Ia-ţi lucrurile.

Şi-a însoţit vorbele cu gestul de aruncare a unei pungi de plastic pe pat.

— Sunteţi mecanicul navei?

Întrebarea amabilă a Alanei, în care-şi pusese mult din farmecul vocii ei, l-a întors din uşă.

— Sunt şeful armelor. Mă cheamă Haupt.

— Ce-i cu lucrurile astea? a continuat interogatoriul Alana, arătând cu degetul spre obiectele pe care le scosesem din pungă şi le inventariam curios. Întrebarea era atât de dulce, că nu permitea decât un răspuns complet.

— S-au găsit la Panzer. Se pare că le-a luat de la tipul ăsta.

Degetul negricios mă arăta pe mine. Eu eram tipul. Probabil Panzer mă buzunărise în timpul celor trei zile, când zăcusem în nesimţire pe patul primei mele cabine.

— Mulţumesc, Haupt! Îţi rămânem datori.

Negriciosul şi-a rostogolit ochii, încîntat de manierele Alanei, şi a dispărut pe uşă.

Fiindcă eram supravegheaţi video nu mi-am manifestat prea tare nici bucuria, nici curiozitatea faţă de obiectele aduse. Erau acolo un minicalculator, cartela mea magnetică pentru deschiderea uşii de acasă, legitimaţia de la Centrul de Supraveghere Astronautică, brăţara lui Hector, care-i provocase atâtea necazuri lui Stuve, un stilou, o baterie, trei pilule neuroenergizante,

doza din seara răpirii. După acest scurt inventar, le-am aruncat pe noptieră.

— Ar trebui să mergem la masă, a spus Alana care, vedeam eu, îmi aproba lipsa de curiozitate faţă de obiectele aduse.

Puteam să luăm masa „acasă“, dar parcă era mai bine să cunoaştem şi noi echipajul navei, să-l testăm, să încercăm să ne facem aliaţi. Era exclus să fie toţi ca Dinks sau ca Nack, fanatici şi duri.

Am ieşit primul de sub duş, m-am echipat în viteză, mi-am pus în buzunare fleacurile înapoiate şi pe mână brăţara. Cine ştie, dacă mi se întâmpla ceva, să se ştie repede grupa mea sanguină şi indicele de imunitate.

Alana a ieşit din baie îmbujorată de apă fierbinte. Am sărutat-o, în ciuda privitorilor de afară. Dacă eram exagerat de pudici puteam trezi bănuieli.

Ne-am îndreptat către sala de mese. Când am intrat, opt perechi de ochi ne-au privit cu indiferenţă.

— Bună ziua, a spus Alana. Noi suntem Poe şi Alana, noii voştri colegi.

Introducerea asta simplă şi directă trebuia să le câştige simpatia. Le-am adresat şi eu cel mai cuceritor zâmbet de care eram capabil. Ne-am instalat la o masă mai retrasă şi am apăsat pe butonul de alimentare. Tăviţele cu meniul de prânz şi-au făcut imediat apariţia de sub tăblia mesei. Felurile de mâncare erau gustoase şi suficient încălzite. Mâncam şi aruncam din când în când câte o privire spre ceilalţi. Nu păreau jenaţi de prezenţa noastră şi nici nu se uitau la noi, aşa cum mă gândeam că se va întâmpla. Dinks, Haupt, Stan şi Nack nu erau de faţă. Deci nu cunoşteam pe nimeni. Cele două fete erau ceva mai în vârstă decât Alana, dar nu depăşeau 30 de ani. Bărbaţii să tot fi avut vreo 40-45 de ani. Uniformele, strânse pe corp, reliefau ţinuta lor sportivă. Şi fetele se prezentau bine. Am prins privirea uneia, şatena, furişată spre noi. I-am zâmbit. N-am fost răsplătit pentru efort. Cealaltă era brunetă. Stătea cu

spatele la mine. Alana o vedea din profil. Bărbaţii erau amândoi cărunţi. Se uitau la noi tot în trecere, ca la o privelişte oarecare. Am încercat să le ghicesc ocupaţia. Deci Dinks era comandantul navei, Panzer geologul, iar Nack era transmisionistul. Stan era medic şi Haupt şeful armelor, adică şeful securităţii navei faţă de pericolele exterioare. Mai rămâneau neocupate posturile de inginer de sistem, astronom navigator, mecanic şef şi responsabil cu dotarea. Pe ocupanţii acestor posturi îi aveam deci în faţă. Pentru Dinks ei puteau reprezenta fie aliaţi, fie instrumente necesare funcţionării navei.

M-am uitat la ceas. Era 12,18.

— Hai să bem ceva! a propus Alana. După atâtea emoţii, merităm.

Pe navele extragalactice erau interzise consumul de alcool şi fumatul. Pe navele de transport galactice se permitea alcoolul, deoarece contribuţia echipajului la navigaţie era neimportantă, ghidurile de undă făcând totul. Oare Dinks îşi luase măsuri de prevedere şi contramandase acest drept al echipajelor galactice?

Două păhărele pline şi-au făcut apariţia pe masa noastră. Am ciocnit mulţumiţi şi am gustat băutura. Alana a dus mâna la frunte.

— Ce ai? am întrebat-o îngrijorat.

— Parcă am ameţit.

Şi eu încercam o senzaţie curioasă de plutire. Nu mai băusem de câtva timp şi-mi pierdusem antrenamentul. Alana continua să ţină mâna pe frunte. După trei minute ne-am revenit.

— Poe şi Alana să rămână pe loc! Ceilalţi, părăsiţi sala! s-a auzit vocea catifelată a lui Dinks.

Comesenii noştri s-au executat în tăcere. Nu ne-au aruncat nicio privire încurajatoare sau acuzatoare. Le eram indiferenţi.

Au apărut Dinks şi Haupt.

— Goleşte-ţi buzunarele, Poe! a spus Haupt.

M-am supus, privindu-i zâmbitor. Ordinul era inutil pentru Alana, care purta o togă fără buzunare. Pentru mine era la fel de inutil, dar le-am satisfăcut curiozitatea. Nemulţumiţi de ce dădusem la iveală, cei doi au început să mă pipăie.

— Nimic, a concluzionat Haupt.

— Să fie altceva?

Haupt a dat negativ din cap.

— În fiecare zi, la ora nouă, primesc scuze de la cei care m-au jignit cu o zi înainte, am aruncat eu, ca să-i irit pe cei doi.

— Du-te dracului! a răbufnit Dinks.

— Hai să ne terminăm băutura! am invitat-o pe Alana. Tipii ăştia n-au niciodată umor.

Le-am întors spatele şi ne-am reinstalat la masă. Ceva se întâmplase pe navă de erau aşa de agitaţi. Dar ce? Vom afla noi, dar acum trebuia să nu fim curioşi.

Am fost lăsaţi singuri. Ne cam stricaseră cheful cei doi nesuferiţi. Şi planurile ni le dăduseră peste cap. Nu reuşisem să facem cunoştinţă cu nimeni din echipaj.

— Ce-o fi vrut Dinks? m-a întrebat Alana, ca să înceapă o discuţie naturală, aşteptată probabil cu nerăbdare la panoul de supraveghere.

— El ştie. Şi cu negriciosul ăla de Haupt.

— Am impresia că ne suspectează.

— Păi, de când ne-a îmbarcat, ne tot suspectează.

— Are nişte metode proprii de a-şi câştiga colaboratorii.

— Daaa... N-ai văzut? Te sâcâie cu tot felul de bănuieli absurde, te leagă, te acuză de crime, iar în final vrea să-i pui la picioare toată priceperea ta.

— Ce-o fi *„Marea Idee“* de care ne-a tot pomenit?

— Vreo aiureală ecologistă. În ultima vreme au proliferat organizaţiile astea care protejează mediul galactic de poluare.

— Ca pe vremea străbunicilor mei de pe Alfa Centauri.

— Nu ştiu cum era pe atunci, dar acum Dinks reuşeşte să facă nesuferită orice organizaţie.

— Mergem?

— Aş mai bea ceva.

— O să devii alcoolic, a râs Alana.

— Pe nava asta orice este posibil.

— În afară de evadare.

— Ţi-a trecut asta prin căpşor?

— Bineînţeles. Dacă nu mă făceam critic de artă aş fi fost un mare detectiv.

— Ei, nu! Talentul ăsta îl ţii foarte bine ascuns, dacă n-am reuşit să-l întrevăd până acum.

Am râs amândoi, bine dispuşi de cel de-al doilea păhărel.

Ne-am petrecut după-amiaza hoinărind pe navă. Trebuia să ne cunoaştem închisoarea cât mai în amănunt, dacă doream să supravieţuim. Am vorbit tot felul de fleacuri, astfel încât să părem cât mai fireşti celor ce ne supravegheau. Evenimentele se precipitaseră în asemenea măsură, încât dragostea noastră devenise firească şi reciproc acceptată, fără declaraţii, fără jocurile mici şi nevinovate de care-şi aduc aminte cu mare plăcere oamenii maturi. Ne iubeam firesc şi frumos, parcă de când lumea.

A doua zi dimineaţă m-am trezit târziu. Nu fusesem obosit de hoinăreala pe navă, ci mai mult de emoţiile prin care trecusem.

Alana stătea rezemată de perne şi citea o carte. De unde făcuse rost de ea nu puteam să-mi dau seama.

— Bună dimineaţa!

— Bună!

— Ţi-e foame?

— Dar ţie?

— Şi mie.

Ne-am spălat şi am mâncat ce ni s-a adus în cameră. Porţiile erau mari şi gustoase, pe măsura foamei ce ne încerca.

— O să ne îngrăşăm, dacă...

— Nu ne lasă el, Dinks.

Remarca mea i-a provocat Alanei o scurtă încruntare a sprâncenelor. Uitam mereu că suntem supravegheaţi. Mai ales când mă simţeam bine, când o mică bucurie zilnică mă făcea fericit.

— Ştii ce? a spus Alana cu o voce de fetiţă alintată. Eu mă duc să-mi fac porţia de „3 g". Tu faci ce vrei.

Am înţeles, însă, după modul cum mi-a strâns genunchii, că în căpşorul ei se copsese ceva, aşa că mi-am propus să-mi verific perspicacitatea răspunzându-i:

— Vin şi eu.

Zâmbetul mi-a arătat că o nimerisem, aşa că ne-am legat amândoi centurile şi am dat drumul la instalaţie.
M-am uitat întrebător la Alana, dar mi-a făcut semn să mai am puţină răbdare. Când am atins „3 g" mi-a spus:

— Aici putem vorbi liniştiţi, fiindcă ascultarea nu funcţionează. Sistemul de antrenare introduce paraziţi extrem de puternici.

— De unde ştii?

— Am verificat ieri.

— De asta erai dărâmată?

— Ai ghicit. Am făcut două teste consecutive şi m-am cam solicitat.

— Ce teste?

— Am spus vrute şi nevrute. Faţă de ce am spus, trebuia să se reacţioneze.

— Nu crezi că mică percheziţie din sala de mese a fost provocată de recitalul tău?

— Nu. Însă înainte de a afla ce anume a provocat-o, dă-mi voie să-ţi comunic ceva extrem de important.

— Zi repede, că se opreşte... „vorbitorul".

— Pe navă se lucrează cu imagini subliminale. Cred că aşa se obţine supunerea totală a echipajului. N-ai văzut că arată de parcă ar fi de pe altă lume? Şi dacă se emite mereu, înseamnă că nu toţi sunt convertiţi la *„Marea Idee".*

— Dar Dinks, Haupt şi ceilalţi? Ei sunt imuni?

— Nu, însă au ca şi mine, probabil, pregătire antisubliminală.

— Tu?

— Da. Noi, psihologii, nu trebuie să fim influenţaţi de mediu, tocmai pentru a putea fi obiectivi.

— Şi eu? Eu de ce nu simt tratamentul lor de cuminţire?

— Cu tine este ceva ce nu înţeleg nici eu.

N-am putut continua conversaţia fiindcă am început să simţim cum mica cuşca intră în decelerare.

Am ieşit zâmbind din „3 g“-ul nostru, devenit confesor. Nu trebuia să ne trădăm printr-o mimică încruntată. Urma ca până după masă, când mai puteam face o „plimbare“ fără să dăm de bănuit celor ce ne aveau în grijă,, să medităm asupra dialogului purtat.

— Cred că am să utilizez biblioteca navei, a spus Alana. Poate găsesc ceva despre secolul XX şi pictura lui ca să nu pierd timpul de pomană. La întoarcerea pe Pământ vreau să fiu în avans.

— Nu cred c-o să mai ai ocazia. Blândul nostru stăpân, Dinks, nu ne-a promis întoarcerea pe Pământ în schimbul unor servicii impecabile.

— Era vorba de serviciile pe care urma să i le faci tu. De mine nu are nevoie, aşa că sper să mă întorc la Centrul de Fizică Aplicată, să-mi susţin doctoratul şi apoi să mă întorc pe Alfa Centauri.

Alana încerca în mod subtil o disociaţie de interese între mine şi ea. Eu eram indispensabil, ea nu era decât argumentul cel mai puternic al lui Dinks pentru a mă convinge să colaborez. O dată colaborarea încheiată, argumentul nu mai era necesar şi, deci, se putea întoarce pe Pământ. Vestea colaborării cu banda lui Dinks nu putea decât să mă compromită.

— Eu mă duc la comandă, poate descifrez ceva pe acolo în folosul nostru, nu al *„Marii Idei“.*

— Ne vedem la prânz?

— Bine.

M-am îndreptat spre comanda navei, curios dacă se recepţionase intenţia mea de a „descifra“ ceva. În realitate, doream să văd cum se proceda cu imaginile subliminale; nu se ştie dacă nu era bine să pot decupla o dată sistemul, câştigând ceva aliaţi.

Mi-am format numele pe tastatura uşii. Ştiam acum că aveam nevoie de acordul comandantului ca să intru.

Uşa s-a deschis şi am păşit în comanda navei unde se aflau Dinks, Haupt şi... Nack.

— Ce faci, Nack? Gata amnezia?

— De unde ştie ăsta de amnezia mea? a mârâit Nack, fără să mă slăbească din ochi.

Nu l-am lăsat să intre în dialog cu şeful şi am continuat:

— Dacă nu era „ăsta" – adică eu... De la mine şi de la Alana a aflat Stan ce suferinţă ai şi te-a tratat în consecinţă.

La sprâncenele ridicate a mirare de Nack, Dinks a răspuns cu o înclinare a capului.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Nack! De când sunt pe nava asta, numai tipi amabili ca tine am întâlnit.

— Auzi, şefule, s-a adresat Nack lui Dinks, după cât de spiritual şi de vioi e tipul, cred că ar trebui pus la treabă! Ce concediu, ce menajare? Face treabă, mănâncă, nu face, rabdă.

Perspectiva ilustrată scurt şi concis de Nack era destul de sumbră.

— Cred că Nack are dreptate, a început Dinks cu vocea lui catifelată. Dacă începi munca de acum, când ajungem lângă Nicrom vei avea un avans şi nu vom staţiona nepermis de mult pe orbita de aşteptare.

Am lăsat capul în jos. N-aveam şanse să-i înduplec. Le era frică de interceptarea galactică a Centrului de Supraveghere Astronautică şi de aceea nu-şi puteau permite ieşirea din programul obişnuit al navei de transport.

— De frică vă grăbiţi?

— Nu-i treaba ta.

Felul în care m-a repezit Haupt nu mi-a plăcut. Oricum, urma să lucrez pentru ei, aşa că cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să caut să aflu cât mai multe despre *„Marea Idee“.* Cine ştie, poate reuşeam să scap. Aşa că am trecut la contraatac:

— În mintea mea, colaborare nu este sinonim cu supunere. Dacă în capul vostru cele două noţiuni sunt identice, vă priveşte, însă eu nu sunt dispus să suport obrăzniciile tipilor de calibrul lui Nack.

— Ia te uită! Te-ai şifonat?

— Lasă-l, Nack!

Totuşi, Dinks avea autoritate. Nack a amuţit, deşi se vedea că-i pornit să mă ia peste picior. Dinks a început:

— Uite, Poe, cum stăm. Avem nevoie de un tunel magnetic superdens prin care să coboare modulul de salvare al navei pe Nicrom.

— Poate să coboare şi fără tunel.

— Nu face pe prostul. Asta ştim şi noi. Trebuie să se şi întoarcă pe navă.

— Cu cine?

— Deja îţi depăşeşti statutul de colaborator. Nimeni de aici, în afară de mine, nu ştie cine este omul care va fi recuperat de pe Nicrom. Mai ştia Panzer, dar...

— Bine. Nu-mi pasă cine vine din iad. Oricine ar fi, tot un fel de drac este. Ce-mi puneţi la dispoziţie?

— Cele două casete furate de tine. Îţi dai seama că acum treaba s-a descoperit şi Grant nu mai e directorul Centrului de Supraveghere Astronautică. Cu acest prilej îţi răspund la întrebarea dacă ne e frică. Nu, nu ne este frică. Dar nu vrem să trezim bănuieli prin ieşirea din graficul de zbor. Asta ar determina verificări, suspiciuni, iar noi trebuie să fim încă prudenţi.

— Încă?

— Da, încă, fiindcă va veni o vreme când alţii vor trebui să fie prudenţi cu noi.

— Cred că veţi aprecia gestul meu de a colabora acum, când, înţeleg eu, sunteţi nişte nimeni.

— Să te vedem la treabă şi mai vorbim noi despre asta. N-ai arătat nimic din ce-ţi poate pielea. Noi contam pe Hector. Pe tine te-am luat din lipsă de ceva mai bun, ca să nu ne pierdem vremea.

Explicaţia lui Haupt mi-a dovedit două lucruri. Unu – că nu mă simpatiza deloc, deşi pe el nu-l prea luasem peste picior. Doi – că făcea parte din conducere, fiindcă Dinks nu-l pusese niciodată la punct ca pe Nack. Însemna că şeful armelor de pe navă răspundea de un sector important din *„Marea Idee“,* din planurile ei.

— Află, i-am răspuns eu lui Haupt, că de ecranele magnetice superdense ne ocupam şi eu, şi Hector. E adevărat că el a fost numărul unu în treaba asta, dar cel care a făcut programele şi a concretizat ideea am fost eu. El singur a recunoscut că, fără mine, rămâneau până azi o teorie îndrăzneaţă, tehnic posibilă, un demers ştiinţific interesant. Şi mai află că dacă-l răpeaţi pe Hector făceaţi o mare greşeală, care putea compromite „marea voastră idee“. El era un teoretician înnăscut, dar un practician diletant. Nu ştia să repare nici decodificatorul de la uşa de intrare. Era un antitalent practic. Sau poate am înţeles eu greşit şi vouă vă trebuia nu un tip care să vă facă efectiv ecranul, ci unul care să vă explice bazele lui teoretice. Da?

Haupt a înghiţit replica mea, nu înainte însă de a se uita la Nack ceva mai crunt decât îi era felul. Acesta a reacţionat imediat, repezindu-se la mine:

— Ce te lauzi atâta?

— V-aţi interesat vreodată, fiindcă bănuiesc că aţi cules ceva informaţii înainte de a vă decide să-l răpiţi pe Hector, v-aţi interesat deci cine a lucrat la echiparea navei extragalactice? Aţi întrebat cine a făcut orbitele de probă? Dacă nu aţi fi lucrat cu diletanţi, probabil Hector ar mai fi trăit şi azi.

— Auzi, Nack? a întrebat Haupt cu o intonaţie ce nu prevedea nimic bun.

— Pe el l-aţi pus să culeagă date? Păi nu-l vedeţi ce faţă are?

Hohotele mele de râs încercau o dezbinare în trio-ul din faţa mea. Nack greşise.

— Am pierdut două luni din cauza lui, a mormăit Haupt către Dinks.

Semăna a reproş adresat şefului. Deci Dinks organizase acţiunea pe Pământ. Acesta, sesizând momentul de criză, a schimbat vorba:

— Bine că până la urmă am pus mâna pe cine trebuia! Când te apuci de treabă?

— Când o să am ce-mi trebuie. Doar nu crezi că două casete sunt suficiente ca să realizez un tunel magnetic superdens.

Ultima mea afirmaţie i-a pus pe gânduri. S-au uitat unul la altul, de parcă ţineau un consiliu mut, şi apoi Haupt m-a întrebat:

— Cam de ce ai nevoie?

— În primul rând de un calculator puternic, apoi de caracteristicile exacte ale modulului de salvare ce va fi utilizat la transport. După aceea, vă mai spun.

— Spune-ne acum totul. Dacă sunt lucruri pe care nava nu le are, vom transmite pe Nicrom şi ne vor aştepta în containere de minereuri pe orbita de încărcare-descărcare.

Ia te uită ce organizare!

— Nu te mira, interveni Haupt. Obiectele pot părăsi planeta, fiindcă nu sunt deranjate de acceleraţiile uriaşe necesare decolării.

Haupt era periculos cu intuiţia lui. Sau eu nu învăţasem încă să-mi ascund suficient de bine gândurile.

— Deci?

Întrebarea o pusese Dinks. N-avea rost să fac pe misteriosul, fiindcă se putea ca Haupt să ştie ceva despre ecranele superdense şi să sesizeze nepotrivirile

din relatările mele. Aşa că m-am decis să fiu corect în ce priveşte crearea ecranului, dar să-i trag altfel pe sfoară.

— Caracteristicile modulului, corelate cu valorile exacte ale câmpului gravitaţional al planetei, vor stabili împreună mărimea generatorului antigravitaţional. Deplasarea modulului poate fi asemănată cu cea a unui şlep pe un canal cu ecluze. Generatorul creează în spatele modulului un ecran superdens care anulează local o parte din câmpul gravitaţional, aducîndu-l la o valoare comparabilă cu cea de pe Pământ. Se realizează astfel o deplasare cu propulsie normală pe o distanţă limitată. Modulul se va opri apoi până când va reuşi să refacă ecranul superdens şi, tot aşa, bucată cu bucată, când suspendat, când în mişcare, va ajunge la o distanţă la care efectele uriaşului Nicrom vor fi simţite mai puţin.

— Corect, a spus Haupt. Să vedem treaba în final.

— Stai, Haupt, mai e ceva. Cum va coborî modulul pe Nicrom fără să se distrugă?

— Dacă-l telecomandăm şi-l dotăm cu şase paraşute, treaba este rezolvată.

Nu înţelegeam unde bătea Nack cu întrebarea lui, fiindcă problema coborârii pe Nicrom nu exista. Urma să se procedeze ca şi cu hrana, cu recipientele pentru minereuri sau cu rachetele purtătoare.

— Apare totuşi un inconvenient, a continuat Nack zâmbind strâmb şi prevenindu-mă prin asta că urma să mi-o plătească pentru că-l ironizasem. Cum crezi că vor putea cei de pe Nicrom să manevreze ecranul superdens fără nicio pregătire prealabilă?

Aha! Uite unde bătea! Voia să mă trimită pe Nicrom.

Haupt şi Dinks tăceau, dar se vedea că aşteptau cu mare interes răspunsul meu. Gândeam cu viteză. Dacă refuzam, n-ar mai fi avut încredere în ecranul superdens. Dacă acceptam, riscam un accident sau, după ce-i aduceam în afara zonei periculoase, puteam fi eliminat din combinaţie fiindcă ştiam prea multe. Cunoşteam persoanele din fruntea *„Marii Idei".* Nack studiase sau

intuise ambele variante şi se bucura că nu aveam nicio ieşire. Pentru el, eram un cadavru de pe acum. Am decis să bravez şi să caut, în timpul câştigat astfel, o a treia variantă care să nu însemne eliminarea, ci cooptarea mea în confreria asta nenorocită.

— Am să manevrez eu modulul atât la coborâre, cât şi la urcare. Bineînţeles, dacă nu aveţi nimic de obiectat.

— Dimpotrivă, a răspuns Dinks, mulţumit de cele auzite, asta va fi pentru noi garanţia loialităţii tale.

Parcă şi Haupt mă privea mai amabil. De Nack nu mai vorbesc. Îmi rânjea tot timpul.

— Ce-mi oferiţi în prima etapă? Nu de alta, dar vreau să încep.

— Calculatorul navei e destul de puternic, aici ai caracteristicile modulului de salvare şi ale câmpului gravitaţional de pe Nicrom. Avem şi elementele necesare construirii unui generator, dar deocamdată nu ştim cât de puternic. Aşteptăm să ne spui tu.

Vorbise Haupt. Încă o informaţie interesantă: aveau elementele componente pentru un generator de ecrane magnetice superdense. Furnizorii acestora erau nominalizaţi de Marele Consiliu, supravegheaţi strict, şi totuşi... Dacă ar şti Grant.

M-am uitat la ceas. Se făcuse ora prânzului.

— Încep de mâine. Să fie totul pregătit!

— Bine, „şefule“, m-a persiflat Nack.

Am ieşit din comandă, propunându-mi să-i stâlcesc cu primul prilej mutra obraznică.

În cabina noastră, Alana mă aştepta citind la masa de lucru o bandă de bibliotecă. M-a privit peste display şi mi-a spus:

— Vrei să mă pierzi prin înfometare?

— Ai găsit ceva în bibliotecă?

— Sigur. Chiar mai multe decât credeam. Aici n-au schimbat fişierul de când a fost dată nava în exploatare. Pe Pământ, ca să am acces la benzile astea aveam

nevoie de aprobare pentru fondul de bază. Şi aprobarea dura chiar şi o săptămână. Aici însă...

Ca să vezi noroc!

— Mâncăm acolo sau comandăm aici?

— Hai în sala de mese. E bine să nu stăm retraşi, având în vedere că puţin mai înainte am pus bazele unei colaborări reale cu Dinks şi ai săi.

— Zău? s-a mirat Alana, mărind aria ocupată de frumoşii ei ochi.

— Băieţii aveau nevoie de fapt de mine şi nu de Hector. Moartea bietului meu prieten a fost de fapt şansa lor.

— V-aţi înţeles?

— Hai la masă. Îţi povestesc pe drum.

În sala de mese erau prezenţi aceiaşi ca şi data trecută. Chiar şi hainele erau la fel, iar privirea indiferentă cu care ne-au întâmpinat dovedea că hipnoza subliminală funcţiona impecabil. Ce-or fi zis Dinks şi ai lui de faptul că eu şi Alana nu reacţionam deloc în sistemul lor de subjugare? Am salutat adunarea şi ne-am instalat la aceeaşi masă de ieri. Felurile de mâncare erau la fel de gustoase.

Alana mânca şi studia adunarea cu o privire indiferentă. Se gândea la altceva. Probabil la ce-i povestisem pe drum. Am terminat de mâncat pe la 12,15. Când să mă ridic de la masă, Alana mi-a făcut semn să aştept.

— Bem ceva?

Ieri spusese la fel. Oare tot ca să tragă de timp? Ce aştepta?

De data asta am comandat câte un pahar de vin.

— De ce nu ne bagă în seamă? a întrebat Alana destul de tare ca să fie auzită de comesenii noştri.

Întrebarea ei nu a produs nicio reacţie la mesele vecine. Asta m-a îndârjit în intenţia de a găsi comanda sistemului de hipnoză subliminală.

Era 12,20.

Am simţit o uşoară ameţeală. M-am uitat la Alana. Şi ea avea ceva cu echilibrul, fiindcă se apucase cu mâinile de marginea mesei şi se îmbujorase brusc.

Am avut o revelaţie. Ieri, în jurul aceleiaşi ore, păţisem amândoi la fel. Mai trebuia să apară Dinks şi să mă percheziţioneze.

N-am terminat bine gândul, că uşa s-a deschis şi cel pomenit şi-a făcut apariţia, împreună cu Haupt şi Nack.
S-au repezit glonţ la masa noastră.

— Ce-i, şefule? l-am întrebat sorbind din paharul meu de vin.

— Nu face pe nebunul, Poe, şi scoate emiţătorul! L-ai dosit pe undeva, pe aici.

— Ce emiţător, şefule? Doar nu m-aţi luat pe bord cu bagaje, deşi poate că aş fi vrut. Mi-aţi lăsat numai ce aveam cu mine în seara aceea.

— Totuşi se emite, a insistat încăpăţânatul Nack.

— Nu vă contrazic, dar de ce legaţi asta de persoana mea?

— Poate-i fata de vină, a intervenit Haupt.

— Se emite din exteriorul navei, în fiecare zi, la ora 12.20, ora 20,30 pe Pămint.

Dinks, Haupt şi Nack îşi manifestau diferit surpriza determinată de intervenţia Alanei. Atunci mi-am amintit brusc de o discuţie mai veche purtată de Alana, referitor la ora emisiilor exterioare. Era chiar înainte de a fi fost răpiţi. Ea afirmase că ora emisiilor era 20,30, iar eu o contrazisesem, aducând ca argument faptul că Hector murise la 16,30. De atunci, pierdusem din vedere constatarea asta. Alana, nu. Ăsta era motivul pentru care mă oprise să părăsesc sala de mese la 12,15, cerând să bem ceva.

Dinks, care nu ştia de discuţia mea cu Alana, se uita la ea ca la o arătare, Haupt rămăsese cu gura deschisă, iar Nack îşi freca nervos o ureche, uitîndu-se când la Dinks, când la Haupt.

— Nu vă uitaţi aşa la mine! a continuat Alana. Nu sunt un fenomen. La concluzia asta am ajuns împreună cu Poe pe Pământ. Aici numai am verificat-o. De când ne-aţi lăsat în libertate, emisia a avut loc zilnic la aceeaşi oră. Nu ştiu nimic despre ea în zilele cât am fost prizonieri.

— Atunci ni s-a dereglat generatorul hipnotic de...

Nack îşi dăduse drumul la gură fără să-şi dea seama că noi nu ştim nimic despre existenţa unui astfel de generator. Ghiontul lui Haupt l-a adus la realitate. Alana a trecut abil peste informaţia lui Nack.

— Păcat că n-aţi înregistrat orele dereglărilor!

— N-am avut cum. Ca un făcut, Panzer leşina mereu când se producea dereglarea. Am controlat leşinurile lui cu desincronizările şi Nack a tot meşterit la instalaţie fără să găsească vreo defecţiune. Şi eu mi-am verificat toate sistemele de apărare bazate pe emisiuni de câmp.

Haupt colabora cu noi. Însemna că era îngrijorat de emisiunile astea misterioase, lungi de un minut.

— Şi singura explicaţie rămasă, după ce aţi eliminat toate cauzele, am fost eu?

— Nu te mira, Poe, a intervenit Dinks. Dereglările au început o dată cu venirea ta pe navă.

— „Venirea“ e un fel de a zice, l-am corectat eu.

— Bine, „aducerea“ ta pe navă. Cât timp ai fost imobilizat în cabină, nu te-am crezut răspunzător de fenomen. Apoi însă...

— ... a murit Panzer.

— Exact. Moartea lui a întrerupt supravegherea dereglării amintite de Nack, pe care ne hotărâserăm să o analizăm ştiinţific şi de aceea am pus-o sub controlul calculatorului central. După ce a murit Panzer şi Nack a stat leşinat două zile, Haupt a controlat înregistrările şi a sesizat coincidenţa dereglărilor cu decesul colegului nostru. Apoi, ieri la prânz, fenomenul s-a repetat. Azi iar.

— Pe Pământ emisiunea deregla televizoarele, dar numai local, le-am comunicat eu.

— Pe Pământ, când a murit Hector, emisiunea a avut loc.

— Dacă Dinks îşi aminteşte, i-am solicitat lui Stan nişte investigaţii ale neuronilor. Cred că există o corelaţie între micile lor dilatări şi emisiile astea care vă îngrijorează atât.

Dinks a dat din cap afirmativ, dar rămăsese gânditor. Haupt a crezut că-i momentul să intervină.

— La viteza noastră de deplasare pare exclus să emiţi la aceeaşi oră din afară. Timpul navei se modifică simţitor faţă de cel exterior.

— Şi atunci? am întrebat eu.

— Atunci rămân la părerea că se emite de pe navă.

— Prostii!

Cuvântul acesta i-a dat parcă foc lui Nack.

— De când v-am adus pe navă avem numai necazuri. Şi cred că o să ne mai faceţi, doar n-o să vă opriţi aici. Dacă ar fi după mine, v-aş debarca pe primul asteroid întâlnit în drum...

Nack n-a mai terminat fraza, fiindcă Dinks i-a smuls de pe piept o plăcuţă albastră. O văzusem pe costumul lor, dar nu-i dădusem nicio importanţă. Părea să facă parte din decor, o pată de culoare pe fondul argintiu al combinezoanelor. Nack însă amuţise şi devenise brusc indiferent la tot ce-l înconjura. Arăta ca ceilalţi patru membri ai echipajului pe care discuţia noastră nu-i interesa nici cât negru sub unghie. Deci aveau un emiţător împotriva hipnotismului subliminal.

— Bună treabă! am remarcat eu, hotărât să deschid discuţia despre anularea iniţiativei.

— Bună, dar nu te priveşte! Dacă vrei să ai linişte şi condiţii de trai egale cu noi, să nu te atingi de generatorul subliminal. Nici eu n-o să încerc să aflu de ce asupra ta şi a fetei nu are nicio influenţă. Dacă respecţi convenţia asta, o s-o duci bine. Dacă nu...

— Ce facem cu emisia, şefule?

Haupt l-a întrerupt ca să nu mai dea la iveală şi alte intenţii ameninţătoare. Deci existau şi alte variante, mai rele, pentru mine şi Alana, pe care nu le aflasem şi n-aveam să le cunoaştem decât numai atunci când ecranul superdens avea să funcţioneze. I-am promis lui Dinks în gând, că voi reţine acest aspect şi că nu mă voi lăsa stors ca o lămâie, pentru a fi apoi aruncat la gunoi.

Dinks, care habar n-avea ce-mi umbla mie prin cap, nu ştia ce să-i răspundă lui Haupt.

— Pot să vă dau o sugestie? a întrebat Alana.

— Poftim, domnişoară! a spus Dinks mai amabil decât îl puteai crede.

— În afara decesului regretabil al lui Panzer, emisiunea are un singur efect negativ. Dereglează generatorul hipnotic subliminal timp de un minut sau ceva mai mult. N-am observat că asta ar deranja disciplina de pe navă. Ca urmare, cred că cel mai înţelept lucru este să nu se facă nimic. Dacă nu reacţionăm, cei ce emit nu au nicio garanţie că recepţia semnalului a avut loc. Dacă luăm măsuri, nu facem decât să confirmăm poziţia navei şi, hai să zicem, prezenţa noastră pe ea. Asta fiindcă tot aţi spus că emisiunea a apărut o dată cu noi.

Ceva mai de bun simţ nu se putea formula. În plus, intervenţia Alanei punea un semn de întrebare asupra acuzaţiei că am fi implicaţi sau chiar răspunzători de emisiunea misterioasă.

Trebuia să discut serios cu Alana. Amândoi văzuserăm cu ochii noştri cum murise Panzer, amândoi ştiam că emisiunea aceea uluitor de precisă era câteodată mortală şi, cu toate astea, nu încercaserăm să găsim nicio explicaţie. M-am hotărât să mă folosesc de Dinks şi ai lui pentru a găsi un suport de investigare:

— Subscriu, am început eu, celor spuse de Alana, însă vreau să propun un amendament. Cred că, dacă analizăm provenienţa undelor emise, caracterul lor, direcţia de propagare şi le facem o analiză complexă pe

calculator, nu ne dăm de gol, dar putem, eventual, să anihilăm caracterul lor mortaL

Dinsks a pus la locul ei plăcuţa albastră pe combinezonul lui Nack şi l-a întrebat:

— Ce zici? Putem face investigaţia propusă de Poe?

Deşi păruse indiferent la cele ce se întâmplau în jurul lui, toată perioada când plăcuţa îi lipsise, prin răspunsul lui, Nack m-a convins că înregistrase totul cu mare atenţie:

— Putem, însă trebuie să montăm afară o antenă variabilă. Mă ocup după-masă de asta.

— Te-ai calmat? l-am întrebat, zâmbindu-i.

— E în ordine, Poe! Cred că numai amnezia vindecată în galop de Stan mi-a făcut festă.

— Lasă, Nack! am continuat. Nu mă simpatizai nici înainte de amnezie, dar îţi propun să ne suportăm reciproc.

— De acord!

Fără să pun mare preţ pe spusele lui, m-am adresat din nou lui Haupt:

— Mâine dimineaţă încep. Te rog să ai grijă să am tot ce-mi trebuie. M-am hotărât.

Alana înţelesese că prin cele spuse de mine doream să închei întrevederea, aşa că s-a ridicat de la masă, mi-a întins mâna şi mi-a spus:

— Hai să mergem, mi-e somn!

— Domnişoară, pentru sfatul înţelept pe care ni l-aţi dat, vă acord dreptul să cotrobăiţi nestingherită prin biblioteca navei.

— Mulţumesc, Dinks. dar nu ştiam că am nevoie de aprobare pentru asta.

— Pe nava mea. orice iniţiativă are nevoie de aprobare. Să ţineţi minte asta. Chiar dacă prin nu ştiu ce mijloace sunteţi imuni la hipnoza subliminală, anihilarea motorie este totuşi o armă de care nu sunteţi scutiţi.

Dinks era nemulţumit de ceva şi-şi scosese colţii. Cred că nu-i convenise faptul că aflasem care era rolul

plăcuţelor albastre. Se lăsase pradă nervilor şi nu-şi dăduse seama că gestul lui ne pusese la îndemână o armă împotriva lor.

În cabină, Alana s-a băgat sub duş, iar eu mi-am luat nişte foi de hârtie şi am început să reconstitui schema unui generator pentru ecrane superdense. Trebuia să concentrez radiaţia *X,* existentă în spaţiul cosmic, astfel încât, local, câmpul gravitaţional să fie atenuat. Problema era simplă doar în vorbe. Iar eu aveam de gând să o fac şi mai complicată, realizând un emiţător pe frecvenţa Centrului de Supraveghere Astronautică. Trebuia să fiu atent, deoarece Haupt şi Nack se pricepeau probabil la generatoare de semnal, din moment ce lucrau şi ei cu aşa ceva pe navă. În spatele ecranului superden; orice undă radio se reflecta total, neputîndu-l străbate. Trebuia să stabilesc configuraţia ecranului astfel încât un emiţător lăsat pe Nicrom, în momentul aterizării modulului, să emită semnale cu indicativul Centrului. Am calculat, dura trei secunde. Încercând să determin şi puterea emiţătorului, m-am lovit de greutăţi. Nu ştiam exact poziţia staţiei de supraveghere şi nici zona în care urma să ne oprim cu nava. Dacă ne situam diametral opus faţă de staţie, aveam nevoie de relee intermediare. Era absurd. Varianta era însă posibilă şi probabilă deoarece Dinks şi ai lui nu doreau să fie văzuţi de pe staţie. Însemna că-şi modificaseră traseul şi se apropiau de ţintă în unchiul mort al supravegherii cosmice, păstrând mereu planeta între navă şi staţie. M-am oprit. Trebuia să verific în zilele ce urmau traiectoria exactă, ca să nu fac o greşeală şi să-mi risc pielea de pomană.

Alana tocmai ieşea din baie când mă hotărâsem să mai amân decizia privind emiţătorul.

— Facem un antrenament? a întrebat ea arătându-mi acceleratorul cu bărbia.

— Te aşteptam, i-am răspuns, făcându-i cu ochiul.

Ne-am instalat în vorbitorul nostru mişcător, aşteptând să atingem acceleraţia maximă.

— Ce zici de emisiunile astea curioase? am început eu discuţia, în baza faptului că investigaţiile le conduceam eu.

— Mă gândesc la ele de pe Pământ.

— Vin din cosmos sau sunt locale?

— Cum să fie locale?! Dacă era aşa, cei de la Centru depistau imediat postul de emisie.

Alana mă depăşea clar la capitolul logică. Dacă continuăm aşa, îmi subminam singur poziţia de ,,şef'“. Am schimbat stilul:

— De ce m-ai chemat la antrenament?

— Ca să-ţi fac o propunere.

— Spune!

Alana a tăcut preţ de o clipă. Se concentra.

— Cunosc foarte bine plăcuţele albastre de pe combinezonul echipajului. Pe Sirius tratam cu ajutorul lor nevrozele. Cred că Dinks nu are un generator subliminal prea evoluat.

— Şi ce-i cu asta? Doar nu crezi c-o să ne lase să punem mâna pe ele şi să-i anihilăm cu propria lor armă.

— Nu asta vreau să spun. Există o metodă de a anula protecţia exercitată de aceste plăcuţe.

Asta nu ştiam. Ar fi nemaipomenit dacă am putea să…

— Metoda, m-a întrerupt Alana, presupune însă accesul la generator. Dacă tot vei colabora cu ei şi îţi vor da calculatorul pe mâna, încearcă să găseşti codul de acces la generator. După aceea vom mai vorbi.

Cabina a început să-şi încetinească mişcarea. Trebuia, era mai prudent, să tăcem. Am ieşit din cabină şi ne-am aşezat fiecare pe patul lui. Seara am luat masa în cameră şi ne-am culcat devreme.

Dimineaţă, Alana s-a dus la bibliotecă, iar eu la cabina de comandă. Erau de faţă Dinks, Haupt şi Nack. Din cauza discuţiei purtate în accelerator cu Alana, am privit

mai cu atenţie plăcuţele albastre de pe combinezoanele lor.

— Salut, Poe! spuse Dinks în numele tuturor, deşi nu eram convins că politeţea era un atribut al celor trei.

— Salut, Dinks!

Nack mi-a întins cele două casete furate de mine de la Centrul de Supraveghere Astronautică. Am avut o tresărire. Mi-am adus aminte de o întrebare pe care intenţionam să i-o pun lui Dinks:

— Ascultă, şefule! De mult vreau să te întreb: cum aţi reuşit să anulaţi controlul cu ionizare?

— Ce control? Unde?

Dinks făcea pe neştiutorul. Casetele erau însă proba materială indubitabilă că eu aveam frânele discuţiei în mână.

— Hai, nu te face că nu ştii nimic!

Dinks s-a uitat întrebător la Nack. Figura nedumerită a inteligenţei cenuşii numită Nack dădea un singur răspuns la întrebarea mea. Tipii ăştia habar nu aveau de controlul cu ionizare antifurt.

— Mare noroc aţi avut că s-a defectat tocmai la vreme! Altfel nu aveaţi onoarea să mă aflu în mijlocul vostru.

— Cred că eşti pus pe glume! a mormăit Haupt.

— Ca fost locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică, vă aduc la cunoştinţă că fiecare birou are un sistem antifurt cu ionizate. Obiectele care nu trebuie scoase din birou sunt tratate izotopic şi, dacă le treci pragul, dai drumul la o alarmă de mai mare dragul.

— Toate birourile au aşa ceva? a întrebat cu o voce din ce în ce mai nesigură Nack.

— Nu. Doar cele ce lucrează cu secrete, i-am răspuns, tot mai convins de „nevinovăţia“ lor în domeniu.

— Ia vezi, Haupt! Pune casetele în camera noastră de ionizare.

Negriciosul s-a executat rapid şi cu multă îndemânare, de unde concluzia că era un profesionist. Camera de ionizare a început să clipească.

— Măi, să fie! a spus Nack, care, ca întotdeauna, nu se prea abţinea în faţa surprizelor.

— Nu m-aţi crezut.

— Şi zici că s-ar fi defectat sistemul antifurt?

— Păi, cum altfel?

— S-a mai defectat o dată şi când Hector a sustras casetele?

Uite că Dinks nu era prost. Chiar dimpotrivă. Dacă stăteam să mă gândesc, ipoteza dublei defectări părea cam trasă de păr.

— Nu-mi dau seama ce a fost când Hector a sustras casetele.

— Înseamnă că Grant ştia!

Afirmaţia lui Dinks m-a blocat. Dacă Grant ştia că Hector urma să fure casetele însemna că sistemul antifurt nu funcţionale dintr-un motiv extrem de simplu. Fusese deconectat.

— Nu schimbăm nimic din plan! a spus Dinks. Poe, treci la treabă!

M-am instalat în faţa calculatorului şi am încărcat sistemul. Când pe ecran au început să defileze cifrele atât de cunoscute mie, m-am rupt de realitatea imediată şi am început să mă simt iar locotenentul expert specialist în simulări şi în ecrane magnetice superdense. Am cerut repede parametrii traiectoriei proiectate a navei. Dinks alesese, aşa cum gândisem şi eu, o traiectorie normală, până aproape de zona de interceptare a staţiei orbitale. Apoi schimbare traseul şi acum executa o apropiere pe o traiectorie spirală, cu Nicrom în centru, astfel încât uriaşa planetă să mascheze nava de interceptarea celor de pe *Spacelab.* De aici mai rezulta însă o concluzie. Navele de transport aveau o rută fixă şi timpi de control poziţional invariabili. Dacă Dinks respectase programul, nu putea să evite staţia

orbitală. Aceasta ar fi semnalat orice întârziere a navei de transport şi ar fi intrat în funcţiune supravegherea galactică. Ce-o fi făcut Dinks ca să scape de alarmă? Am cerut parametrii de zbor ai ultimei curse şi
i-am comparat cu cei actuali. Asta era! Acum ne mişcaserăm incomparabil mai repede, iar traseele erau diferite. Socotind în timpul navei, câştigaserăm cam o săptămână. Deci aveam nevoie de o rezervă de timp pentru realizarea evadării. Am cerut şi parametrii modulului de salvare. În timp ce calculatorul efectua operaţiile pentru determinarea valorilor de lucru ale generatorului ce avea să echipeze modulul, am continuat să mă gândesc la navă. Cam câte posturi de control să fi avut? Ținând cont de distanţă, ar fi trebuit să fie vreo şase posturi. Şi nici n-am fi ajuns la al treilea post că supravegherea galactică ar fi şi intrat în funcţiune. Asta însemna că nava ar fi fost preluată şi condusă la destinaţie fără ca echipajul să poată interveni. Dacă nu păţisem aşa ceva, era de presupus că o altă navă juca rolul nostru undeva în spate, la o distanţă de o săptămână în urma noastră.

— Ce faci, Poe, ai adormit?

Haupt avea dreptate. Beculeţul de *ena* clipea de zor. Am introdus datele pentru secvenţa următoare de calcul şi am început să mă gândesc iar. Nava care juca rolul nostru n-ar fi decolat niciodată de pe Pământ pe aceeaşi traiectorie cu a noastră. Sau noi n-am fi decolat de pe Pământ mai repede decât fuseserăm programaţi. Ce încurcătură! Soluţia cu nava-momeală era cam fragilă.

Gândurile mi-au fost întrerupte de cifrele apărute pe ecran. Era destul pentru ziua de azi. N-avea rost să încep o nouă secvenţă de calcul fiindcă n-aş fi reuşit să o termin.

— Gata? m-a întrebat Haupt văzând că mă ridic.

— Pentru azi da.

— După-amiază nu lucrezi?

— La calculator, nu. Voi lucra în cabină. Trebuie să fac nişte corecţii. Modulul vostru de salvare e mai mare decât cele obişnuite.

— Te aşteaptă Alana în cabină. Şi ea a terminat la bibliotecă.

Va să zică aşa! Ne supravegheau fiecare mişcare. O făceau oare de frică sau din rutină? M-am uitat la Dinks. De când descoperise că „defectarea“ camerelor de ionizare antifurt de la Centrul de Supraveghere Astronautică putea să fie „opera“ lui Grant, colţurile i se accentuaseră.

Am ieşit din comandă navei şi m-am dus să o iau la masă pe Alana. Pe coridor era aprinsă lumina verde. Cineva ieşise în afara navei şi noi eram avertizaţi de o eventuală defectare a ecluzei. Obiceiul era foarte vechi, de pe vremea rachetelor având motoare cu combustie, când accidentele erau posibile. Azi, etanşeizarea ecluzelor se controla atât de riguros încât o defecţiune era exclusă, dar obiceiul se păstrase. Cine să fi ieşit în spaţiu?

Fata mă aştepta.

— Ce faci? Cum a decurs colaborarea?

— Normal. Adică eu am lucrat şi ei au privit.

— Şi?

I-am făcut discret cu ochiul şi am răspuns cu voce tare pentru cei care ne ascultau:

— Merge acceptabil. Au modulul de salvare neobişnuit de mare şi din cauza asta vom avea ceva necazuri cu generatorul de câmp. Mai bine hai la masă!

Pe coridor, lumina verde se transformase într-o lumină albă, naturală. Se încheiase, deci, expediţia în afara navei.

În sala de mese, aceleaşi patru persoane. Nici nu ştiam cum îi cheamă. Pe navele galactice, echipajul era ca o familie. Se cunoşteau toţi, îşi ştiau calităţile şi defectele, se suplineau reciproc. Pe nava asta unii

conduceau, alţii tăceau supuşi, iar noi ne uitam la cele două tabere şi nu ştiam ce să facem.

Am comandat dejunul. În sală şi-a făcut apariţia Dinks. Fără să ne bage în seamă, s-a instalat la o masă şi şi-a comandat de mâncare. Părea neliniştit. Se uita atât de des la ceas încât m-a molipsit şi pe mine. Era 12,10. Alanei nu i-au scăpat amănuntele acestea, fiindcă mi-a spus:

— Cred că vrea să vadă ce se va petrece la 12,20.

— Probabil au instalat o antenă direcţională. Când veneam să te iau la masă, lumina verde de pe coridor semnala că a avut loc o ieşire în spaţiu.

Am început să mâncăm tacticoşi. Ne apropiam de ora 12,20 şi Dinks era tot mai nervos. Cred că-i era frică să nu păţească ca Panzer.

Exact la 12,20 mica ameţeală mi-a dat semnalul că emisiunea misterioasă începuse. M-am uitat la Alana. Nu părea să o simtă, deşi până azi ea sesizase ca şi mine momentul începutului de emisie. Dinks ne urmărea atent. Parcă aştepta un semn dinafară şi acesta nu mai venea. A scos, nerăbdător, un videotelefon de sub masă, l-a cuplat la o priză instalată pe un perete din apropiere şi l-a acordat. Deşi eram în continuare puţin ameţit, am văzut clar pe ecranul videotelefonutui cabina de comandă, iar pe Nack şi Haupt instalaţi în faţa calculatorului central, robotind de zor.

— De ce întârziaţi atâta? a început să-i muştruluiască Dinks.

— Sşşşt!

Onomatopeea aparţinea lui Nack, care, în febra activităţii, îl punea la punct într-un mod puţin cam obraznic pe şeful lui.

— Ce...

Dinks a fost întrerupt de Haupt cu un gest autoritar. Cei doi nu prididеau să citească imprimanta şi să comande alte secvenţe de lucru. Se grăbeau, deoarece fenomenul dura puţin. M-am uitat la ceas. Era 12,40.

Curios, deşi trecuse atâta timp, ameţeala persista. Însemna oare că emisiunea continua încă?

— Cum te simţi?

Alana s-a uitat surprinsă la mine.

— Bine, de ce?

— Zilele trecute n-ai simţit şi tu o uşoară ameţeală pe durata emisiei misterioase?

— Ba da. Însă azi nu s-a emis, probabil, fiindcă n-am simţit nimic.

I-am arătat din ochi videotelefonul lui Dinks. Stând cu spatele la acesta, nu putuse observa manevrele lui, şi nici imaginea din cabina de comandă. Zărind activitatea febrilă de acolo şi încordarea lui Dinks, care urmărea scena, rupt de realitatea sălii de mese, Alana a reacţionat curios. În loc să se uite în continuare la Nack şi Haupt, îi scrută pe ceilalţi patru. Urmărindu~i privirea, am văzut că aceştia mâncau liniştiţi şi indiferenţi la cele din jur.

— Tu ai sesizat începutul emisiunii? m-a întrebat fata.

— Da. La ora 12,20 fix.

— Se emite şi acum?

După ameţeala care persista, nu puteam răspunde decât afirmativ.

— Se emite de 20 de minute, şi totuşi…

— Totuşi ce?

— Uite-te la ei, m-a îndemnat Alana arătîad cu capul spre cei patru.

— I-am văzut. Sunt reci ca gheaţa.

— Înseamnă că Haupt şi Nack au reuşit să izoleze generatorul subliminal de influenţa emisiunii. Altfel, după 10 minute, indivizii s-ar fi comportat altfel.

Am stat şi am cugetat. Simţeam că sunt în stare de altă concluzie decât cea a Alanei.

— Nu cred că ai dreptate, am început eu dialogul, înainte de a-mi clarifica gândurile, dintr-un îndemn misterios ce-mi spunea că ŞTIU ce s-a întâmplat.

— De ce să nu am?! s-a revoltat Alana. Nu-i vezi ce indiferenţi sunt? Dacă generatorul subliminal era bruiat, după 10 minute ar fi trebuit să se uite cel puţin curioşi la noi, fiindcă, deşi ne-au văzut şi până acum, nu ne-au putut individualiza.

— Uiţi că tu nu ai mai simţit începutul emisiunii? Asta nu are nicio legătură cu izolarea generatorului subliminal.

— Aşa este.

— În schimb, eu sunt sigur că s-a emis şi se emite şi acum.

— Atunci?

— Cred că semnalele sunt localizate numai pentru mine. Numai eu sunt receptorul lor.

— Te-ai înroşit la faţă, Poe. Ţi-e rău?

— Nici vorbă. Mă simt bine, dacă fac abstracţie de ameţeala care...

— Care?

— Gata! Nu se mai emite.

— Ameţeala?

— S-a dus.

— Deci nu se mai emite.

Alana şi-a însoţit afirmaţia cu o întoarcere a corpului spre Dinks, pentru a urmări imaginile videotelefonului. În cabina de comandă Haupt şi Nack se opriseră din agitaţia care-i stăpânise până atunci. Aranjau foile de imprimantă. Când le-au pus teanc, au luat un dosar pe care au scris mare cu o pastă roşie: Cd-101.

— Ce-i cu asta? a întrebat Dinks, mirat de prim-planul ciudat care i se oferise. ţ

— De aici se emite.

Pe ecran a apărut o hartă cosmică şi indicarea în roşu a lui Cd-101. Era din Galaxia noastră, undeva la periferie.

— Poe!

— Spune, şefule, nu te sfii!

— Aveţi voi, cei de la C.S.A., supraveghere galactică pe Cd-101?

— Din câte ştiu eu, nu. Cd-101 este un quasar, aşa că nu aveam cum instala acolo un asemenea post.

Dinks a părăsit sala de mese.

— Ce zici de asta? m-a întrebat Alana.

— Cred că tipii îşi cunosc meseria. Cd-101 este locul de unde se emite sau...

— Sau ce?

— Îmi aduc aminte, am ocolit eu răspunsul, că Grant şi Stuve tot de Cd-101 s-au împiedicat atunci când calculatorul se iniţializa singur.

— Poe!

— Crezi că bat câmpii, nu-i aşa?

— Păi, ce să cred când vorbeşti atât de încâlcit: Cd-101... Stuve... iniţializa singur. Ce-i asta?

— Ascultă!

Şi i-am rezumat, pe şoptite, povestea pe care mi-o spusese şi mie Grant. Ce mă miră era faptul că-mi aduceam aminte cu mare claritate totul şi că simţeam că sunt în stare de lucruri pe care nici nu le bănuisem. Era ceva ce nu mai simţisem. Cum să spun... eram, sau mai bine şi mai exact exprimat, mă simţeam disponibil, mi se părea că ŞTIU mult mai multe decât până acum, fără însă să pot preciza CE ştiu.

— Poe, a intervenit Alana la sfârşitul povestirii mele, eşti sigur că-i vorba tot de Cd-101?

— Nu am nicio ezitare.

Am căzut amândoi pe gânduri. Nici n-am văzut când cei patru au plecat din sală. Şi nici pe Haupt, Nack şi Dinks nu i-am auzit când au intrat.

— Ce-i? Aţi adormit?

Nack intra în scenă cu stilul său inconfundabil.

— Poe, a intervenit Dinks, ce zici de emisiune?

— Care emisiune?

— Cum, n-ai simţit-o?

— Tţţţ...

— Păi spuneai de o uşoară ameţeală, de o dilatare a neuronilor, de...

— Spuneam, atunci când se emitea. Azi însă nu s-a emis.

Ce-mi venise să mint nu ştiu, dar ŞTIAM că aşa era cel mai bine. M-am uitat la Alana şi m-am liniştit. A lăsat încet ochii în jos, semn că n-o să mă dea de gol.

— Află, domnule locotenent expert, că şi azi s-a emis. Exact la 12,20. Numai că durata emisiunii a fost de 25 de minute în loc de cinci.

Intervenţia lui Haupt nu a declanşat nicio nemulţumire din partea lui Dinks, ceea ce însemna că s-au înţeles şi că de fapt discuţia noastră era un interogatoriu încrucişat.

— N-am motive să te contrazic. Dar nu înţeleg, de ce-mi comunici mie toate astea?

— Uite ce-i, Poe, te rog să nu faci pe nebunul cu noi! Doar am stabilit împreună că emisiunile astea te-au urmărit şi pe Pământ, că din cauza lor, se pare, a murit Hector, că tot aşa a murit şi Panzer. Cine urmează să moară, asta ne interesează?

— Aaaaa...

— Spune!

— De unde să ştiu eu? Crezi că m-am înţeles cu Cd-101? Eşti absurd, zău aşa!

— Are dreptate, şefule, a intervenit Haupt. Nu avem dubii în ce priveşte locul de unde se emite. Şi ştim sigur că se emite dinafara navei, nu din interior.

— Eu te suspectez, Poe. Fiindcă te vei duce cu modulul de salvare pe Nicrom.

— Nu mă mai duc. Ca să nu mă mai suspectezi. N-a fost dorinţa mea să merg. Voi m-aţi determinat, ca o garanţie că voi face treabă bună cu generatorul de ecrane superdense.

— Chiar, şefule! El merge pe Nicrom fiindcă noi nu dorim să ne punem pielea la saramură!

Nack îmi lua apărarea nu fiindcă mă iubea, ci fiindcă îi convenea să-mi risc eu pielea cu modulul de salvare. Simţea că dacă nu voi merge eu, pe el va cădea beleaua.

— Nu înţelegi? Poe are o metodă de a ucide fără să intre în contact direct cu victima. Cu ajutorul blestematei ăsteia de emisiuni. Dacă merge pe Nicrom, e în stare să ne aducă pe navă trei cadavre.

Haupt şi Nack amuţiseră.

— Nu-i adevărat., a intervenit Alana. Şi dacă nu merge pe Nicrom pericolul este aceiaşi. Ce, Panzer a murit pe modulul de salvare?

Dinks a amuţit şi el. Gândise unilateral.

— Uite ce e, am început eu. Dacă aş deţine o asemenea metodă de a ucide, voi trei aţi fi fost de mult colegi cu Panzer, acolo unde s-a dus el. Ceilalţi patru ar fi fost aduşi la realitate, eu luam legătura cu Grant şi totul se termina ca în vechile filme poliţiste. Din păcate, situaţia este în favoarea ta. Numai frica te face aşa de bănuitor. Ce urmăreşti, de fapt? Vrei să mă elimini mai repede decât e nevoie? Vrei să ratezi acţiunea pentru care m-ai răpit? Crezi că aşa se câştigă un colaborator? Cu bănuieli? Nu mai colaborăm, şefule, până nu-ţi revii!

Alana era deja la uşă, aşa că am urmat-o, lăsând „onorata“ asistenţă mască. Ajunşi în cabină, ne-am repezit amândoi la „3 g“. Simţeam nevoia să comunicăm nesupravegheaţi. Cât timp s-a accelerat cabina, am inspectat locurile mai ascunse, nu cumva geniul rău numit Dinks să fi montat vreun microfon. Locurile erau „curate“. Prima a vorbit Alana:

— Nu mi-ai spus de coborârea ta pe Nicrom. De ce ai acceptat?

Am stat puţin pe gânduri înainte de a-i răspunde.

Într-adevăr, o anunţasem că acceptăm colaborarea la realizarea *„Marii Idei“,* dar amânasem explicaţiile pentru sala de mese. Acolo însă intervenise ameţeala provocată de emisiune, năvala lui Dinks şi a celorlalţi pentru a mă surprinde cu emiţătorul, discuţia explicativă, aşa că nu apucasem să-i comunic amănuntele colaborării.

— Am fost silit. E un fel de garanţie că voi lucra cinstit la ecranele superdense.

— Dar acum te bănuieşte.

— Până n-a intrat la idei că Grant a întrerupt intenţionat sistemul antifurt, pentru ca ei să pună mâna pe casetele cu programul ecranelor superdense, nu m-a bănuit.

— Nu înţeleg.

— De la Centrul de Supraveghere Astronautică nu se pot scoate casete cu programe, din cauza unui sistem antifurt cu ionizare. Şi totuşi, Hector şi cu mine am reuşit. Ipoteza defectării sistemului antifurt de două ori, chiar atunci când interesele *„Marii Idei** o cereau, este slabă, aşa că a rămas doar varianta că Grant ştia...

— Şi că intenţionat a întrerupt sistemul antifurt?

— Exact. De când a intuit asta, Dinks a devenit suspicios.

— Fiindcă eşti fiul adoptiv al lui Grant?

— Aşa cred. Simte un fel de ameninţare a Centrului de Supraveghere Astronautică împotriva *„Marii Idei“.*

— Să ne grăbim! Acum îmi este clar. Ai reuşit să ai acces la generatorul hipnotic subliminal?

— Nu. E prea devreme. Iar Nack, Haupt şi Dinks nu mă lasă o clipă singur.

— Cine-i specialistul în calculatoare dintre ei?

— Cred că Haupt este cel mai bun şi Nack pe aproape.

— Chiar ai simţit că s-a emis?

— Da. Când a încetat emisiunea, am avut senzaţia... că...

— Spune.

— Ca să nu mă pierd în explicaţii, am să rezum: am avut senzaţia că am devenit mai deştept.

Cabina a început să-şi încetinească mişcarea, aşa că finalul discuţiei a fost marcat de micul chicotit scăpat de Alana la auzul concluziei mele. S-a uitat apoi rugător la mine. N-aveam de ce să mă supăr. Şi pe mine m-ar fi pufnit râsul dacă cineva mi-ar fi spus ceva asemănător.

Am făcut fiecare un duş şi ne-am culcat o oră. Apoi am început să lucrăm. Eu – la corecţiile programului,

Alana – la pictorii ei. O admirăm pentru răbdarea de a se ocupa de acest subiect numai pentru a-i duce de nas pe băieţii lui Dinks. Aşa ne-a trecut după-amiaza.

— Aş bea o bere, a rupt tăcerea Alana, cam pe la ora mesei.

— Hai!

Ne-am îndreptat spre sala de mese. Pe coridor, Alana a spus:

— Sper că de data asta ne vor lăsa în pace. De câte ori am luat masa acolo, ne-au sâcâit.

— Ce să-i faci, dragă?! Suntem prizonierii lor. E normal să ne suspecteze.

În sala de mese, peisaj neschimbat. Cei patru luau masa împreună, dar fiecare era indiferent faţă de ceilalţi şi, în general, faţă de tot ce se întrmpla în jur. Totuşi, experienţa anterioară al cărei subiect fusese Nack ne dovedise că, deşi aparent indiferenţi, cei patru puteau înregistra cu mare fidelitate evenimentele exterioare lor.

Am comandat o mâncare mai uşoară, aşa, ca înainte de culcare, şi două beri.

— Când am lucrat azi în cabina de comandă...

— E bine să discutăm asta? m-a întrerupt Alana.

I-am făcut cu ochiul discret şi un mic semn cu piciorul pe sub masă. Speram să înţeleagă că trebuia să abordăm şi subiecte „interzise“ ca să nu dăm de bănuit cu prea marea noastră discreţie. Accesul meu la calculator era în mod sigur controlat. Haupt putea să monteze în unitatea centrală un disc pe care să înregistreze apelările mele din memoria calculatorului. Şi atunci cei trei aflau de faptul că am controlat traiectoria actuală şi că o comparasem cu ultima cunoscută.

— Nu-i niciun secret, dragă, am continuat eu dialogul. Dacă m-au lăsat să aflu, înseamnă că au început să-mi acorde puţină încredere.

— De când e lumea, cine ştie prea multe are parte numai de necazuri.

— Ecranele superdense le voi proiecta şi realiza, practic, numai eu. Şi acum, şi de acum încolo, aşa că sunt un om necesar şi voi rămâne un om necesar! Altă metodă de apărare nu am.

— Să sperăm că ecranele astea superdense te vor ocroti de intenţiile rele ale lui Dinks şi ale celorlalţi. Dar să revenim. Ce spuneai că ai făcut azi?

Dialogul nostru începuse bine. Aş fi vrut să-l văd pe cel care ne supraveghea azi, ca să-i admir mutra curioasă.

— Aşaaa... Când lucram la calculator, mi-a trecut prin cap să verific traiectoria urmată de navă în drumul ei spre Nicrom. Ce crezi că am descoperit? Că suntem în avans cu o săptămână faţă de orarul stabilit.

— Eeeeei...!

— Da. Şi doar ştii că navele de transport au ruta şi orarul fixe, că nu li se permit abateri de la traseu, că sunt controlate în puncte bine stabilite prin care dacă nu trec la momentul dat se declanşează supravegherea galactică.

— Am înţeles tot ce mi-ai spus, în afară de termenul ăsta: „supraveghere galactică". Ce-i aia?

— Un fel de, cum să-ţi spun, un fel de năvod uriaş, format din concentrări de radiaţii laser, din care nu poate scăpa nimeni. Cu acest năvod se determină poziţia exactă a indisciplinatului, iar apoi un ghid de undă, un fel de bunic al ecranelor mele superdense, ia nava şi o conduce pe cel mai apropiat corp ceresc sau pe cea mai apropiată staţie orbitală, ca să dea socoteală pentru abaterea comisă.

— Centrul de Supraveghere Astronautică se ocupă de asta?

— Da. Avem un serviciu întreg care face numai control de traiectorii.

— Atunci noi cum am scăpat?

— Cred că în spatele nostru, la o săptămână în urmă, o altă navă joacă rolul nostru, inducând în eroare Centrul de Supraveghere Astronautică.

— Şi noi?

— Pe noi nu ne-a depistat până acum fiindcă la ultimul punct de control eram în orar. Asta era cam în dreptul stelei duble AB-153. De acolo ne-am mărit surprinzător de mult viteza şi am câştigat un avans de o săptămână. Acum ne apropiem de Nicrom pe o traiectorie în spirală, astfel încât nava să fie mascată de planetă pentru a nu fi reperată de staţia orbitală.

— Putea o biată navă de transport să câştige o săptămână avans?

— Cred că are şi un motor fotonic suplimentar.

— Motor fotonic suplimentar? Cine să le dea o asemenea minunăţie?

— Nu-mi dau seama. Însă numai cu un asemenea motor puteau să accelereze în aşa măsură încât să câştige o săptămână avans.

— Şi nava din spatele nostru de unde a apărut?

— Aici chiar că nu ştiu ce să-ţi spun. M-am gândit şi eu la ea, dar e clar că de pe Pământ nu putea decola. Controlul decolărilor şi al aterizărilor este perfect.

— Înseamnă că a aşteptat undeva în spaţiu apariţia noastră şi am schimbat rolurile din mers.

— Este cea mai plauzibilă ipoteză. Să pui mâna pe o navă galactică, hai, mai merge. Dar să ai două la dispoziţie...

Cam asta a fost discuţia mea cu Alana, preţ de două beri.

CAPITOLUL 7

După ce am terminat proiectarea generatorului de ecrane superdense, am trecut la realizarea lui practică. Dinks, Haupt şi Nack s-au implicat mai puţin în construcţie. Sarcastic, Nack mi-a spus o dală: „Noi nu

punem mâna fiindcă nu vrem să fim învinuiţi de prăbuşirea modulului de salvare“. M-au ajutat Surbarcan, astronomul navigator al navei, şi Petros, mecanicul şef. Erau bărbaţii din grupul celor patru hipnotizaţi. Pe fete le chema: Fania – cea şatenă, ingineră de sistem, şi Cris – cea brunetă, responsabilă cu dotarea navei.

Am necăjit-o, vorba vine, fiindcă în starea de hipnoză în care se afla necazurile treceau pe lângă ea, am necăjit-o, deci, pe Cris până mi-am sortat gama de subansamble necesare construirii generatorului. Apoi, cu două ajutoare de nădejde, fiindcă vreau să precizez că Surbarcan şi Petros erau buni profesionişti, am început montajul.

E greu să faci un lucru care pe Pământ era finisat de roboţi specializaţi. Tot timpul trebuia să calculez, să verific, să controlez, să desfac şi să fac la loc, să încerc mai multe variante şi să le compar eficacitatea. Pentru un robot toate astea erau nimicuri. Pentru noi, şi mai ales pentru mine, care nu eram hipnotizat, însemnau o solicitare nervoasă deosebită. În plus, fiindcă eram sigur că Dinks va încerca să afle modul de construire a generatorului, ca astfel să mă poată elimina oricând, trebuia să introduc în schema de comandă a acestuia un sistem de recunoaştere. Astfel, generatorul funcţiona numai dacă manevrantul eram eu. Scoaterea sistemului de recunoaştere din construcţia generatorului trebuia să însemne distrugerea lui, fără vreo posibilitate de reconstruire.

Ideea asta îmi venise după discuţia cu Alana, când îmi spusese că cine cunoaşte prea multe are numai necazuri. Nu ştiam ce înseamnă *„Marea Idee“,* dar puteam să ajung la ea şi, ceea ce era mai periculos, la cei care-o dirijau. Dinks era un personaj important în angrenaj, dar nici pe departe nu era conducătorul.

Cum de mă hotărâsem, totuşi, să ajut asemenea specimene? Am stat şi m-am gândit că acţiunea aceasta ce purta denumirea de *„Marea Idee“* putea să fie

primejdioasă pentru civilizaţia noastră. Prin ce putea fi periculoasă nu ştiam încă, dar faptul că astfel puteau fi puşi în libertate nişte indivizi de pe Nicrom, locul unde nu ajungeau în niciun caz „binefăcătorii“ planetelor din Galaxie, chiar şi numai acest fapt reprezenta un pericol. Trebuia să intru în angrenaj şi să încerc, ajutat de curajoasa Alana, să-l gripez, până când Grant şi Centrul de Supraveghere Astronautică vor pune stăpânire pe situaţie. Eram sigur că „tatăl“ meu mă caută şi eram tot mai convins că el trebuia să ştie ceva despre *„Marea Idee“.*

Mi-am adus aminte de ziua când Hector se certase cu Grant şi plecase la Centrul de Fizică Aplicată; în discuţia cu mine, când i-am propus să-l aduc înapoi, colonelul răspunsese cu o undă de îngrijorare în glas: „Lasă-l acolo! E mai bine, deşi postura lui la Centrul de Fizică Aplicată nu-i deloc de invidiat“. De ce? Nu cumva, avizat de încercarea de sustragere a casetelor, Grant înscenase cearta cu Hector şi aranjase plecarea acestuia pentru a abate atenţia lui Dinks? Colonelul intuise faptul că Hector urma să fie răpit? Dorea oare să-i asigure liniştea în „co-laborarea“ cu Dinks şi oamenii lui, mimând ruperea oricăror relaţii? Ce misiune avea Hector? Dacă eu ajunsesem în locul lui, de ce nu ştiam mai multe? De ce nu mi se spuseseră mai multe?

Tot meşterind la generator, mi-am adus aminte de un lucru. De fapt, de senzaţia care mă încercase în după-amiaza când mă pregăteam să o întâlnesc pe Alana la ieşirea de la cursuri, că tot ce mi se întâmpla era regizat, aranjat şi condus din umbră de cineva. Să mă fi trimis chiar Grant în braţele lui Dinks, contând că voi reacţiona corect? Oare corect pentru Grant însemna, ca şi pentru mine, să-i aduc pe navă pe deţinuţii de pe Nicrom?

Cu ce suflet îndoit, frământat, agitat, lucram la generatorul de ecrane magnetice superdense! Fără sprijinul moral al Alanei nu ştiu cum aş fi rezistat. Mai era încă ceva... Din ziua în care se emisese, iar eu fusesem

singurul care recepţionasem semnalul, de atunci de când mă declarasem „mai deştept“, zi de zi la aceeaşi oră primeam din spaţiu, timp de 25 de minute fix, un fel de încurajare, de suport nervos pentru acţiunile mele. Sau, cel puţin, aşa mi se părea.

Dinks făcea zilnic controale în sala generatorului. Ne studia cu atenţie pe toţi trei sau patru, dacă se întâmpla să fie şi Alana cu noi, controla stadiul lucrărilor, fotografia subansamblele la care se lucra, verifica stocul de materiale şi de circuite, într-un cuvânt era un supraveghetor model. Îl bănuiam că fotografia nu numai ca să ne controleze, ci şi ca să aibă o documentaţie la îndemână în cazul în care ar fi trebuit să se descotorosească de mine.

În ziua în care am terminat generatorul, cei mai emoţionaţi eram eu şi Alana. Petros şi Surbarcan nu se puteau bucura din cauza stării în care-i ţinea Dinks, iar Haupt, Nack şi Dinks păreau mai degrabă speriaţi decât bucuroşi că o etapă esenţială a misiunii lor avea să se încheie. Eu nu mă îndoiam de succes, fiindcă probele arătaseră o funcţionare impecabilă a generatorului.

— Aştept semnalul, şefule! i-am spus lui Dinks.

— De câte zile ai nevoie ca să transferăm generatorul pe modulul de salvare?

— O zi.

— La treabă!

— De ce atâta grabă?

— De trei ore suntem pe o orbită de aşteptare. Nicrom este sub noi, sau lângă noi, sau deasupra noastră, cum vrei s-o iei.

Ne mişcasem fantastic de repede. Mi-am propus să verific, cu prima ocazie, ce fel de propulsie avea nava, fiindcă semăna prea mult în performanţe cu o navă extra-galactică. Aveam reţineri să afirm că propulsia navei era hiperfotonică, deoarece ştiam că motoarele de acest tip se fabricau numai în laboratoarele Marelui Consiliu şi se repartizau numai de acesta.

Ziua în care s-a efectuat mutarea şi montarea generatorului pe modulul de salvare a fost cea mai plină din viaţa mea. Ştiam că am reuşit să fac singur un lucru deosebit, care pe Pământ solicita mai multe minţi şi o armată de roboţi. Eram aproape sigur că misiunea mea, în viziunea lui Grant, era să aduc deţinuţii de pe Nicrom pe navă şi eram copleşit de atenţia cu care mă înconjura Alana, a cărei îngrijorare privind soarta mea îmi dădea o încredere nelimitată în trăinicia sentimentelor ei. Petros şi Surbarcan erau, ca şi până acum, impasibili. Am verificat în amănunt sistemele modulului de salvare. În afară de pilot, mai încăpeau în el patru persoane. Modulul era o „ediţie" perfecţionată. pe care n-o mai folosisem până acum, încă o dovadă că „*Marea Idee*“ avea la dispoziţie dotări tehnice de vârf.

Am dormit liniştit şi numai dimineaţa mi-am dat seama ce-mi lipsise cu o zi înainte: emisiunea de la 12,20 fix avusese loc numai un minut în loc de 25 de minute. Dar, în febra pregătirilor de start, am amânat comentarea acestui eveniment cu Alana.

— Poe, a început Dinks dădăceala, misiunea ta este istorică, fiindcă...

— Lasă, şefule! Sări peste asta, că şi aşa nu reţin amănuntele. Treci la treburile concrete!

Dinks s-a înroşit la faţă de furie. El era pătruns de importanţa momentului, iar eu tratam clipă ca pe ceva banal. Ca să nu-mi dea satisfacţie că l-am enervat, i-a făcut semn lui Haupt să continue.

— Coordonatele de anicromizare sunt trecute în aceste instrucţiuni. Ţi-am montat pe modul o sursă de semnale radio ca să te putem urmări. Dacă sursa nu va mai emite, te vei trezi cu o rază laser în cap. La locul de anicromizare te vor aştepta mai multe persoane. Vei îmbarca numai trei. Ai în instrucţiuni pozele lor şi o scurtă biografie.
Ţi-am ataşat-o, ca să ştii cu cine stai de vorbă. Noi am luat legătura cu ei astă-noapte. Te aşteaptă şi te cred

partizanul ideilor noastre. N-ar fi bine pentru tine să bănuiască contrariul. Asta-i tot.

— Ce frecvenţă are sursa de semnale radio pe care mi-aţi ataşat-o?

— 1.480 MHz.

Ei, drăcie! Exact valoarea sursei pe care aveam de gând să o las pe Nicrom ca să dau alarmă la Centru. Nu-mi dădeam seama ce determinase această coincidenţă, dar îmi plăcea. Nu ştiam ce să spun, dar nici timp să analizez situaţia nu aveam.

— Aş vrea să nu uiţi că Alana rămâne pe navă.

— Chiar doream să deschid discuţia despre Alana. Vă aduc la cunoştinţă că singurul om în stare să manevreze generatorul de ecrane magnetice superdense sunt eu. Nu numai fiindcă voi n-aţi fi instruiţi în domeniu, ci şi pentru că generatorul mă recunoaşte numai pe mine ca utilizator. Oricine altcineva încearcă să-l pună în funcţiune moare. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, orice încercare de a scoate din montaj circuitele de recunoaştere va distruge generatorul şi nu văd cum veţi reuşi să răpiţi un alt specialist, care să trăiască în afara laboratorului Marelui Consiliu. Greşeala făcută de Centrul de Supraveghere Astronautică de a ţine doi specialişti în ecrane superdense în exteriorul sistemului de protecţie nu se va mai repeta. Dacă aţi comunicat pe Nicrom instrucţiuni legate de înlăturarea mea, contramandaţi totul, altfel compromiteţi acţiunea.

— Joci tare, Poe! a mormăit Dinks, care între timp îşi revenise.

— Sunt silit de împrejurări, şefule.

— Nu comentez deocamdată măsurile tale de siguranţă. Du-te şi fă-ţi treaba şi ai încredere că nu vom clinti niciun fir din părul iubitei tale!

— Încredere în voi?

— În balanţa noastră, cei trei sunt mult mai preţioşi pentru noi decât Alana pentru tine. Poţi pleca liniştit,

Am închis uşa modulului de salvare, încercând să mă concentrez numai la ce aveam de făcut.

CAPITOLUL 8

Modulul s-a desprins de navă şi a început să plutească puţin în urma ei, dar pe aceeaşi orbită. Momentul pornirii motoarelor de înscriere pe orbita circumnicromiană descrescătoare era programat pe calculatorul de bord. Ştiind că mişcarea noastră pe orbita de aşteptare era efectul echilibrării forţelor gravitaţionale ale planetei,
mi-am propus să testez generatorul de ecran. În acest caz, anulam o parte din forţe şi trebuia să ne înscriem pe altă orbită decât nava, corespunzătoare noului echilibru care se stabilea. Am programat o diferenţă de patru metri între orbita noastră şi cea a navei şi am pornit generatorul. Modulul a fost înconjurat brusc de un halou străveziu. Era efectul concentrării câmpului electromagnetic antigravitaţional. Generatorul a funcţionat impecabil şi exact cât fusese programat. Am măsurat rapid distanţa dintre orbita noastră şi a navei: 4,11 metri. Eroarea era cam mare, dar nu mai aveam timp să o corectez. Calculatorul de bord începuse să clipească, semn că ne desprindeam de orbita de aşteptare şi ne înscriam pe orbita descrescătoare. M-am instalat pe scaunul-amortizor de acceleraţii şi am început să privesc cu atenţie indicatorul de viteză. Puteam să ajung la viteze de 10 metri pe secundă şi astfel să anicromizez lin. Nu legasem generatorul de ecran de calculator, tocmai ca să fie nevoie de mine în continuare. Urma deci să asigur o manevră manuală care mă solicita serios.

Vârtejul a început. Acţionam pe perioade scurte generatorul, anulând local forţele care ne atrăgeau nemiloase spre planetă, asigurând astfel durata necesară motoarelor de frânare ca să realizeze viteza de coborâre în siguranţă.

Planeta era enormă. Ne apropiam de ea din unghi, pe orbita noastră uşor înclinată, aşa că am înconjurat-o de mai multe ori, la distanţe din ce în ce mai mici, fără a fi însă reperaţi de *Spacelab.* Un uriaş metalic, un colos de formă sferică încerca să ne strivească de suprafaţa lui. Când se formase prin condensarea materiei interstelare întâlnise condiţii unice de constituire, condiţii irepetabile în Galaxie. Făcuse multe victime uriaşul ăsta printre navele ce nu apreciaseră corect forţa lui de atracţie şi se apropiaseră prea mult. Abia când apăruseră navele extragalactice, dotate cu ecrane superdense, se putuse pune problema posibilităţii explorării lui.

Solul cenuşiu al planetei se apropia. Nu prea aveam timp să-l admir fiindcă verificarea coordonatelor de anicromizare şi acţionarea generatorului de ecran îmi luau tot timpul. Din cauza manevrării manuale, vedeam tot mai clar că nu voi putea respecta cu precizie coordonatele date. Abaterea urma să fie de şase, şapte kilometri. Mă sileam să respect cel puţin una dintre ele, ca să fiu văzut de cei care mă aşteptau. Nu mă îndoiam că voi fi căutat.

Am reuşit să respect longitudinea dată. Modulul s-a aşezat destul de lin pe sol şi datorită celor şase paraşute. Am verificat starea comenzilor şi generatorul. Totul era în regulă. N-aveam de gând să ies afară, deşi ştiam că atmosfera era ca pe Pământ. Am vrut să mă ridic de pe scaunul antiacceleraţie, dar am simţit că nu pot. O greutate uriaşă îmi era atârnată de umeri. Nu eram adaptat să rezist unei asemenea atracţii gravitaţionale. Inima îmi bătea rar şi greu, extremităţile corpului începuseră să se răcească fiindcă fluxul sanguin nu mai ajungea cu debitul necesar până la ele. Cu un efort de voinţă, am reuşit să manevrez comenzile de conectare a climatizării costumului, pentru a-mi menţine artificial temperatura corpului.

Datorită discuţiilor purtate cu Alana în „3 g“ aveam totuşi un mic antrenament, dar pe Nicrom acesta se

dovedea insuficient. Oare Dinks privise ca pe nişte antrenamente şedinţele noastre în doi? Ca să uit de senzaţia că voi muri prin asfixie, am luat instrucţiunile lui Haupt şi am început să citesc prezentarea viitorilor mei pasageri şi şefi:

Hermann – astronaut, şeful armelor pe *Niva,* 58 de ani, 1,64 metri, 88 kilograme, 20 de ani de zbor galactic. *Niva,* îmi aduceam eu aminte, fusese o navă de explorare galactică. Condamnat pe viaţă. Motivul: distrugerea populaţiei de pe MX-14, o planetă pitică din Constelaţia Lirei, într-un acces de furie.

Panzer – astronaut, mecanic-şef pe *Selena,* 60 de ani, 1,78 metri, 75 kilograme, 30 de ani de zbor galactic. De 10 ani pe Nicrom. Condamnat pe viaţă. Motivul: violarea şi uciderea a trei fete de pe Sirius, în urma unei beţii.

Dang – medic, astronaut pe *Wertheim,* 65 de ani. 1,60 metri, 90 kilograme, 15 ani de zbor galactic. De 20 de ani pe Nicrom. Condamnat pe viaţă. Motivul: experimentarea virusului SF pe umanoizii de pe KD-153.

Sub aceste date, Haupt scrisese: Poe, nu cumva să-i întrebi amănunte!!!

Ce să-i mai întreb când eu abia respiram?! Simţeam că mă sfârşesc şi mă minunam cum de reuşeau oamenii de pe Nicrom să mai şi muncească.

Am ridicat mâna, parcă avea 60 de kilograme, şi am dat drumul camerei video de control. Am efectuat o panoramare a împrejurimilor. Totul era pustiu. Nu ştiam dacă mai puteam să rezist o oră. Probabil deplasarea pe Nicrom se făcea foarte lent, altfel cei şapte kilometri ar fi fost parcurşi până acum. Am închis ochii. Haupt ştia că anicromizasem într-un alt punct. Poate era mai bine să mă distrugă cu laserul lui. Auzi! Laser de mare putere pe o navă de transport. Ce păzeau oare cei de pe Pământ? Cum să dispară un laser de mare putere şi un motor hiperfotonic? Maiorul Gatt putea să-şi dea demisia sau să-şi ceară pensionarea. Şi el, şi toţi ceilalţi de la contrainformaţii.

Am manevrat cu mare greutate ecluza modulului de salvare. Am coborât-o pe sol şi i-am deschis uşile. Dacă leşinam, să poată intra ei în navă. Era 12,20. La ora asta primeam semnale de pe Cd-101. Dar după cât de ameţit eram, nu aveam nicio şansă să simt dacă se emitea sau nu, dacă emisiunea revenise la 25 de minute sau rămăsese ca ieri, de un minut. După gândurile astea am leşinat. Mi-am revenit, nu ştiu după cât timp, simţind un miros puternic de valeriană. Am deschis ochii şi am constatat că eram întins pe scaunul de comandă. Circuitul video cu exteriorul rămăsese deschis. Am zărit pe ecran un fel de maşină cu şenile. Fără şofer şi fără pasageri.

— Şi-a revenit, a bubuit lingă urechea mea o voce baritonală.

— Cu cine am onoarea? am bâiguit cu o voce slabă, pe care nu mi-o recunoşteam.

— Cu Panzer.

— Parcă a murit în drum spre Nicrom.

— Ăla era prostul de frate-meu! Numai unul ca el putea să se cureţe cu puţin înainte de victoria finală. Lasă asta şi spune doctorului cum te simţi.

— Dacă-i doctor bun vede şi singur.

— Peste zece minute se poate ridica.

Probabil vorbise Dang, dar mie mi s-a părut că era Dinks. Aceeaşi voce catifelată. Aşa că, dacă tot eram bolnav şi-mi puteam permite orice, am încercat să-l trag de limbă:

— Fratele dumitale trăieşte. A condus cu destoinicie întreaga operaţie.

— Nu-i fratele meu. Le cam încurci, băiete! Se vede că ţi-e rău. E fiul meu şi voi fi mândru de el numai după ce mă voi vedea scăpat de aici.

— Eşti în stare să raţionezi logic?

Întrebarea o pusese o voce de bas, pe care nu o mai auzisem până atunci.

— Cine mă întreabă?

— Hermann.

— Nu-mi dau seama dacă sunt în stare. Ar trebui să mă supuneţi unui test.

— Ai răbdare, Hermann! Îşi va reveni în zece minute. Chiar mai puţin. Doar nu vezi pentru prima dată o „reacţie Nicrom“.

— Gura, Dang! Dacă nu plecăm în treizeci de minute, poliţia va fi pe urmele noastre.

— Decolarea durează patru minute. Apăsaţi pe butonul verde din stânga mea. Cel pe care scrie „ECL“ – adică ecluză.

— Panzer, se auzi glasul autoritar al lui Herman, du-te la şeniletă şi adu geanta cu planuri!

După viteza cu care Panzer s-a întors, mi-am dat seama că autoritatea lui Hermann era bine instaurată asupra micului grup. Ecluza s-a închis şi s-a pliat. Eu nu-mi revenisem încă, aşa că Dang a trebuit să suporte o rafală de insulte din partea lui Hermann. De mult nu mai auzisem un limbaj atât de dur. Nicrom era o altă lume, din care mă bucuram că voi evada peste puţin timp, dacă era să dau crezare previziunilor doctorului Dang.

— Auzi, puişor! mi se adresă Hermann. Este adevărat că numai tu poţi manevra drăcia asta antigravitaţională?

— Dinks nu v-a minţit. Generatorul are un sistem de recunoaştere a persoanei.

— Spune-mi, cum se porneşte?

— Vă spun, dar degeaba. Dacă-l manevraţi se autodistruge.

— Bine, puişor, am înţeles. Hai, povesteşte!

— Se apasă..., şi am început să le explic cum se opreşte generatorul, nu cum se pune în funcţiune. Ceva, independent de raţiune, îmi spunea că Hermann îmi întinde o cursă. Panzer nota de zor pe un carneţel ce spuneam, îndemnat de Hermann. Când am terminat, Hermann i-a spus lui Panzer:

— Ia-l la subsuoară şi dictează-mi manevrele.

Panzer, om la 60 de ani, după informaţiile din instrucţiuni, m-a luat ca pe un sac cu fulgi şi m-a ţinut deasupra tabloului de comandă al generatorului. Hermann mi-a luat braţul drept şi, ascultând comenzile citite de Panzer a început să-mi apese arătătorul pe butoane şi să încarce discurile. Am rămas uimit de atâta îndrăzneală, forţă şl imaginaţie. Ce repede luase Hermann decizia şi cât de hotărât trecuse la realizarea ei! Iar Panzer mă ţinea de parcă aş fi avut 10 kilograme. Nu eram în stare să mă împotrivesc. Fiindcă începusem să-mi revin, am putut să-i văd mai clar pe cei trei. Hermann era de înălţime medie, foarte blond, cu o piele roşcovană şi cu nişte mâini exagerat de lungi. Avea pieptul bombat şi era adus de spate. Dang avea nu numai vocea catifelată, ci şi ascuţimile şi asimetriile fiului său. Era cărunt, avea aceeaşi deformare a coloanei spre înainte şi nu arăta a fi tot atât de vânos ca ceilalţi doi. Din Panzer vedeam numai picioarele şi-i simţeam braţul încordat. Era numai fibră. Presupuneam că şi el avea curbura caracteristică a coloanei, determinată în mod sigur de forţa gravitaţională uriaşă a planetei.

— Pune-l jos! Ne-a tras pe sfoară. Generatorul nu funcţionează.

Panzer m-a aruncat înapoi pe scaun. Am putut să-l văd. Un exemplar cu alură de aruncător de greutate, mai scund decât scria în instrucţiunile lui Haupt, bombat şi în faţă şi în spate, având nişte palme uriaşe. Părul îi era complet alb şi contrasta puternic cu faţa măslinie. Mi-a rânjit, arătând o dantură perfectă.

— Nu v-am tras pe sfoară! am parat eu acuzaţia lui Hermann. Probabil aţi greşit voi ordinea comenzilor.

— Dacă ne mai ţii mult aici, vine poliţia şi ne dezintegrează ca pe nişte filoane sterpe.

— Mi-am revenit suficient ca să încep manevrele de decolare. Vă rog să-mi faceţi loc!

Îi îndepărtam de tabloul de comandă ca să nu-şi dea seama cum porneam generatorul. Mi-am propus să

intercalez o serie de manevre false, adică să apăs şi pe secvenţe de chei cu acţiunea blocată de mine anticipat. Dacă Hermann, care se dovedea un tip cu o inteligenţă ieşită din comun, memora comenzile şi le repeta fără mine, secvenţele neblecate i-ar fi făcut figura.

Am pornit cu mâna dreaptă motoarele de decolare şi cu stânga am rotit discret cheia de blocare a secvenţelor. Apoi cu ambele mâini am început să manevrez generatorul de ecrane şi să accelerez motorul principal. Modulul se zguduia în încercarea lui de a se desprinde din îmbrăţişarea uriaşului Nicrom. Am comandat manual formarea primei ecluze antigravitaţionale. Modulul a săltat de pe planetă şi a urcat rapid un kilometru. Mă simţeam lipit de scaunul în care stăteam, îmi mişcăm foarte greu mâinile, dar nu aveam voie să cer ajutor. Modulul s-a oprit apoi, începând să coboare către Nicrom cu o viteză mică, dar sesizabilă cu ochiul liber. Ecranul monitorului de control exterior transmitea imagini panoramice ale zonei de decolare. De la cei 1.000 de metri înălţime, unde ne aflam, puteam zări, cam la 60 de kilometri de locul de decolare, trei şenilete identice cu cea pe care o părăsisem, care se mişcau încet, foarte încet.

— Ne-a luat urma căpitanul, a hohotit Hermann.

— Destul de repede, a remarcat Dang.

— Dar nu s-a gândit c-o s-o luăm în sus. Aşa că nu şi-a adus cu el arme sol-aer. Ha, ha, ha!

— Ce faci, puştiulică?! m-a interpelat Panzer sesizând că modulul cobora. Ne trimiţi înapoi la căpitan?

— Aveţi răbdare! Generatorul nu poate ţine ecranul superdens mai mult de 14 secunde. Apoi are nevoie de 8 secunde pentru a intra iar în regim maxim. Până atunci frânez, cu motoarele în plin.

Modulul, parcă pentru a-mi confirma explicaţia, vibra din toate încheieturile, împotrivindu-se atracţiei uriaşului. Am conectat din nou generatorul. Am urcat iar cu repeziciune încă un kilometru. Şeniletele se vedeau mai

mici, dar din ele începuseră să răbufnească periodic fulgere luminoase.

— Au dezintegratoare, a remarcat Hermann satisfăcut. Dar cu bătaie de maximum 50 de kilometri. Noi suntem însă mult mai departe. Te-am păcălit, căpitane, te-am păcălit!

Şi, cu vocea lui de bas, Hermann a început să fredoneze un cântecel.

Am format a treia ecluză. Generatorul funcţiona impecabil, iar motoarele modulului făceau faţă cu succes solicitărilor uriaşe la care erau supuse. Pe măsură ce ne ridicam, ecranul acţiona pe lungimi tot mai mari. Deodată mi-am dat seama că, neputând să cobor din modul, nu putusem monta emiţătorul cu indicativul meu de la Centru. Degeaba mă chinuisem, degeaba lucrasem la ecranul parabolic din spatele navei, degeaba modificasem programele de proiectare. Nu ţinusem cont că pe Nicrom eram ca o muscă lipită cu gumă arabică pe un geam. Asta m-a necăjit într-atât, încât şi cei din jur au sesizat schimbarea mea la faţă, iar Dang m-a întrebat:

— Ţi-e rău, Poe?

— Nu, n-am nimic...

— Fă-i un întăritor, Dang, şi lasă întrebările! a bubuit vocea de bas a lui Hermann. Vrei să rămânem aici?

— Vorba vine, a mormăit Panzer. Dacă rămânem aici este ca şi cum ne-am întoarce pe planetă.

Dang mi-a făcut o nouă injecţie, deşi nu aveam nevoie, dar trebuia să suport. Am continuat să formez ecluza antigravitaţională şi să supraveghez aducerea generatorului în regimul nominal. Apăsam la întâmplare şi pe cheile blocate, sesizând cu coada ochiului atenţia cu care mă urmărea Hermann. Paza bună trece primejdia rea, mă gândeam eu.

Ne apropiam de zona în care motoarele, scăpând de Nicrom, puteau să dirijeze modulul de salvare către navă, fără ajutorul ecranului. Mai aveam de format vreo trei ecluze. Panzer, fost mecanic-şef, putea să-şi dea

seama de asta, aşa că am crezut că-i mai bine să le spun eu:

— Peste 66 de secunde scăpăm de Nicrom.

— Eşti mare! a exclamat Panzer. Ca un specialist ce era, putea să aprecieze la adevărata ei valoare performanţa generatorului meu de ecrane superdense.

— Cred c-o să-ţi trec cu vederea şmecheria cu sistemul de recunoaştere a persoanei, ataşat la generator! a spus Hermann.

— Trebuia să mă apăr, şefule, nu?

— De cine să te aperi, puştiule? De noi?

— Ei, de voi! Când l-am conceput, nici nu vă cunoşteam şi nici nu ştiam cine sunteţi. De Dinks şi ai lui. De cei care m-au răpit de pe Pământ.

— Cred că faci o mică eroare, a intervenit cu vocea lui catifelată Dang. Nu Dinks, fiul meu, conduce operaţia. El este doar comandantul navei. Şeful operaţiei de salvare este Stan.

Am rămas perplex. Stan cel mărunţel, doctorul navei, şeful expediţiei de răpire a trei criminali periculoşi? Nici nu-l mai văzusem pe navă după ce ne examinase. Nu dădea ordine, nu controla nimic. Deci el era cel care supraveghea întreaga navă? El înregistra tot ce se vorbea, ce se întreprindea? Cum de nu mă gândisem la asta? Şi nici Alana nu sesizase nimic. Noi îl bănuiam pe Stan băgat cu nasul în aparatura lui medicală sofisticată, pregătind terenul ca să recupereze nişte trupuri extenuate de muncă în condiţii de gravitaţie sporită. Greşeală! Nici vorbă de aşa ceva. Cei trei erau zdraveni şi solizi, căliţi de munca depusă în condiţii grele. Aşadar Stan era şeful. Ne supraveghease din umbră tot timpul.

— Deci, interveni Hermann care-şi terminase porţia de râs, ai considerat că-i bine să ai un mijloc de apărare.

— Nu numai a mea, ci şi a prietenei mele.

— Alana?

Al naibii de bine informat era Hermann ăsta. Când avuseseră timp cei de pe navă să-i comunice totul? Şi cum reuşea el să primească informaţii pe Nicrom?

— Da, Alana. Stan, dacă ziceţi că el este şeful, a luat-o ca garanţie că voi fi ascultător.

— Dacă ne-ai adus până aici, atunci să ştii că ai fost ascultător. Însă, înainte să-ţi dau şi alte garanţii, vreau să-ţi pun o întrebare. Răspunde-mi cinstit, fiindcă jumătate din răspuns îl cunosc...

— Bine, şefule!

— Generatorul ăsta al tău poate echipa o navă, aşa ca să fie protejată de acţiuni armate exterioare?

Uite ce-i dăduse prin cap blondului Hermann! Să-şi facă nava inexpugnabilă. Am început prudent:

— Fără avizul Marelui Consiliu, nu se poate. Riscăm să ne întoarcem pe Nicrom. Toţi patru, de data asta.

— Lasă Marele Consiliu! Tu răspunde la partea tehnică a întrebării, nu la cea juridică.

— Se poate. Cu ceva modificări, se poate.

— Cât durează?

— Cam trei săptămâni.

Hermann s-a uitat întrebător la Panzer. Acesta a înclinat doar din cap.

— De acord cu trei săptămâni, a spus Hermann. Dar am vrea să faci ecranul impenetrabil şi la radiaţii gamma.

— Dacă doriţi şi o componentă deviatoare de radiaţii radioactive, mai am nevoie şi de alte îmbunătăţiri.

— Cum adică?

— Pentru componenta deviatoare a ecranului mai trebuie adăugat un etaj de amplificare cu accelerare, adică ecranul va avea şi o componentă dinamică. Nu ştiu dacă Dinks are piesele necesare în magazie.

— Le are, a spus Hermann, cu o siguranţă suspectă. Altfel îi...

L-a oprit privirea plină de reproş a lui Dang.

— Deocamdată, propun să ajungem la ele, am întrerupt eu discuţia.

M-am ocupat de navigaţie. Străbătusem şi ultima ecluză. Am introdus discul cu traiectoria de apropiere şi am conectat teledetecţia. Pe ecranul monitorului de exterior a apărut, după puţin timp, silueta navei. Se zărea clipitul laserului de direcţionare pentru cuplare. După ce am conectat calculatorul pe cuplarea automată şi am branşat sistemul, m-am întors către Hermann:

— Cu etajele de accelerare, operaţia solicitată va dura ceva mai mult.

— O s-o faci în trei săptămâni, fiindcă atunci avem nevoie de ea. Te va ajuta Dang cu nişte stimulente de-ale lui, ca să lucrezi şi noaptea.

Am dat din cap afirmativ, fiindcă nu aveam încotro. Cu Hermann nu se putea trata.

O uşoară zguduitură ne-a înştiinţat că avusese loc cuplarea cu nava. Am auzit şuieratul caracteristic umplerii cu aer a ecluzei de trecere. Am manevrat rapid ghearele de fixare a modulului, am decuplat generatorul de ecran şi am întors cheia de blocare la locul ei. Modulul era inert. Trecuse prin încercări grele, aşa că merita şi el o perioadă de odihnă. Uşa de comunicare cu nava s-a deschis. Dinks, Haupt şi Nack erau prezenţi la primire. Stan nu se vedea.

— Bine aţi venii! a spus cu glasul lui catifelat Dinks.

— Ce mult îţi seamănă! a remarcat Hermann în timp ce-i strângea mâna.

Au urmat bătăi pe spate, râsete, remarci spirituale, o scenă ca la întâlnirile după 20 de ani. Aşteptam să se termine cu efuziunile ca s-o pot vedea pe Alana.

— De ce stai deoparte, Poe? Sosirea noastră pe navă este în bună parte meritul tău.

Îmi era ruşine de meritele mele, dar trebuia să joc după cum mi se cânta.

— Sunt epuizat, i-am răspuns lui Hermann care, de când aflase că pot să-i fac un ecran total pentru navă, era numai miere. Aş dori să trag un somn bun.

— Du-te! mi-a spus Dinks. Să ştii că Alana a fost mereu în cabina de comandă, deci este la curent cu mersul operaţiunii. E o fată curajoasă!

— Mulţumesc, Dinks!

Eram frânt. Nu puteam nici să-i urăsc.

În cabină, Alana mi s-a aruncat la piept şi a început să suspine. Am lăsat-o în voia lacrimilor. Aveam nevoie de afecţiune. Trecusem pe lângă moarte. Sau, ca să folosesc o remarcă a Alanei, făcută la prima noastră întâlnire, „pe Nicrom era moartea“. Şi eu mă întorsesem de acolo.

După ce s-a liniştit, Alana şi-a şters ochii şi mi-a zâmbit. Atât de frumos, că mi-a trecut toată oboseala.

— A fost greu, nu?

— Şi la propriu, şi la figurat, i-am răspuns, zâmbind şi eu. Mai ales la propriu.

— S-au purtat frumos cu tine?

— Cine? Noii veniţi?

— Ei. Nici nu ştiu cum îi cheamă.

— Pe unul Hermann. Cred că el este adevăratul şef. Pe altul Panzer, el...

— E rudă cu cel mort?

— Fraţi. Pe al treilea îl cheamă Dang. E medic, specialist, din câte mi-am putut da eu seama, în boli de supragravitaţie. El m-a trezit din leşin, cu o...

— Ai leşinat?

— Ce să fac şi eu. Am ales calea cea mai uşoară. De ce să sufăr conştient, mi-am zis eu, mai bine dau ochii peste cap şi... ce-o fi o fi.

— Dacă mai poţi glumi, înseamnă că te simţi bine! s-a bucurat Alana.

— Sunt euforic. Încordarea a fost extremă. Acum mă bucur. Cum s-au purtat satrapii ăştia cu tine?

— Extrem de atenţi. Când vor, pot fi şi politicoşi.

— Au trecut pe planul doi.

— Cine?

— Dinks şi ai lui. Şeful este Hermann, aşa cum ţi-am spus. De altfel, surpriza este alta.

— Care?

— Cine crezi că este şeful operaţiei de salvare?

— Dacă m-ai întrebat, înseamnă că nu este Dinks.

— Exact. Raţionament acceptat. Aştept însă răspunsul la întrebare.

— Stan, a răspuns Alana după un moment de ezitare.

— Eşti formidabilă! Cum de ai ghicit?

— Este varianta cea mai puţin probabilă. Şi din întrebarea ta se întrezărea, chiar tu ai spus, o surpriză. Nu putea fi altul decât Stan. Cel mai discret din tot echipajul.

— Omul din umbră.

— Chiar! Nici n-a catadicsit să vină la comandă ca să urmărească operaţiunea de salvare.

— O fi bolnav, am ricanat eu, concomitent cu un semn discret din pleoapa ochiului drept.

Alana m-a privit mirată preţ de câteva clipe, apoi m-a făcut să înţeleg, printr-un zâmbet jucăuş, că a priceput. Stan supraveghease totul de la aparatele cu ajutorul cărora ne urmărea şi pe noi.

— De altfel, am schimbat eu vorba, mai am o surpriză pentru tine.

— Pot să încerc iar un exerciţiu de perspicacitate?

— Ţţţţ! N-ai cum, fiindcă nu ai date. Medicul de pe Nicrom...

— Dang?

— Exact! Dang este tatăl lui Dinks.

— Ca să vezi, s-a mirat Alana. Panzer avea un frate pe Nicrom, Dinks un tată. Dar Haupt?

— După cât e de tuciuriu Haupt şi de blond Hermann, nu întrevăd niciun grad de rudenie între ei.

Alana a început să râdă cu poftă. Nu-i era simpatic Haupt, aşa că a gustat din plin mica mea ironie. Nu ştiam

cum să-i comunic faptul că nu reuşisem să plasez pe Nicrom emiţătorul. N-avea rost să risc. Mai bine aşteptam până mâine, când urma să folosim „3 g“-ul, fără să trezim bănuieli.

După ce a terminat de râs, Alana s-a agăţat iar de gâtul meu, dar nu ca să mă sărute, cum am crezut în prima clipă, ci ca să-mi şoptească:

— Să nu te miri şi să nu mă întrebi nimic.

Apoi m-a sărutat, eu la fel, pentru ca „scena“ să fie cât mai veridică. Desprinzându-se din îmbrăţişare, Alana s-a oprit în faţa toaletei şi a început să cotrobăiască prin sertare.

— Întinde-te, dragule, eşti destul de obosit!

— Aş face un duş, am replicat eu, ca să întreţin atmosfera „casnică“.

— Lasă, mai avem timp, că doar nu ne-om culca la ora asta!

M-am întins pe pat. Aşa cum stăteam, aveam în faţă videofonul. Spre mirarea mea, pe care am căutat să nu mi-o manifest ca să respect recomandarea Alanei, ecranul a prins viaţă. Imaginile erau din cabina de comandă. Alana le urmărea prin oglinda toaletei, în timp ce simula că se pregăteşte pentru noapte. Conclavul din imagine era compus din cei de care mă despărţisem puţin mai înainte, plus Stan. Ce păcat că nu auzeam ce se vorbea, că...

— Nu asculţi puţină muzică? m-a întrebat Alana. Te relaxează după încordarea prin care ai trecut.

Cu bărbia, Alana mi-a arătat căştile atârnate deasupra patului. Surprizele se ţineau lanţ. Mi-am pus căştile şi am început să ascult.

— ... avem nevoie.

După timbru, era vocea lui Hermann, care stătea cu spatele la camera ce ne transmitea imagini.

— Îmi menţin părerea, a spus Stan, că acest cuplu trebuie să dispară. Ţinem la bord un pericol potenţial. De ce să-l irităm pe Grant şi să compromitem acţiunea?

— Crezi că ne pândeşte cu adevărat un pericol din partea lui Grant?

Cel care întrebase era Panzer, instalat comod în fotoliul pilotului.

— Nu cred, sunt sigur! Dispariţia lui Poe a fost în mod sigur corelată cu toate decolările ulterioare ei, atunci când şi-au dat seama că pe Pământ nu mai există nici Poe, nici Alana...

— Cum arată puicuţa? a întrebat Panzer cu un zâmbet.

— Încetează, crai bătrân! Nu te-au liniştit anii petrecuţi pe Nicrom?

— Continuă, Stan! a bubuit vocea de bas a lui Hermann, întrerupând reproşurile lui Dang.

— Pe lista decolărilor figurăm şi noi. Este normal să fim suspecţi.

— Ce propui, deci?

Hotărât lucru, acest Hermann era de o eficienţă îngrijorătoare. Mergea la ţintă pe drumul cel scurt. Periculos om!

— Să scăpăm de cei doi într-un mod inteligent. Să...

— Iar începe, a ricanat Panzer.

— Gura!

— Să-i lichidăm, a continuat Stan, nu înainte de a trimite un semnal de ajutor. Grant va veni să-i salveze şi-i va găsi morţi.

— Scenariu pentru copii. Naiv cum e, Grant n-o să se întrebe nicio clipă cum au ajuns cei doi în locul unde vrei să-i debarcăm?

Ironia venea de la Panzer.

— Ba se va întreba. Chiar va întreprinde cercetări, dar va fi prea târziu. Noi vom câştiga, prin această diversiune, timpul necesar pentru finalizarea *„Marii Idei“.*

— Şi unde ai vrea să-i lăsăm? a întrebat Hermann.

— Pe un asteroid mai măricel. Le punem costumele, o rezervă de oxigen pentru două zile şi un aparat de emisie

pe care-l vom lăsa să cadă de pe o stâncă, aşa ca să existe un motiv de defectare. Până vine Grant...

Eram înduioşat de grija pe care o purta Stan cuplului nostru.

— Planu-i prost! a tranşat abrupt problema Hermann.

— Mai domol, şefule! *„Marea Idee“* presupune şi democraţie în stabilirea acţiunilor. Ai condus prea mult pe Nicrom şi te-ai deformat. Îţi reamintesc faptul că deciziile se iau în comun, prin vot secret, şi că minoritatea se va supune majorităţii.

— Voi ăştia care aţi zburdat liberi şi n-aţi pus umărul serios la treabă vă cam îmbătaţi cu apă chioară! Vorbiţi şi rămâneți muţi de admiraţie în faţa unuia care învârte meşteşugit cuvintele. Planu-i prost! O să ţi-o demonstrez.

— Să-l „ating“, şefule?

Panzer schiţase gestul ridicării din fotoliu.

— Lasă-l!

— Adu-mi haina, Haupt! a cerut mieros Stan. Mi s-a făcut frig.

— De frică?

Panzer era violentul grupului de pe Nicrom. Dang şi Dinks stăteau alături şi nu aveau aerul că doresc să intervină în discuţie.

— Spune, Hermann!

La îndemnul lui Stan, acesta s-a ridicat de pe marginea fotoliului pe care stătuse, arătându-ne în sfârşit faţa. Nu arăta a fi nervos, nici violent. Numai vocea îl trăda că depune mari eforturi ca să se stăpânească.

— La câte zile în urmă se află nava care ne maschează?

— Până la venirea noastră la bord, aveam trei săptămâni avans.

— Spune tot, Nack, nu aştepta să te interoghez!

— După îmbarcarea voastră, a continuat Nack cu o grabă care arăta că pe el Hermann reuşise să-l domine, am pornit motoarele în plin, aşa că vom mai câştiga câteva zile.

— Ăsta-i răspunsul? Pune mâna şi calculează, că doar ştii unde mergem!

Nack s-a repezit la calculator şi, febril, a început să-l manevreze.

— Chiar dacă ăsta, şi Hermann a arătat către Nack, nu a fost în stare să-mi dea decât date aproximative, am şi aşa posibilitatea să-ţi fac praf scenariul.

— Dă-i drumul, te ascult!

— Asteroidul pe care vrei să-i laşi pe cei doi se află undeva pe traseul nostru actual, nu?

— Exact!

— Deci nava de mascare va avea cam trei săptămâni distanţă în timp faţă de asteroid.

— Ceva mai mult.

— Buuuun! Când vom emite semnalul de ajutor, Grant va putea calcula foarte precis atât poziţia navei, cât şi locul de emisie. Deci îşi va da seama că Poe şi Alana nu au debarcat de pe nava de mascare, ci de pe altă navă. Şi o va căuta, că el nu-i Nack să umble cu aproximări şi bâjbâieli. Deci planul tău, în loc să ne ajute, ne deconspiră. E suficient să înţeleagă că nava din spatele nostru este un „iepure“ care maschează „vulpea“ şi imediat va declanşa supravegherea galactică. Vom fi capturaţi cu ghiduri de undă înainte de a ajunge pe 1032-F.C.

— Măi, Stan! a sărit cu gura Panzer. Cum dracu ai reuşit să duci la bun sfârşit acţiunea de salvare? Nu ştiu, zău... Ai avut noroc cu băieţii ăştia, cu Haupt, şi mai ales cu Poe.

În încăpere şi-a făcut apariţia Haupt, cu haina lui Stan pe braţ. Scena care a urmat s-a petrecut rapid. În timp ce se îmbrăca ascultând calm injuriile, Stan a scos fulgerător din buzunarul de la piept un laser de mică putere şi i-a găurit capul lui Panzer, fără să clipească, în timp ce cu cealaltă mână se încheia foarte tacticos la nasturi. Nack nici nu apucase să ridice privirea de pe display-ul la care lucra, iar Dang şi Dinks rămăseseră

încremeniţi. Singurul care a acţionat aproape sincron cu Stan a fost Hermann, care a întins mâna parcă să-l mângâie pe creştet. De fapt era o lovitură de karate, dar firescul gestului, lipsa lui de violenţă puteau să deruteze pe oricine. Chiar şi pe Stan, căruia îi era adresată. Pe ultimii 10—15 centimetri ai gestului, mâna lui Hermann a accelerat brusc şi în căşti s-a auzit un zgomot înfundat. Stan s-a întins, cât era de mic, pe podele.

Primul care şi-a revenit din uimire a fost Dang. Se pare că viaţa pe Nicrom ascuţea teribil reacţiile oamenilor. I-a ridicat o pleoapă lui Panzer şi a clătinat din cap. Apoi s-a îndreptat către Stan şi a repetat gestul.

— Ai dat prea tare, Hermann! a spus Dang. I-ai crăpat ţeasta.

— Atâta pagubă. Era un încrezut.

— Aveam nevoie de el. Ca medic, mă depăşea cu trei clase.

— Vom avea la picioarele noastre pe cei mai buni medici, după ce finalizăm *„Marea Idee“.* Ce-i cu Panzer?

— I-a găurit capul. S-a dus.

— Ştiai de armă, Haupt?

— Ştiam, şefule. Dar nu credeam că o s-o folosească.

— Mai aveţi arme pe navă?

— Sigur. Suntem bine dotaţi în privinţa asta. Dar fii liniştit! Nu mai e nimeni care să le mânuiască. Stan nu prea era normal.

— Ce vrei să spui?

— Cât am călătorit spre Nicrom, a stat mai mult închis în cabina de supraveghere. Ne conducea de la distanţă şi nu ne scăpa din ochi. Ziua se uită pe ecrane, noaptea înregistra şi dimineaţa verifica evenimentele. Avea obsesia că va fi trădat.

— Ba eu cred că suferea de altă boală. Voia să conducă el întreaga operaţie.

— Nu cred. Ştia că tu eşti şeful.

— Asta până punea mâna pe planurile complete ale acţiunii. De ce-l ura pe băiat?

— Care?

— Pe Poe.

— Nu ştiu. Nu s-au întâlnit decât o dată, când a murit Panzer.

— Ia du-te, Haupt, şi fă o percheziţie în cabina de supraveghere. Poate găseşti ceva însemnări interesante.

Haupt a plecat. Deşi eram frânt de oboseală, priveam fascinat videofonul. Ce oameni! La ei o viaţă era ca o ţigară. O fumezi şi o arunci... M-am uitat la Alana. Era palidă, dar nu înfricoşată. Mi-a făcut semn să nu scot o vorbă.

La comanda navei, după cum se vedea pe videofon, lumea tăcea. Căzuseră toţi pe gânduri. Hermann şi Dang nu păreau impresionaţi de cele două cadavre şi de sângele care se lăţise într-o baltă urâtă pe podele. Dinks şi Nack erau însă palizi. Ei trăiseră printre oameni, nu aveau în spate şcoala dură şi crudă a Nicromului. Ar fi vorbit, dar nu îndrăzneau. Se vedea asta după privirile speriate pe care le schimbau.

— Ei?

Întrebarea lui Hermann i-a blocat. Nu înţelegeau ce voia, dar nici nu aveau curajul să ceară lămuriri.

— Ce-i, mai băieţi? Aţi amuţit de frică? Sau vă impresionează ăştia doi?

— Nu-i un spectacol plăcut, a îndrăznit Dinks.

— Spune, Nack! Ce-ai meşterit?

Deci Hermann dorea să ştie ce calculase Nack.

— Cam o lună. Mai exact, s-a grăbit Nack să preîntâmpine muştruluiala lui Hermann, căruia în mod evident nu-i plăceau aproximările, 28 de zile, 12 ore şi 16 minute.

— Deci atâta avem la dispoziţie. Dacă nu terminăm totul în 28 de zile, 12 ore şi 16 minute, nava „iepure“ ajunge la Nicrom şi staţia orbitală îşi va da seama de păcăleală. Nu putem fi siguri că nu va declanşa alarma.

Haupt şi-a făcut apariţia. Era şi el obosit. Abia se mişca.

— Ei?

— Am găsit un fel de mapă cu planuri şi însemnări.

— Bine. Dă-o încoace, şi gata! La culcare toată lumea, că nu vă mai ţineţi pe picioare!

— Spre ruşinea noastră, a îndrăznit Nack.

— Pe Nicrom, a spus Dang, ziua şi noaptea aveau o altă durată. Noi suntem adaptaţi ritmului de acolo.

— Cam cât?

— 43 de ore în medie, fiule, a răspuns Dang.

— Şi lucraţi 43 de ore?

— Nu. Ziua şi noaptea erau împărţite. O parte de lucru, cam 20 de ore, şi una de odihnă, cam 25 de ore. Respectând aceste durate, ajungeam să lucrăm şi numai ziua, şi numai noaptea.

— Dormeaţi 25 de ore?

— Nu. Cam 10-12. În rest ne distram. Gata! După ce terminăm treaba la care ne-am înhămat, o să avem timp să tot povestim. La culcare!

Alana a cotrobăit prin sertarul ei şi a decuplat videofonul. M-am uitat la ea întrebător. Mi-a arătat cele zece degete. Deci trebuia să am răbdare zece minute. Am recapitulat informaţiile. Stan nu mai era, deci şansele noastre de a trăi crescuseră simţitor. Cel mai periculos era Hermann. Dinks, pe care îl consideram un monstru, devenise un mieluşel pe lângă Hermann. Nava era bine înarmată. Urma să mergem pe 1032-F.C. Am tresărit. Oare reţinusem bine? Chiar 1032-F.C. a zis Hermann? Păi bine, cum de nu-mi dădusem seama? De pe un asteroid din centura lui 1032-F.C. mă culesese Grant. Extraordinar! Mă întorceam, fără să vreau, după zece ani, aproape de asteroidul care mi-ar fi fost mormânt, dacă nu era Grant. Soarta? Cine să mai ştie? Trebuia neapărat să-i comunic asta Alanei.

Recapitulasem totul cu ochii închişi. Am simţit cum cea la care mă gândisem se strecoară lângă mine în aşternut.

— Gata, putem vorbi, dar foarte încet.

— Ce-ai făcut, draga mea? Cum de-ai ajuns să-i spionezi pe...

— Mai încet, mi-a şoptit la ureche Alana.

Mi-am apropiat buzele de urechea fetei şi am repetat întrebarea.

— Crezi că am stat degeaba cât ai lucrat la generator? Am făcut şi eu ceva, fiindcă altfel n-o să scăpăm de aici niciodată.

— Bravo! Mai întâi mi-ai dovedit că eşti specialistă în pictură, apoi psiholog şi iată-te acum o valoare în interceptarea teleradio.

— Ce să-i faci! Toţi avem talente ascunse, dar nu devenim conştienţi de ele decât atunci când împrejurările ne silesc să le scoatem la iveală.

— Eşti un permanent mister, Alana! Este prima dată când iubesc fără să cunosc destul.

— Poate tocmai de aceea...

Am sărutat-o.

— Fii atentă, am reluat eu şoaptele, n-am reuşit să las pe Nicrom emiţătorul pentru alertarea Centrului de Supraveghere Astronautică. Din cauza uriaşei forţe gravitaţionale a planetei, nu numai că nu m-am putut mişca dar, aşa cum ţi-am mai spus, am şi leşinat.

— Nu-i nimic. O să-l folosim când ajungem pe 1032-F.C.

— Ştii că pe acolo m-a găsit Grant?

— Parcă mi-ai povestit.

— Cum de putem vorbi în şoaptă?

— În şoaptă şi nemişcaţi. Trebuie să creăm iluzia că dormim.

— Nu evita răspunsul.

— Am dezafectat trei din cele patru microfoane care ne supravegheau. Am întrerupt unul din fire, în aşa fel încât la prima vedere să nu se zărească nimic. A mai rămas unul în tavan.

— Bravo, fetiţo!

— Lasă laudele!

— Ai auzit că au arme?

— Le-am şi văzut.

— Chiar?!

— Cu videofonul din bibliotecă pot vedea mai multe zone ale navei decât cu cel din cabină. Pe acolo trec mai multe circuite.

— Ca să vezi ce studia fata în bibliotecă!

— Nu mă lua peste picior, Poe! A fost foarte greu să realizez conexiunile fără să fiu observată.

Am sărutat-o iar. Ce să spun, cum să o laud? Mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap să „prind“ imagini de pe navă, utilizând chiar sistemul lor de supraveghere.

— Ştii, am reluat eu dialogul, Hermann mi-a cerut să fac un ecran superdens pentru întreaga navă, astfel încât să nu poată fi distrusă cu arme clasice şi, pe deasupra, mai vrea şi o componentă antiradioactivă. Ciudat, nu?

— Nu! Nava trebuie să ajungă pe 1032-F.C. nevătămată. Va trece, am surprins o discuţie în acest sens între Haupt şi Dinks, printr-o centură de asteroizi şi una de radiaţii.

— Ei, drăcie! De ce şi-or risca ăştia pielea? Ca să ajungă pe o planetă total neinteresantă, stearpă şi mai ales atât de straşnic păzită de factori naturali?

— Acum, la ora asta, cu informaţiile pe care le avem. nu putem emite nicio ipoteză viabilă. Trebuie să aşteptăm cu răbdare, până vedem tot, până înţelegem tot.

— Atunci se vor strădui să se descotorosească de noi. Le-am fost utili, i-am ajutat să-şi atingă ţelul, nu vom mai fi necesari. Suntem oricum din tabăra adversă.

— Să le creăm impresia că am trecut de partea lor.

— Deci mă sfătuieşti să-i fac ecranul lui Hermann.

— Da. Luându-ţi însă din nou măsuri de prevedere.

— Adică să devin indispensabil?

— Aşa zic.

— Atunci pot să păstrez generatorul construit pentru modulul de salvare şi numai să-l extind. Hermann ştie că

generatorul are un sistem de recunoaştere a persoanei, dar a găsit şi metoda de a mă anihila.

— Cum adică?

I-am povestit pe scurt Alanei scena când, ţinut de Panzer, eram manevrat de Hermann.

— Extraordinar!

Povestea mea şoptită a impresionat-o pe Alana, deşi fusesem foarte zgârcit cu metaforele în rezumatul pe care-l făcusem.

— Deci, i-am şoptit atingându-i cu buzele urechea caldă şi parcă pufoasă, Hermann ştie cum să-i vină de hac sistemului de recunoaştere, dar nu ştie cum se manevrează generatorul.

— Deocamdată, m-a completat Alana.

Avea dreptate. Pentru un tip decis ca Hermann, a afla cum se manevrează generatorul era o chestiune secundară. Trebuia să inventăm altceva ca să ne asigurăm viaţa.

CAPITOLUL 9

M-am trezit a doua zi. Zi este un fel de a zice, fiindcă răsăriturile şi apusurile de soare rămăseseră undeva foarte departe. M-am trezit deci atunci când pe navă se aprinseseră luminile de zi. Alana nu mai era lângă mine, însă dormiserăm împreună, fiindcă patul ei era neatins. Zgomotul apei de la duş m-a scutit de efortul de a face supoziţii privind locul unde s-ar putea afla prietena mea. M-am ridicat din aşternut, cu gândul de a-mi face exerciţiile de gimnastică. O febră musculară îngrozitoare mi-a însoţit mişcările, în poziţie şezând şi imobil, simţeam durerea doar în muşchii ce asigurau poziţia verticală a coloanei. Dar orice încercare de mişcare a capului era descurajată de nişte junghiuri atroce.

— Ce faci? Nu te decizi să te ridici în picioare?

Alana ieşise din baie cu un prosop pe creştet, legat sub formă de turban. De sub halat i se vedeau picioarele înrourate cu picături mici de apă.

— Am o febră musculară infernală. Cred că mi se trage de la Nicrom. Toate gesturile executate acolo au necesitat un efort uriaş.

— Ce-i de făcut?

— Să-l chemăm pe Dang. El este medic şi a mai văzut aşa ceva la fiecare nou venit pe Nicrom.

Alana s-a echipat rapid şi a plecat să-l caute pe Dang. Eu am reuşit, cu preţul unor dureri de nedescris, să mă întind iar. După câteva minute au apărut Alana, Dang şi Hermann.

— Ce-i băiete, ţi-e rău? m-a întrebat Hermann, vădit îngrijorat.

— Am febră.

— Unde dracu' ai răcit?

Am zâmbit strâmb. Nici muşchii feţei nu erau iertaţi de junghiuri.

— Are febră musculară, a spus Dang, scutindu-mă de o explicaţie penibilă, care putea să scadă din cota de simpatie pe care mi-o câştigasem în ochii şefului.

— Aha! Alarmă falsă.

— Ba deloc! îl înfruntă Alana.

— Nu mai spune, ochioaso!

Glasul lui Hermann nu prevestea nimic bun.

— Nu ne cunoaştem, începu Alana, dar bănuiesc că sunteţi unul din cei pe care i-a adus Poe.

— Bănuieşti bine, dar n-am să te laud pentru asta, fiindcă era simplu de presupus. De ce zici că n-am dreptate?

— Aseară Poe mi-a spus că misiunea lui nu s-a încheiat o dată cu aducerea voastră.

— Poe îţi spune chiar totul?

— De când suntem singuri aici, pe navă, da.

Alana nu minţea. Înainte nu aveam cum să-i spun totul fiindcă nu ne cunoscuserăm bine. Dar Hermann nu

avea de unde să ştie asta şi putea să creadă că înainte, ca locotenent expert la Centrul de Supraveghere Astronautică, era normal să am secrete.

— Şi ce ţi-a spus despre mine?

Ia te uită! Hermann cel eficient era sensibil la părerile altora despre el.

— Că dumneavoastră sunteţi şeful şi nu Dinks.

Bravo, Alana! Noi, adică ea şi cu mine, nu aveam de unde să ştim că Stan este şeful. Când venisem de pe Nicrom mi se precizase cine este adevăratul şef al expediţiei de salvare. Dacă Alana nu ştia, însemna că nu-i spuneam chiar totul. Cu această mică manevră Alana încerca să treacă pe planul doi. Adică să-i înlesnească lui Hermann următorul raţionament: dacă nici Poe, iubitul ei, nu-i spune totul, nu se sfătuieşte cu ea în toate cele, înseamnă că nu-i nimic de capul ei, în afară de ochii mari şi de talia subţire.

Hermann tăcuse o clipă, urmărindu-l pe Dang, care-şi desfăşurase trusa pe noptiera de lângă patul meu şi-şi pregătea în tăcere o seringă cu jet.

— Ai dreptate în felul tău, mormăi el după un timp. În zilele care au mai rămas, Poe trebuie să facă ecranul pentru navă.

— Sigur. Deci nu este alarmă falsă febra lui musculară. Dacă stă în pat nu poate lucra la ecran.

— N-o să stea. Febra asta este floare la ureche pentru Dang. De asta am spus alarmă falsă.

— Păi, eu ce spuneam?

— Eşti încăpăţânată şi bună de gură. Adică ai toate calităţile care mi-au făcut femeile nesuferite.

— Şefii trebuie să-şi cunoască cât mai bine subalternii. Şi pentru asta e indicat să-i lase să spună ce cred.

Alana urmărea un plan, din moment ce se purta aşa. Nu prea înţelegeam de ce se dorea nesuferită.

— Cum stăm, Dang? întrebă Hermann văzând că doctorul strângea trusa.

— Normal, şefule. Nici măcar n-a atins stadiul III. Peste o oră se va mişca normal.

— Ce-i aia stadiul III? a întrebat Alana, făcându-se că că nu vede strâmbătura făcută de Hermann, enervat de curiozitatea fetei.

— Blocajul muscular total, a răspuns sec Dang. Hermann a stat pe Nicrom trei...

— Las-o moartă, Dang. Nu povesti biografia mea primului venit.

— Se pare că nu ţineţi la cooperarea mea, dacă mă consideraţi un prim venit.

— Mai vorbim noi! i-a aruncat din uşă Hermann.

Privirea scurtă şi ascuţită cu care m-a „fericit“ Alana m-a avertizat că-i mai bine să tac. Ea s-a îndreptat apoi către toaletă, unde a început să-şi aranjeze părul. M-am prefăcut că închid ochii, dar prin fanta lăsată intenţionat puteam să zăresc ecranul videofonului. Alana pregătea o nouă interceptare. Trebuia s-o întreb de unde ştia că nu suntem supravegheaţi, fiindcă videofonul ne putea da de gol. Un asemenea amănunt putuse oare să-i scape?

Pe ecran a apărut comanda navei. Toate personajele principale erau de faţă. Deci nu ne supraveghea într-adevăr nimeni. Sau poate...

— Cum stăm, Dinks? a întrebat Hermann, la intrarea în comandă.

— Dezvoltăm toată puterea ca să mărim distanţa de nava-„mască“.

— Şi?

— O mărim, bineînţeles. Dar mie nu-mi place metoda.

— De ce?

— Uzăm motoarele. Şi dacă vom avea nevoie de ele altă dată, ca să ne scoată dintr-un necaz adevărat, s-ar putea să ne lase tocmai atunci.

— Şi ce propui?

— Să mergem normal. Ne ajunge avansul creat până acum.

— Ascultă, Dinks, mie nu-mi place să mi se comenteze ordinele! Mergem cu viteza maximă! Nu pot să-mi bazez planul numai pe îndemânarea lui Poe. Dacă nu-i reuşeşte ecranul superdens pentru întreaga navă, vom pierde foarte mult timp când vom trece prin centura de asteroizi. Trebuie să avem o rezervă. Trebuie!

— Eu n-am comentat ordinele, şefule! Dovadă că mergem cu viteza maximă. Însă cred că pot să-mi spun părerea.

— Pot să propun şi eu ceva?

Întrebarea o pusese Haupt, care meşterea ceva la pupitrul de comandă.

— Hai, spune-ţi şi tu părerea! Voi ăştia, care aţi trăit liberi, muriţi dacă nu faceţi puţină conversaţie...

— Ce-ai zice, şefule, să lăsăm nava în afara centurii de asteroizi şi să coborâm pe 1032-F.C. cu modulul de salvare?! Aşa n-o să mai depindem de Poe.

— Bravo, Haupt! a spus Nack de după un dulap cu circuite de control.

— Voi trăiţi pe altă lume! a mormăit Hermann. Cred că nu-i vina voastră, ci a lui Stan. A stat tot timpul închis în cabină, cu monitoarele de supraveghere pornite, dar nu s-a gândit că e bine să vă dea mai multe date despre partea practică a acţiunii noastre.

— Să ştii că a fost un şef bun, corect şi principial, numai că...

— Numai că scotea prea repede laserul, i-a luat Hermann vorbă din gură lui Dinks.

— ... numai că, a spus imperturbabil Dinks, n-ai avut răbdare să-l cunoşti mai bine.

— Să ştii că de răbdare nu duc lipsă. Altfel muream de mult pe Nicrom. Am 58 de ani tocmai fiindcă am fost răbdător. Stan şi-a semnat sentinţa când a tras. Panzer era prietenul meu, a împărţit cu mine şi cu Dang mizeria de pe Nicrom. El a avut ideea de bază a acţiunii noastre. Merita să trăiască. Iar Stan era un doctoraş nemulţumit,

pornit să-şi facă renume galactic, ahtiat de putere. Asta era!

În comanda navei s-a lăsat liniştea. Fiecare îşi vedea de-ale lui, dar în mod sigur se gândeau la acelaşi lucru. Hermann oscila între a le da sau nu detalii asupra operaţiunii propriu-zise, ca să-i facă, printr-o mai bună înţelegere, executanţi supuşi ai ordinelor lui. Ceilalţi tăceau fiindcă, deşi erau curioşi, nu doreau să-l deranjeze pe suspiciosul şi voluntarul Hermann. După câteva minute bune, timp în care Alana mi-a făcut semn prin oglindă să am răbdare, Hermann s-a decis...

— Ca să nu par un zbir cu idei fixe, pus pe ceartă, violent şi... mă rog..., ca să nu par aşa cum erau şefii coloniei noastre de pe Nicrom, cred că e bine să vă dau câteva detalii în plus despre *„Marea Idee".*

— În plus faţă de ce? a întrebat Dang.

— În plus faţă de ce le-a spus Stan. Trebuie să ştiţi că Stan era la curent cu toate detaliile. M-am convins de asta citindu-i însemnările găsite de Haupt. Recunosc şi eu că individul era foarte inteligent, fiindcă intuise lucruri pe care nu i le spusesem, dar avea cusurul că iubea prea mult puterea. Sigur, o să râdeţi de ce spun, fiindcă bănuiţi că şi eu nutresc aceleaşi sentimente. Aşa este, şi eu am cusurul ăsta, dar, spre deosebire de Stan, am suferit destul pe Nicrom împreună cu prietenii mei ca să am dreptul să doresc puterea, cea care-mi va permite să-mi plătesc cu vârf şi îndesat poliţele adunate cu răbdare atâţia ani. Dar să lăsăm divagaţiile şi să intrăm în subiect. *„Marea Idee"* – denumirea i-a dat-o Panzer – constă în a stăpâni Galaxia. Ştiţi că stăpânirea Galaxiei este legată de o armă teribilă, de existenţa căreia ştiam numai noi, cei trei de pe Nicrom. Acum numai cei doi, din prostia lui Stan. Misiunea navei era să ne elibereze – plan realizat – şi să intre în stăpânirea armei – plan pe care-l punem acum în aplicare. V-aţi dat seama că arma se află pe 1032-F.C. – ţinta călătoriei noastre. Nu ştiţi însă că este de dimensiuni apreciabile şi că noi urmează doar să

o remorcăm până la staţia orbitală *Vega.* Acolo vom avea la îndemână tot ce ne trebuie pentru activarea ei. Apoi vom transmite un mesaj Marelui Consiliu Galactic şi tare-mi pare rău că n-o să fiu de faţă ca să le văd mutrele. Deci, dragă Haupt, nu putem utiliza modulul de salvare, fiindcă nu are la dispoziţie puterea necesară remorcării.

— Se admit întrebări? a spus Dinks cu un ton de soldat bine instruit.

— Acum, da. Discutăm. Mai târziu, se vor admite mai puţin, ca să nu pierdem vremea. Eu am adus planul la o formă care necesită energie minimă de realizare. Orice intervenţie în acest plan nu face decât să mărească energia necesară şi n-am să fiu de acord cu asta. Faceţi cum spun eu, atât vă rog, şi o să fie bine. Spune, Dinks!

Până şi-a ordonat Dinks ideile, în pauza făcută, am putut să remarc răbdarea şi bunătatea care răzbăteau din spusele lui Hermann, în totală contrazicere cu firea lui reală, despotică şi violentă. Însemna că intuise un punct critic în care se afla misiunea şi făcea orice ca să-l depăşească.

— Arma este păzită?

— Nu.

— Ai planurile de punere în funcţiune?

— Da.

— Complete?

— Da. Mai ai întrebări?

— Astea n-au fost decât preliminarii. Ca să ştiu cum stăm. Întrebarea esenţială este alta.

— Să o auzim.

— După circa o lună, nava-„mască“, fiindcă aşa i-am zis, ne va demasca. Uite că am făcut şi un joc de cuvinte. Îşi vor da seama că i-am păcălit. Vor declanşa deci supravegherea galactică şi ne vor prinde mişcându-ne greoi, cu un bagaj agăţat de coadă. Ce-am câştigat?

— Întrebarea-i bine pusă. Numai că lucrurile vor sta puţin altfel. Peste o lună nu vom fi în mişcare, remorcând arma, ci vom fi pe staţia orbitală *Vega,* rotindu-ne în jurul

lui Alfa Centauri, o dată cu ea. Supravegherea galactică nu ne va descoperi deci, şi va dura ceva până vom fi depistaţi. Vremea asta va reprezenta exact timpul necesar activării armei.

— Şi mesajul? Cât va trebui să aşteptăm răspunsul Marelui Consiliu Galactic?

— Foarte puţin, fiindcă „mesajul“ va fi „transmis“ într-un mod foarte original. Vom face să dispară una din staţiile supravegherii galactice, un nod al acelei uriaşe plase energetice în care Centrul de Supraveghere Astronautică îşi prinde victimele.

— Cum să dispară?

— Aţi auzit desigur de antimaterie? Ei, bine, după armele atomice, cu hidrogen şi neutronice, geniul uman, prin latura sa distructivă, bineînţeles, a inventat şi tunul cu antimaterie. Cam aşa ceva vom căra după noi de pe 1032-F.C. pe *Vega.*

— E colosal! a exclamat Nack.

— Da, băiete, e colosal! l-a aprobat Hermann, vădit mulţumit de efectul pe care-l avusese povestea asupra asistenţei.

— Din câte ştiu, s-a băgat Haupt în discuţie, deoarece, fiind vorba de arme, era la el acasă, Marele Consiliu a adunat toate armele de distrugere în masă şi le-a dezafectat. Nu cred că i-a scăpat printre degete chiar cea mai sofisticată şi mai teribilă armă, aşa... ca un bănuţ fără prea marea importanţă.

— Păi, asta-i de fapt *„Marea Idee“.* Să stăpânim Galaxia punând mâna pe o armă care nu a fost „adunată“ atunci când Marele Consiliu a făcut „curăţenie“. Vom deţine deci singura – precizez – singura armă de distrugere în masă care mai există în Galaxie.

— Mi se pare o utopie să susţii că Marele Consiliu Galactic a putut comite o asemenea greşeală grosolană.

— Şi totuşi, a comis-o! Pe Nicrom a fost închis un membru al onoratului Consiliu pe care văd că-l admiri. Un fel de arhivar pe nume Fulton. Se scrântise în ultima

parte a vieţii. Fulton ăsta a împărţit celula cu mine, cu Panzer şi cu Dang. Când a murit ne-a lăsat un plan şi nişte însemnări cărora nu le-am prea dat importanţă. Panzer, într-o zi, din plictiseală, le-a răsfoit şi a aflat că pe 1032-F.C., la adâncimea de 100 de metri, se află un tun cu antimaterie. I se zice tun ca să sugereze ideea de armă, dar de fapt este un fel de accelerator de particule, o invenţie numai bună să te joci cu ea. Ha, ha, ha...!

După figurile lui Dinks, Haupt şi Nack, se vedea că Hermann nu-i convinsese pe deplin.

— Adică, mergem după scornelile unui trăznit care şi-a lăsat oasele şi minţile pe Nicrom...

— Şi-a lăsat pe Nicrom viaţa după ce a înnebunit, este adevărat. Dar planurile, actele sunt autentice.

— Convinge-ne!

Haupt strigase aproape. Dorea să fie convins, să-şi dea seama că nu fugise după o himeră, că nu-şi stricase cariera, nu-şi riscase viaţa de pomană.

— Anihilarea proton-antiproton are ca radiaţie caracteristică radiaţia gamma. 1032-F.C. este constituit din materie, deci nu trebuie să prezinte asemenea radiaţii, cu o singură excepţie. Există pe 1032-F.C. o zonă, mică este adevărat, cu radiaţii gamma şi unde energiile foarte înalte emise exclud arderi sau reacţii nucleare, lăsând loc doar explicaţiei fireşti că avem de-a face cu o celulă de antimaterie, un irtron artificial, propriu tunului cu antimaterie.

— Aţi reuşit să măsuraţi energia emisă?

— Nu foarte exact, din două motive: o dată fiindcă n-am avut pe Nicrom cine ştie ce aparatură; în plus, energia însoţită de radiaţii gamma, de care vorbeam, se forma la periferia celulei de antimaterie, acolo unde câte un antiproton neutraliza din zbor sarcina unui proton, transformând-o într-un antineutron. Bolometrele au înregistrat însă suficient de exact nivelul energetic, ce se situează cam de 100 de ori peste cel al reacţiilor nucleare.

Alana mi-a făcut un semn discret, care însemna că ar fi dorit să mai comentăm ulterior informaţiile date de Hermann.

— Dar nu asta este important, a continuat Hermann, ci faptul că zona de pe 1032-F.C. în care am sesizat fenomenul acesta local de energii foarte înalte coincide cu datele din hârtiile lui Fulton. De fapt, fără datele lui n-am fi putut orienta bolometrul cu precizia necesară. Asta ne-a întărit încrederea în veridicitatea informaţiilor obţinute de la Fulton.

— Era un tip cu o memorie fenomenală. Un fel de calculator ambulant.

— Cât de mare e tunul?

— Aşa te vreau, Dinks! Eficient şi la obiect, nu insinuant şi curios ca fata aia, Alana, pe care n-am înţeles niciodată de ce aţi cărat-o cu voi.

— Păi, era cu Poe când l-am luat, s-a repezit Nack să dea o explicaţie.

— Mai bine o lăsaţi acolo! Ce ştie să facă?

— Studiază pictura secolului XX. Este de pe Alfa Centauri.

— Zăăău?

Întrebarea astfel rostită de Hermann ne anunţa că-i venise o idee. M-am uitat la Alana, care continua să se pieptene, calmă.

— O vom folosi ca interpretă, a spus Hermann, după o clipă de gândire. Niciunul dintre noi nu poate să-şi stîâcească limba cu sunetele scoase de cei de pe Alfa Centauri.

— Ce program avem azi?

— Haupt dragă, răspunse Hermann, eu şi cu Dang vom merge la culcare. Ne-a venit rândul. Voi aveţi grijă de funcţionarea navei, de deplasarea cu viteză maximă şi, peste puţin timp, puneţi-l pe Poe să înceapă lucrul la ecranul pentru navă. Va fi apt de muncă. Să nu piardă nicio clipă, iar voi să-i daţi tot ce doreşte.

— Facem cu rândul la supravegherea interioară?

— Măi lăsaţi naibii chestia asta! Ce să supravegheaţi? Pe hipnotizaţii ăia? Sau pe mine şi pe Dang? Sau vă supravegheaţi voi între voi? Dacă Poe lucrează, n-avem pe cine supraveghea. Stan al vostru era obsedat de trădare. Eu nu. Dacă ne-aţi eliberat, sunteţi în aceeaşi barcă cu noi. Dacă se scufundă, ne ducem la fund cu toţii. Nu avem de ce să ne ferim unul de celălalt. Reuşim – suntem stăpânii Galaxiei. Nu reuşim – ne întoarcem pe Nicrom. Poate scăpa doar Poe, care are scuza răpirii. Daţi-i de lucru, ca să nu mai aibă nici scuza asta!

Comanda navei s-a golit. A rămas doar Dinks, supraveghind navigaţia. Apoi videofonul s-a întrerupt. Alana s-a uitat la ceas şi mi-a făcut semn să mă prefac că dorm. Urma să primim musafirii care să mă „invite" la lucru. Am închis ochii şi mi-am sistematizat în minte informaţiile primite puţin mai înainte. Ştiam acum în ce constă *„Marea Idee".* Era suprema infamie, ceva la care nu se putea gândi nimeni de pe Pământ. Hermann şi Dang erau oameni numai la înfăţişare. În sufletul lor, erau monştri. Iar ceilalţi, biete instrumente ce se doreau importante, indiferent de preţ. Speram însă ca, o dată ajunşi pe 1032-F.C., datele lui Fulton să nu se confirme. Ce puteam să întreprind ca să le pun beţe în roate? Ce să...

Nişte zgomote m-au făcut să deschid ochii. Era Alana care, cu o viteză nebănuită, vira nişte fire după placa din spatele toaletei, făcând să dispară „activitatea" ei de interceptare. M-a văzut că o observ şi mi-a arătat din ochi videofonul. Am înţeles. M-am ridicat din pat, fără să am vreo problemă cu muşchii ce mă chinuiseră puţin mai înainte, şi am desfăcut firele care conectau videofonul la circuitul intern de supraveghere. Am ascuns totul după placa mobilă din perete, scuturând şi puţin praf pe firele respective. Pentru veridicitate. Nu prea înţelegeam eu precipitarea Alanei, de ce deconecta totul când lucrurile se îndreptau, doar o spusese chiar Hermann mai înainte, însă eram un tip disciplinat. Ce stricam acum puteam

reface oricând. Fata asta era o permanentă surpriză. Reacţiona foarte curios în ultima vreme. Adică, ce zic eu curios..., neaşteptat, era un cuvânt mai potrivit. Poate fiindcă era stresată de toate întâmplările în care nimerise fără nicio vină.

M-am ridicat să văd ce face Alana. Se pieptăna calmă şi mi-a făcut semn să trec în pat. Trebuia deci să fiu găsit culcat. M-am conformat.

— Te simţi mai bine?

— Nu-mi dau seama. Ar trebui să mă ridic, dar mi-e că...

— Salut, puişorilor!

Ne saluta Hermann, care intrase, însoţit de Dang, în cabina noastră.

— Salut, şefule!

Alana nu s-a deranjat de la oglindă, fapt care l-a iritat vădit pe Hermann.

— Ce are fata? m-a întrebat acesta.

— Nimic. Se face frumoasă.

— Merge la bibliotecă?

— Nu mi-a spus, dar cred că da.

— Şi nu poate vorbi când se piaptănă?

— Poate, numai că nu i-aţi adresat niciun cuvânt.

Hermann a zâmbit strâmb, s-a întors către Dang şi i-a făcut un semn parcă de aprobare. Doctorul, care se pare că nu venise ca să-şi vadă pacientul, adică pe mine, a început să cotrobăiască, uitându-se mereu pe o hârtie.

— Ce-a pierdut? l-am întrebat eu cu o mină serioasă pe Hermann.

— Lasă, că o să vedeţi!

— Poate-l putem ajuta. Uite cum stă în patru labe... La vârsta lui...

— Nu-i purta de grijă! E mai zdravăn ca tine.

— Lasă-l, Poe! Nu-l mai provoca la discuţii, că nu-i place să se coboare la nivelul nostru.

— Ce zici, fetiţo? s-a zbârlit Hermann, la auzul intervenţiei Alanei.

— Zic bine. Eu şi cu Poe suntem, în ochii voştri, bineînţeles, nişte bucăţi de carne ce trebuie să-şi facă datoria, după care, gata..., la tocat.

— Ce gândire profundă!

Hermann n-a mai băgat-o în seamă pe Alana, pentru a se uita la Dang. Doctorul, fără să gâfâie şi fără să transpire, deşi făcuse multe genuflexiuni tot uitându-se prin diverse cotloane, continua să-şi facă datoria. Prinsese pentru o clipă privirea întrebătoare a lui Hermann şi a dat din cap uşor, a negaţie, lucru care l-a înfuriat pe şef.

— Şi, reluă Hermann dialogul întrerupt, cam ce datorie crezi că-ţi revine în ansamblul acţiunii noastre?

— Nu ştiu, a răspuns Alana, dar ceva mi-aţi destinat voi, altfel nu mă luaţi pe navă.

— Nack zice că a fost o întâmplare, iar eu cred că era mai bine dacă rămâneai pe Pământ.

— Voi nu faceţi nimic din întâmplare. Să nu te aştepţi să te cred.

— Întâmplător, a continuat Hermann, ţi-am găsit o utilizare.

— Întâmplător?

— N-o să mă crezi, dar, până să vin eu pe navă, ai fost doar iubita lui Poe.

— Pe mine mă mulţumeşte calitatea asta.

— Pe mine nu. La momentul potrivit, vei afla ce ai de făcut. Până atunci, trebuie să-i creezi lui Poe atmosfera necesară, ambianţa care să-l facă eficient. .

— N-am nevoie de ordine pentru asta!

— Bine! Am terminat discuţia.

Hermann n-o scotea la capăt cu Alana. Parcă intenţionat căuta să-l sâcâie şi să-i impună o anumită imagine a caracterului ei.

Între timp, Dang se liniştise. Avea o condiţie fizică de invidiat. Gravitaţia de pe Nicrom îl făcuse, de-a lungul anilor, extrem de antrenat la eforturi. Acolo, şi dacă ridica mâna se chema că face haltere. Aici, pe navă,

gravitaţia artificială era cu puţin sub cea de pe Pământ, dar pentru Dang şi Hermann era floare la ureche. Se părea că nu fac niciun efort, indiferent de intensitatea mişcărilor. Aşa se explica faptul că, deşi bătrânul Dang cotrobăise, într-un timp scurt, întreaga noastră cabină, nu gâfâia şi nici nu transpirase.

Hermann, văzându-l inactiv, l-a întrebat, de data asta fără a mai face pe misteriosul:

— Cum stăm, bătrâne?

— Sunt curaţi. Bănuiala este neîntemeiată.

— Vezi, dragă? mi s-a adresat Alana de parcă ceilalţi ieşiseră pe coridor, noi suntem buni numai pentru muncă şi pentru a fi bănuiţi.

— Microfoanele? a întrebat Hermann, fără să arate că este deranjat de intervenţia Alanei.

— Sunt la locul lor, conform schemei, şi nu s-a umblat la ele.

— Videofonul?

— Normal.

— Teletransmisia?

— Intactă.

— Cablurile?

— Fără semne de derivaţie şi pline de praf.

— Atunci Haupt e un obsedat! I-a înnebunit Stan ăsta.

— Prietenul nostru, Haupt…, i-am comunicat eu cu un ton complice Alanei.

— Pe nava asta, a continuat Alana jocul, cu acelaşi ton, prietenia şi suspiciunea sunt sinonime.

— Gata, gata, v-aţi dat drumul! a intervenit Hermann. Dacă nu voiam, nu ştiaţi nici ce-am căutat, nici cine a generat această percheziţie.

— Dacă vreţi să-mi faceţi o plăcere, a spus Alana, strâmbaţi-vă şi scoateţi limba către teletransmiţător, ca să înţeleagă şi Haupt că vă disociaţi de suspiciunile lui la adresa jioastră.

— Hă, hă, hă, a făcut Dang, dovedindu-se sensibil la umorul Alanei.

— Bătrâne..., a început un fel de mustrare Hermann.

— De ce-l admonestaţi? l-a întrerupt Alana. Credeţi că Haupt vă este mai necesar în continuare decât noi şi vreţi să-i ocrotiţi sensibilitatea rănită de râsul spontan al acestui domn?

Uite ce „perie“ fină îi trăgea Alana bătrânului Dang ca să-l apere de mustrarea şefului!

Hermann gândea, mijindu-şi puţintel ochii. Alana pusese punctul pe i. Noi, mai exact eu, eram mai necesar în etapa următoare decât Haupt. În eventualitatea unui viitor atac asupra navei, armele lui Haupt nu valorau nimic în comparaţie cu ecranul meu superdens. Evident, dacă reuşeam să-l fac.

— Şi ce-ai vrea, şi-a revenit Hermann din starea dc nemişcare în care-l aruncaseră gândurile, să-l bag pe Haupt în cabina voastră, ba poate şi pe ceilalţi, că nici ei nu-mi sunt aşa de necesari ca Poe, şi să mă apuc să-i supraveghez zi şi noapte, iar pe voi să vă las să zburdaţi pe întreaga navă, să-l anunţaţi pe Grant unde sunteţi şi să-i scoateţi de sub hipnoză pe cei trei...

— Pe cei patru, l-am corectat eu crezând sincer că, în scurta vreme de când era pe navă, Hermann nu apucase să-i cunoască pe hipnotizaţii noştri.

— Pe cei trei, că din unul a scos Haupt sufletul puţin mai înainte.

— Ce vă ziceam? a constatat imperturbabilă Alana, bucăţi de carne numai bune de tocat!

— Nu prea vă impresionează vestea! a comentat Hermann în continuare, privindu-ne extrem de atent, ca să surprindă vreo reacţie de regret.

— Ce să ne impresioneze, şefule? am preluat eu sarcina de a explica imobilismul nostru la aflarea tristei veşti E ca şi cum ne-ai spune că s-a rupt scara de la sala motorului principal. Ăştia patru sunt ca nişte obiecte. I-am văzut de vreo trei sau patru ori în sala de mese, şi cam atât. În rest, parcă n-ar exista. Nici nu ştim exact

cum îi cheamă. Ba nu, mint, bărbaţii m-au ajutat la construcţia generatorului pentru modulul de salvare.

— În zece minute, Poe, să te prezinţi în camera generatorului de ecran, ca să începi treaba!

— Generatorul este pe modul, am îndrăznit eu să precizez.

— A fost, m-a repezit Hermann, acum este acolo unde am spus!

Au trântit uşa şi au plecat. Să se culce probabil, că nu dormiseră de vreo 23 de ore. Şi ce ore!

Alana a răsuflat uşurată şi s-a întins pe pat.

— Pare o brută Hermann ăsta, dar să ştii că circumvoluţiuni are berechet. Sper să ne fi scos de sub supravegherea internă a navei. Merităm doar, după câte ai făcut, să fim trataţi cu aceeaşi unitate de măsură ca şi ceilalţi.

Nu puteam nici măcar să sper că Hermann ne credea de-ai lui. Prin educaţie, noi făceam parte din altă lume, o lume pacifistă, pornită pe calea cunoaşterii ştiinţifice şi a construcţiei galactice. Ei erau nişte stafii ale vremurilor de mult trecute, infirmi în gândirea constructivă, dar adevărate genii ale distrugerii, ale răului implacabil.

— Mă duc la treabă, i-am spus Alanei.

— Ai văzut că Haupt ne bănuia?

— Am văzut. Nu-mi dau seama de unde i se trage suspiciunea.

— Eu ştiu.

— Ştii sau presupui?

— Bănuiesc.

— Deci nu eşti sigură.

— Sunt sigură în măsura în care am la dispoziţie o bună parte din date.

— Şi cum nu le ai...

— Ai dreptate. Ce rost are să fac presupuneri când ele ar putea fi dărâmate de un singur fapt petrecut, dar pe care nu l-am cunoscut?! Spor la lucru!

Am plecat. Camera în care construisem generatorul pentru ecrane superdense se afla la nivelul doi. Când am ajuns, în încăpere se afla Petros. Nu a dat semne că mă recunoştea sau că mă aştepta. Stătea indiferent pe un scaun.

— La treabă, băiete! i-am spus eu. Eram stăpânit de senzaţia nelămurită că mă supraveghează cineva. Poate din cauza discuţiei anterioare despre Haupt şi suspiciunile lui.

Petros s-a ridicat în picioare aşteptând ordine. Acţiona exact ca un robot.

— Adu-mi astea de la magazie! Sau din altă parte. Descurcă-te!

Petros a plecat, fără să comenteze ceva. Eu am început să verific generatorul de ecran magnetic superdens. Funcţionase impecabil şi eram mândru de el. În timp ce măsurăm parametrii de intrare şi de ieşire ai circuitelor, mă gândeam cum să procedez. Convenisem cu Alana că este necesar să manevrez numai eu generatorul. Cum Hermann găsise o metodă de a mă face inutil, trebuia să-i pregătesc o surpriză.

M-am întors brusc. Mi se păruse că cineva stătea în spatele meu şi mă supraveghea. Nu era nimeni, bineînţeles. Nervii. Începusem să fiu prea sensibil.

Petros a apărut după un timp. Adusese cu el o parte din circuitele de comandă.

— Circuitele de forţă le-am distribuit de-a lungul pereţilor navei conform schemei.

— Conexiunile?

— N-am avut ordin.

Ştiam asta, dar doream să vorbesc cu cineva, să scap de senzaţia neplăcută, de obsesia că cineva îmi urmăreşte mişcările.

— Hai să-ţi arăt cum se leagă, l-am invitat pe Petros.

Pe un plan al navei i-am arătat în amănunt conexiunile la surse ale circuitelor de forţă. Nu era mare filozofie.

— Aici nu înţeleg.

Petros mi-a luat pixul din mână şi, în loc să-mi arate locul de pe schema de conexiuni, pe care nu-l pricepea, a scris pe plan: „suntem supravegheaţi...“, după care a şters totul cu repeziciune. Am rămas perplex, dar mi-am impus, cu un uriaş efort de voinţă, să păstrez aparenţele.

— Păi, aici e simplu, i-am răspuns. Dar decât să mai mâzgălim hârtia asta, hai s-o facem pe viu.

Ne-am îndreptat către primul circuit de forţă. Pe drum, rumegam surpriza primei comunicări cu hipnotizaţii. M-am uitat la bluzonul lui Petros, aşteptându-mă să văd plăcuţa albastră a celor ce scapă cu ajutorul ei de generatorul subliminal. Ştiam, înainte de a întoarce capul, că gestul meu era inutil, dar trebuia să exclud orice variantă care să mă îndepărteze de la adevăr. Comunicarea cu hipnotizaţii era o mare victorie. Nu mai eram singuri. Alana? Să aibă ea vreo legătură cu ieşirea de sub hipnoză a celor patru? Ba nu, trei. Cine oare pierise dintre ei?

Am ajuns la circuite. Erau bobine supraconductoare cu efect pelicular. Le-am examinat sumar. Ca realizare, erau cele mai perfecţionate. De unde avea *„Marea Idee“* acces la asemenea „marfă“?

— Adu un set de conexiuni cu laser.

Petros s-a conformat. Îl admiram pentru felul cum reuşea să-şi păstreze mimica de hipnotizat. Trebuia să comunicăm. Am luat un osciloscop cu retardare, i-am racordat o tastatură şi am clapat o schemă de conexiuni cu laser. Când Petros s-a întors, l-am chemat şi i-am arătat schema. în timp ce cu o mână mă făceam că i-o explic, cu cealaltă am scris în josul ecranului: „Generatorul subliminal merge?“

Textul apărea, rămânea o clipă pe ecran şi dispărea. Suficient timp pentru ca Petros să poată citi.

— Da.

Răspunsul acesta scurt mi-a întărit convingerea că era necesar să pun în aşa fel întrebările încât Petros să-mi

poată răspunde monosilabic. Altfel deveneam suspecţi. Nu trebuia să ne amăgim cu gândul că acolo, pe structura navei, nu eram supravegheaţi sau ascultaţi.

Deci generatorul subliminal funcţiona, dar nu mai avea influenţă hipnotică asupra lui Petros. Bine! Mai departe: „A murit Surbarcan?“

— Da, da, am înţeles, a răspuns Petros, după care s-a repezit să meşterească ceva la una din conexiuni. Deci bănuia nu numai că suntem ascultaţi, ci şi vizionaţi.

Am modificat ceva la schema de conexiuni, numai ca să se vadă că lucrez şi nu că-l aştept în mod vădit pe Petros. După un timp, ne-am ridicat fiecare de la locul lui şi ne-am întâlnit iar în faţa osciloscopului pe care am scris cu nerăbdare: „Fetele au ieşit de sub influenţa generatorului hipnotic?“

— Da, da, e clar, a răspuns iar Petros şi a fugit la altă conexiune.

Era bine să întrerup jocul, dacă nu doream să devin suspect. L-am lăsat pe Petros cu conexiunile şi m-am întors în camera generatorului. Pe un terminal am început să calculez puterea de care aveam nevoie pentru a îmbrăca întreaga navă într-un ecran superdens.

M-am simţit obosit. Efectul tratamentului pe care mi-l administrase Dang începuse să slăbească şi aveam iar dureri. M-am uitat la ceas. Era vremea prânzului, aşa că m-am dus s-o iau pe Alana la masă, lăsându-l pe Petros fără un „la revedere“. Era mai bine să-l tratez ca pe un robot.

— Ce faci, dragă? N-ai fost la bibliotecă?

Alana era întinsă în pat, parcă în aceeaşi poziţie pe care o avusese la plecarea mea. S-a uitat la mine cu o privire tristă:

— Nu mă simt bine. Am avut ameţeli.

— Să-l chem pe Dang.

— Lasă! Să mai vedem cum evoluez. În afară de sfârşeala asta, alte simptome nu am.

— Venisem să te iau la masă.

— O să comand ceva în cabină.

— Stai! Mă ocup eu de toate. Doar nu crezi că o să te las singură.

Am format codul sălii de mese. Pe ecran a apărut meniul zilei. Am remarcat nişte feluri de mâncare mai curioase, cu multe grăsimi. Probabil meniul celor de pe Nicrom. Am ales supă şi friptură la grătar. Alana mi-a făcut semn că nu vrea nici dulciuri şi nici de băut. Eu mi-am comandat totuşi o bere. În cursul expediţiei pe Nicrom recursesem la hrană concentrată şi acum îmi era dor de lichide.

Liftul pentru hrană şi-a aprins beculeţul şi a început să sune. Eram serviţi. Am golit repede policioara de farfurii. Alana mânca în silă. Cred că a văzut pe figura mea o milă nespusă, fiindcă s-a silit să-mi zâmbeaseă a încurajare.

— Nu-i nimic, Poe! O mică indispoziţie. Cred că până mâine mă pun pe picioare.

— Cum să mă duc la lucru şi să te las singură în starea în care eşti? N-o să am linişte.

Şi fără s-o mai întreb, am tastat legătura cu comanda navei. Pe ecran a apărut faţa rânjita a lui Nack.

— Ce-i, savantule?

— Unde-i Dang?

— Doarme.

— Alanei îi este rău.

— I-a căzut rău vreun pictor?

— Lasă glumele proaste! Du-te şi scoală-l!

— Vrei să mă cotonogească?

— Vreau eu şi asta, dar nu acum. Iar Dang, medic fiind, nu cred c-o să-ţi facă ceva dacă-l scoli pentru a vedea o pacientă.

Raţionamentul meu ar fi fost corect pentru orice medic din Galaxie. Dar oare Dang îşi mai putea respecta jură-mântul după ce se bălăcise în mocirla sufletelor corupte de pe Nicrom?

Uşa s-a deschis şi a apărut Dang.

— Ce ai, păpuşo?

— Ameţeli, doctore, a şoptit Alana cu o voce mai pierită decât avusese până atunci. Am devenit atent. Nu cumva...

Dang, care n-o văzuse mai înainte pe bolnavă ca să sesizeze diferenţa de ton, şi-a desfăcut trusă şi a început să o consulte. I-a montat două plăcuţe pe frunte şi a conectat firele la un aparat minuscul care semăna cu un minicalculator. Alana închisese ochii şi stătea nemişcată. O arteră albastră i se zbătea la tâmplă, făcându-mă să-i bănuiesc o intensă concentrare nervoasă. Am mutat privirea către doctor. Era impasibil şi-şi vedea de treabă. N-aveam decât să aştept finalul.

— Nimic deosebit, a mormăit Dang strângându-şi aparatura. Efectul subgravitaţiei de pe navă.

— Ce tratament îmi recomandaţi?

— Mai multe exerciţii în cabina „3 g".

— Am făcut.

— Prea puţin.

— Şi medicamente nu? am intervenit eu în discuţie, dornic s-o văd pe Alana pe picioare cât mai curând.

— Eu mă pricep la supragravitaţie. La asta sunt expert. Mă duc să-mi fac somnul şi vă promit că voi citi ceva literatură despre boala de subgravitaţie când mă voi trezi. Acum de-abia mă ţin pe picioare. Dacă ştiam că nu-i ceva grav nu veneam. O să-i rup urechile lui Nack dacă mă mai deranjează pentru fleacuri.

M-am uitat la Alana. Era mai destinsă şi vădit mulţumită de ceva.

— Ce te...

— Nu mă simt bine, Poe, mi-a tăiat fata elanul de a întreba ce-o apucase să se prefacă bolnavă, fiindcă mie îmi era din ce în ce mai clar că aşa stătea situaţia. Cred că aş fi trântit cu mare plăcere o înjurătură la adresa întregului sistem de supraveghere ce domnea pe navă, fiindcă din cauza lui nu puteam discuta nimic, nu puteam face nimic, nu...

— Pauza de masă s-a terminat, m-a anunţat de pe ecranul videofonului Nack. Te aşteaptă Petros, ca să continuaţi. Respectă programul!

— Du-te, Poe! m-a îndemnat Alana văzându-mi ezitarea.

— Cum să te las în halul ăsta?

— Lasă, că n-o să moară! a intervenit Nâck, dovedindu-ne prin prostia lui că auzea ce discutam în cabină.

— Te crezi medic? l-am întrebat rânjind, neştiind cum să-mi ascund surpriza neplăcută produsă de descoperirea făcută.

— Nu, savantule. Nu fac decât să repet ce mi-a spus Dang. Ha, ha!

— O să-ţi fac o colivie, papagalule!

— Fiindcă mă simpatizezi, sunt sigur, mă luă peste picior Nack.

— Du-te, Poe! m-a îndemnat Alana, cu acelaşi glas pierit cu care-l întimpinase pe Dang.

Deci şi ea sesizase gafa prin care Nack ne atrăsese atenţia asupra supravegherii totale a cabinei noastre. Poate şi îndemnul lui Dang de a folosi „3 g“-ul mai des avea un scop ascuns. Mi-am propus să nu uit să verific dacă nu cumva în acceleratorul nostru nu se montase, în lipsa mea, un sistem de ascultare.

— Sănătate, fetiţo! i-am urat Alanei sărutând-o pe frunte. Dacă ţi-e şi mai rău să mă anunţi prin comanda navei.

— Bine, bine.

M-am dus să-l caut pe Petros. După ceas întârziasem cincisprezece minute de la program. }n mod sigur Nack le va spune noilor stăpâni.

Petros mă aştepta impasibil, arborând aceeaşi figură de robot umanoid. Am început să montăm iar circuitele de forţă. Conexiunile cu laser de mare putere erau
într-adevăr de primă calitate. Aveam, pentru a nu ştiu câta oară, confirmarea faptului că *„Marea Idee“,* sau mai

bine zis „Criminala Idee“, beneficia numai de lucruri de calitate superioară. În mod sigur era sprijinită de indivizi puternici, interesaţi să domine Galaxia. Oare cum de scăpase Marelui Consiliu de sub control gruparea celor care reuşiseră să finanţeze operaţia de salvare de pe Nicrom? Era clar acum pentru mine că povestea lui Dinks despre începutul *„Marii Idei“* era un flaps. Nici Stan, fostul şef, nu era stăpân pe iniţiativele lui. Şi el, şi ceilalţi erau îndemnaţi de la spate de forţe şi interese mult mai mari.

— Am terminat, m-a anunţat Petros.

— Bine! Treci în revistă toate circuitele de forţă montate şi reglează-le parametrii de câmp la valoarea generatorului de ecran.

— Am înţeles.

— Ia-ţi o bobină Steel pentru fixarea exactă a defazajului.

— Am înţeles.

Răspunsurile monotone ale lui Petros erau numai bune pentru cei ce aveau „grijă“ de noi. Mi-am terminat treaba la ultimul circuit de forţă, am mai verificat o dată conexiunile şi m-am dus în camera generatorului de ecran. Înainte de a-l da în funcţiune trebuia să-i fac ceva astfel încât să ne ţină în viaţă, pe mine şi pe Alana. Deşi din discuţia surprinsă înainte de percheziţie reieşea că fata era necesară ca translatoare după încheierea recuperării tunului cu antimaterie, socoteam că era mai bine să nu mă încred în cuvântul lui Hermann. M-am aşezat la pupitru şi m-am gândit că, fiind astfel supravegheat, era foarte greu să fac o modificare esenţială la sistemul de recunoaştere. Manevram butoanele generatorului, privind distrat aparatele de măsură pe care în mod mecanic le montasem, şi nu avem nicio idee. Curios lucru! Eu mereu aveam idei, bune, rele, dar aveam. Şi acum...

— Acordează circuitul de recunoaştere a persoanei pentru mâna stângă, am auzit parcă un glas.

M-am uitat în jur. Eram singur. Ce-o mai fi fost şi asta? Aveam halucinaţii. Alana era bolnavă, eu...

— Sunt eu, dragule, am auzit iar vocea.

Eram total derutat. Vocea era a Alanei, nu aveam nicio îndoială. Dar cum de o auzeam?

— Nu mă auzi. Comunicăm telepatic pe suportul undelor generatorului de imagini subliminal. Abia acum am reuşit să mă acordez pe frecvenţa ta de gândire. Mă antrenez la asta de când ai venit de pe Nicrom.

— Adică poţi comunica cu oricine de pe navă? m-am mirat eu, negăsind altceva mai inteligent de transmis.

— Nu, dragule. Pot comunica numai cu cei care recepţionează undele subliminale. Şi tu eşti unul dintre aceia, deşi ele nu au nicio influenţă asupra ta.

— Şi ceilalţi?

— Petros, Fania şi Cris comunică prin intermediul meu. Ceilalţi de pe navă sunt dotaţi cu circuite antisubliminale, ştii tu, plăcuţele acelea albastre de pe combinezon...

— Alana, eşti mereu o surpriză şi o enigmă. Mai întâi supravegherea video, acum comunicarea telepatică. Ce va urma oare?

— Lasă, Poe, admiraţia şi vezi să nu te dai de gol că putem comunica! I-am instruit serios pe cei trei ca să nu se trădeze că sunt în afara hipnozei.

— Cum luăm legătura? Nu de alta, dar o să am un program foarte încărcat de lucru şi-o să fim mai mult despărţiţi.

— Spui de mai multe ori, în gând bineînţeles, numele meu. Dar te sfătuiesc ca, în afară de Petros, să nu iei legătura cu nimeni. Este mai bine.

— De ce? Oricum, legătura o vom lua prin tine. Parcă aşa ziceai.

— Ai dreptate. Însă acum, când vorbesc cu tine, ceilalţi nu pot comunica nimic între ei. Aşa că...

— Eşti ca un telefon ocupat?

— Îţi arde de glume! Mai bine acordează circuitul de recunoaştere aşa cum te-am sfătuit mai înainte.

— Am înţeles. Abia aştept să vin în cabină, să stăm în pat şi să discutăm fără să fim auziţi. Avem multe să ne spunem.

— Spor la treabă.

— Pa!

— Şi fii atent. Nu cumva să uiţi că am aflat esenţa *,,Marii Idei"* în mod subversiv. Ei nu ştiu asta. Deci, mare atenţie!

Am trecut la treabă. M-am aşezat în aşa fel încât curioşii care-mi supravegheau activitatea să nu vadă clar unde lucram. Mi-am montat două aparate de măsură: unul pentru biocurenţii mâinii stângi şi unul pentru circuitul de recunoaştere. Ca să nu se observe că ecranul unuia era conectat la mâna mea stângă, am făcut o legătură intermediară pe maneta de comandă a amplitudinii oscilaţiilor câmpului magnetic al ecranului. Apoi am ţinut mâna pe manetă şi am început reglajul. Curios! Semnalul pentru mâna dreaptă era total diferit de cel dat de mâna stingă, care se remarca în primul rând printr-o intensitate neobişnuită. Ceva nu era în ordine, dar nu aveam timp să stau şi să despic firul în patru. Când semnalele au devenit identice pe ecranele aparatelor, am conectat memoria circuitului de recunoaştere şi le-am înregistrat. Testul cu mâna dreaptă nu a declanşat pornirea generatorului de ecran, în timp ce mâna stângă a pornit instalaţia instantaneu. Eram gata. M-am uitat la ceas. Vremea trecuse. Era ora 19,30. Puteam să mă opresc. Cum Petros nu se vedea a fi pe aproape, am plecat fără să-l mai caut. Nu înainte de a desface montajul de acordare şi a lega altfel conductorii. Paza bună trece primejdia rea!

În cabină, Alana stătea pe pat. Alături, Dang îi făcea nişte teste noi.

— Salut, doctore! – i-am aruncat din uşa băii.

Dang nu m-a băgat în seamă. Alana mi-a aruncat o privire suferindă. Mi-am făcut rapid duşul, m-am învelit în halat şi am comandat ceva de mâncare. N-am întrebat-o pe Alana ce vrea să mănânce, fiindcă o vedeam, sau o simţeam, foarte concentrată sub masca de suferinţă pe care o arbora.

Fripturile au apărut repede pe poliţa liftului. Lângă ele, două calupuri mici de brânză şi două mere. De băut nu luasem nimic. Am pus totul pe două tăvi. Manevram aparent nepăsător butoanele sălii de mese, dar eram foarte atent la orice semnal care-mi putea veni de la Alana.

— Ce tot te fâţâi, băiatule? m-a admonestat Dang. Stai o dată liniştit şi mănâncă! Mă deranjezi şi oboseşti pacienta.

— Să-mi fi spus asta când am intrat. Chiar şi în loc de bună seara. Dacă nu m-aţi băgat în seamă, am zis că aşa trebuie să fac. Ce-i bun pentru mine, merge şi pentru alţii care...

— Gata, linişte!

— Vă deranjez dacă tac, vă deranjez şi dacă vorbesc. Postura de medic nu vă dă dreptul să faceţi aici pe stăpânul!

— Poe!

Alana intervenise cu o voce slabă. Dar autoritatea ei era mult mai puternică decât vocea, aşa că am tăcut. Dang mă privea cu o oarecare derută instalată pe faţa-i zbârcită, fiindcă nu mă ştia nici vorbăreţ, nici certăreţ.

— Stai liniştit până termină!

Tot Alana fusese, dar dialogam acum telepatic.

M-am aşezat la masă şi am început să mănânc. Alana închisese iar ochii şi, deşi stătea nemişcată, eu, care o cunoşteam, îi puteam ghici încordarea după linia care i se adâncea între sprâncene. Dang monta tot felul de traductori şi regla aparate, luate probabil din cabinetul lui Stan, cu o dexteritate care proba o practică

îndelungată. Din când în când, îşi nota ceva într-un carnet.

Mestecam şi mă sileam să mă gândesc la altceva decât la Alana. Mi-am rememorat ziua de lucru. Progresasem binişor.

— Domnişoară, mi-a întrerupt glasul doctorului gândurile, suferiţi de o diminuare inexplicabilă a tuturor funcţiilor biologice, cu excepţia celor neuropsihice. Ca să mă exprim aşa... mai plastic, toată viaţa din trup s-a concentrat în creier. N-am întâlnit un asemenea caz până acum şi nu pot să vă recomand decât odihnă şi o medicaţie de stimulare a funcţiilor biologice. Odihna rămâne principalul remediu. Bănuiesc că un şoc puternic de natură psihică, generat probabil de „aventura“ lui Poe pe Nicrom, a acţionat puternic pe fondul relaxării ulterioare. N-aţi crezut că mai vine înapoi, nu-i aşa? V-aţi speriat că veţi rămâne pe navă în mâinile lui Stan, Dinks şi ale celorlalţi, ca o păsărică fără apărare! Hă, hă, hă...!

Mă enerva râsul grosolan al lui Dang, ca şi felul brutal în care-i comunica Alanei constatările medicale. Primisem însă, la rugămintea fetei, să stau liniştit până la sfârşit.

Videofonul a clincănit muzical. Cineva cerea să intrăm în emisie. L-am conectat, deşi ştiam că gestul era numai o formalitate, şi pe ecran a apărut figura lui Hermann.

— Cu Dang vreau să vorbesc.

— Ce-i? a făcut cel solicitat.

— Cum se simte mititica?

— Rău.

— Adică?

— Lasă că-ţi explic eu amănunţit. Poe şi Alana au mai auzit o dată diagnosticul. Să nu-i plictisim!

Cam suspectă grija doctorului pentru protejarea bunei noastre dispoziţii. Nu cumva avea şi alt diagnostic pe care Alana şi cu mine nu trebuia să-l cunoaştem?

— Bine, a aprobat Hermann. Poe!

— La ordin, şefule!

— Spune-mi cum stai.

— Am treminat montarea circuitelor de forţă. Mâine încep proiectarea. Să-mi lăsaţi liber calculatorul cel mare.

— De Petros mai ai nevoie?

— La proiectare nu, însă...

Prinsesem din zbor un îndemn din privirea Alanei, aşa că am continuat:

— ...însă apoi îmi va fi indispensabil. E foarte priceput.

— Bine! E al tău. Şi te rog să te grăbeşti! Am dublat viteza, aşa că ecranul devine o problemă de zile.

— Fachiri nu aveţi pe aici pe navă? Poate ei au metode proprii de realizare a unui ecran în câteva zile.

— Eşti obraznic, Poe!

Hermann era iritat de permanentă mea împotrivire când era vorba de ecran şi de data punerii lui în funcţiune. N-aveam de ce să-l menajez, atâta vreme cât ştiam că în ochii lui nu valoram mai mult decât Petros, care era asimilat cu un scaun ce trebuia să stea de mult într-o magazie cu vechituri. Aşa că mi-am continuat ideea:

— Nu ştie altceva decât viteză, viteză şi iar viteză...

— Să-i dau câteva?

Întrebarea fusese pusă de Dang, care se instalase pe nesimţite în spatele meu.

— Stai cuminte, bătrâne! îl linişti Hermann. Eşti în stare să-i rupi vreo mână, şi noi avem deocamdată nevoie de el valid.

Dang se uita la mine ca la o muscă ce trebuia strivită. Ştiam că-i puternic ca un taur, dar nu eram nici eu un iepuraş.

— Ce-i, doctore? Duci lipsă de pacienţi şi vrei să ţi-i „prepari“ singur?

Deşi Hermann nu-l autorizase, Dang nu s-a mai putut stăpâni şi mi-a trimis un fel de laterală, menită să mă lase fără o ureche. Ba, după acceleraţia imprimată, cred că viza mai degrabă urechea internă decât bietul pavilion

cartilaginos. Am eschivat scurt, aşa cum învăţasem ani de zile la antrenamentele pe care întotdeauna le considerasem un moft destinat mai mult disciplinării decât unei utilităţi efective. Apoi l-am „ajutat“ elegant pe Dang să urmeze direcţia aleasă chiar de el. Efortul meu a fost minim şi destul de greu de observat de ochiul unui nespecialist. A fost însă foarte uşor de observat dezastrul pe care Dang l-a provocat la impactul său cu acceleratorul nostru „3 g“. El nu manifesta însă niciun interes pentru starea deplorabilă în care ajunsese maşinăria respectivă, pur şi simplu fiindcă zăcea în nesimţire.

— Crezi că era necesar?

Întrebarea mi-o pusese Alana, cu voce tare, ca să o audă Hermann, care privea scena încă stupefiat de rapida dispariţie din cadru a doctorului. Mi-am dat seama că Alana înţelesese „ajutorul“ pe care i-l dădusem lui Dang pentru a se mişca cu vioiciune, dar doream să văd dacă şi Hermann îşi dăduse seama.

— Bineînţeles că nu era nevoie să mă lovească doar pentru că l-am luat puţin peste picior. Asta-i defectul meu, sunt rău de gură. De ce nu mă iau aşa cum sunt? Tot n-au timp să mă schimbe.

Alana mi-a zâmbit. Înţelesese.

— Ce-i cu Dang?

Vocea lui Hermann era sincer îngrijorată. Bătrânii ţineau unul la altul, deşi nu păreau să mai aibă sentimente.

— S-a lovit de „3 g“. Este leşinat.

— Ce stai, Poe? Dă-i primul ajutor! Vin şi eu imediat.

M-am dus la Dang şi i-am ridicat o pleoapă. Era K.O. L-am întins totuşi pe patul meu ca să dau dovadă de supunere. Nu era bine să întind mai mult coarda.

Hermann a intrat grăbit, urmat de Nack, Dinks şi Haupt.

— Cum se simte?

— Deocamdată nu simte nimic. Dar o să-şi revină. Are capul tare.

Hermann m-a străfulgerat cu privirea. Nu-i plăcea să se vorbească fără respect despre prietenul său, doctorul.

— Dacă nu-şi revine, ne vei părăsi, Poe, şi vei călători singur prin spaţiu călare pe o torpilă.

— Şi ecranul?

— Nu ne va mai trebui, fiindcă numai Dang ştia cum se activează un irtron. Îl instruise Fulton, iar el ţinea secretă metodă ca să fie sigur că va pleca împreună cu noi.

— De ce vorbiţi de doctor la trecut? O să-şi revină.

— Sper să ai dreptate, fetiţo!

Pe Hermann cel dur şi violent eventuala moarte a lui Dang îl făcea vulnerabil. Oare ce „secret“ deţinuse decedatul Panzer, bătrânul, de făcea parte cu drepturi depline din triumviratul de pe Nicrom?

— Oh!

Oftatul venea de la Dang, care începuse să se mişte, confirmându-mi părerea că avea capul tare.

— Îşi revine! a apreciat, cu glasul gâtuit de emoţie, Hermann.

Dacă n-aş fi ştiut ce-i poate pielea, ar fi trebuit să mă înduioşez în faţa unei asemenea manifestări de dragoste.

— Daţi-i să bea paharul ăsta, a şoptit Alana din patul ei de suferinţă.

— Ce-i în el?

— Whisky.

Dang a supt ca un copil ascultător conţinutul paharului, după care a deschis ochii. Ne-a privit pe toţi, s-a uitat mai fix la mine, şi-a frecat puţin cucuiul pe care-l „fabricase“ la impactul violent cu „3 g“-ul nostru, după care a spus:

— Ca de obicei când nu te ascult, dragă „H", o păţesc!

— Lasă asta! Spune cum te simţi.

— Bine. Mă doare puţin locul lovit, dar altfel nu am nimic. Cu ce m-a lovit ţâncul ăsta obraznic?

— Pardon! am sărit eu cu gura. Cel lovit era să fiu eu. Noroc că m-am ferit că...

M-am oprit brusc, înghiţindu-mi aproape limba. Era cât pe ce să spun că altfel o păţeam şi eu ca Stan, sfârşind cu ţeasta crăpată. Ar fi fost o mare greşeală, fiindcă văzusem scena în mod ilegal, în imaginile „furate" de Alana, iar Hermann nu catadicsise încă să ne anunţe decesul micuţului doctor.

— Că...? m-a întrebat Hermann.

— Că altfel stăteam eu în pat acuma şi vă făcea altcineva ecranul.

— Măcar de l-ai face, că m-am săturat să mă tot ameninţi cu el.

— Dacă nu m-a lovit Poe, atunci cum naiba am ajuns cu capul în cutia aia rotitoare?

— Ţi-ai pierdut echilibrul când i-ai repezit un pumn.

Am simţit atunci o mică ameţeală, semn că primeam iar veşti. M-am aşezat pe un scaun ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu mă mai interesau cei din jur, fiindcă de data asta semnalale depăşiseră intensitatea normală şi mă obligau parcă să-mi controlez reacţiile vitale. Adică trebuia să-mi impun să respir, să-mi reglez ritmul cardiac. Creierul meu era invadat de nişte date pe care nu le puteam sintetiza, dar care-mi deranjau reflexele necondiţionate. Mi-am revenit după un timp pe care nu puteam să-l precizez că durată. Eram întins pe pat, cu Alana lângă mine. În cabină nu mai era nimeni.

— Unde s-au dus? am întrebat-o pe fată cu un glas destul de sigur.

— Să-l oblojească pe Dang, deşi nu pare necesar, fiindcă ne-a părăsit pe propriile-i picioare.

— Ce-au mai zis?

— Nimic. S-au speriat de felul cum arătai şi au plecat.

— Dang n-a catadicsit să mă consulte?

— Era prea preocupat de sănătatea proprie. Iar pentru tine nu are prea multă afecţiune de când l-ai dat cu capul de „3 g".

— Ştie?

— Mai mult intuieşte. Ţi-ai revenit?

— Cred că mă pot scula în capul oaselor.

După ce m-am instalat pe marginea patului, am întrebat-o pe Alana:

— Cum de te-ai sculat din pat?

— Cu un mic efort de voinţă. De-abia puteai respira şi a trebuit să ţi se pună mască cu oxigen.

Obiectul stătea, într-adevăr, pe noptieră.

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva la nicio „emisie“ de până acum. Nici când a murit Hector n-am avut senzaţia că nu pot respira şi c-o să mi se oprească inima.

— Hai să ne culcăm! E târziu, am trecut prin multe şi mâine trebuie să-ţi continui treaba. Hermann mi-a atras atenţia că nu-ţi va acorda nicio clipă de răgaz până nu-i termini ecranul.

— M-a lăsat leşinat. De unde ştia c-o să-mi revin?

— De la mine. I-am dat asigurările necesare că starea ta este trecătoare. M-au susţinut Nack şi Dinks.

— Haupt nu?

— Haupt a fugit la comandă ca să vadă de unde se emite.

— Păi nu ştie?! De pe Cd-101, doar au mai măsurat o dată.

— Verifică şi răsverifică. Sunt foarte suspicioşi. Hai să ne culcăm!

Ne-am întins în paturile noastre şi, după un timp, „am auzit“ vocea fetei. E un fel de a zice „am auzit“, fiindcă dialogam iar telepatic. Eram atât de zdruncinat că uitasem de posibilitatea asta de comunicare prin care îi puteam ocoli pe cerberii ce ne supravegheau şi-n somn.

— Să stai cu ochii închişi, Poe, ca să nu ne dăm de gol. Fania şi Cris sunt în cabina bătrânilor. Se pare că detenţia le-a mărit apetitul sexual. Săracele fete! Mi-au transmis asta puţin mai înainte.

— Nu pot face nimic, nu?

— Ce să facă? Ele îşi joacă rolul de hipnotizate, aşa că ascultă orbeşte ce li se spune, fie că le convine, fie că nu.

— Şi Surbarcan?

— El a greşit. Şi-a spus părerea într-o situaţie, cu Haupt de faţă, semnalând prin aceasta ieşirea de sub hipnoză subliminală. Asta l-a costat viaţa. Spre lauda lui, nu m-a dat de gol, dar a determinat sporirea mijloacelor de supraveghere, montarea în „3 g“ a unor emiţătoare speciale, înregistrarea tuturor convorbirilor noastre şi filmarea permanentă, percheziţia făcută de Dang...

— Apropo de percheziţie. Cum de-ai ştiut că va urma?

— Am avut noroc. Haupt i-a sugerat-o lui Hermann când Fania era de faţă. Ea m-a anunţat.

— Şi boala ta?

— Tot Fania m-a pus în gardă. De fapt, nu-i vorba de o boală, ci de încercarea mea de a scăpa de „poftele“ doctorului. A pus ochii pe mine chiar de la sosirea lor pe navă. Deocamdată îl ţine Hermann în frâu, ca să le faci repede şi în timp util ecranul. După aceea... Aşa că, printr-un efort de voinţă, mi-am redus la limita inferioară funcţiunile vitale, derutându-l pe doctor, care a rămas mult în urmă cu pregătirea de specialitate. Stan m-ar fi prins imediat cu mâţa-n sac.

Eram indignat. Ce brute adusesem de pe Nicrom! Ce justificată era izolarea acestora pe planeta gigant şi cât de îngăduitor priveam această problemă înainte, când ni se părea o sălbăticie să rupi oamenii de orice contact planetar şi să-i izolezi. Câtă dreptate avea Marele Consiliu!

— I-arăt eu doctorului...

— Lasă asta! Mă pot apăra şi singură.

— Nu te amăgi, Alana. Dang are o forţă ieşită din comun.

— Ştiu, Poe. Dar n-are forţă psihică. Iar noi, cei de pe Sirius, suntem de mici educaţi ca să dominăm psihic.

— Nu mai spune! Nu cumva m-am îndrăgostit de tine la comandă?

— Nu glumi astfel, Poe!

— Iartă-mă! A fost o glumă proastă.

— Să ştii că am făcut eforturi mari pentru a-i putea scoate de sub hipnoză pe cei patru. A trebuit să folosesc, aşa cum ţi-am mai spus, un simulacru de circuite antisubliminale încropite din circuitele decodificatoarelor din bibliotecă. Când l-au prins pe Surbarcan, ceilalţi le-au ascuns, avertizaţi de mine, iar el, săracul, a luat totul asupra lui, spunând că l-a construit doar pentru el şi că urma să facă şi pentru ceilalţi, atunci când avea să găsească materie primă. Niciunul dintre paznicii noştri nu ştie de circuitele de la decodificatoare, fiindcă altfel mă prindeau imediat.

— De aceea ai slăbit aşa?

— Da. Am avut parte de zile întregi de concentrare extremă. Şi asta consumă cel mai mult preţioasele noastre energii interne.

— Cum ai ajuns la concluzia că poţi combate hipnoza subliminală?

— Cu ajutorul lui Nack şi Haupt.

— Glumeşti!

— Deloc. Adu-ţi aminte că o dată, după o ,,emisiune“ cosmică, au afirmat că asta le dereglează generatorul subliminal. Atunci mi-a venit ideea. M-am instalat în bibliotecă şi am reuşit, deturnând nişte conexiuni, să am acces la banca de date a calculatorului central. Aşa am aflat lungimea de undă a „emisiei“. Apoi m-am antrenat, utilizând decodificatorul de frecvenţă din bibliotecă, să „emit“ şi eu pe aceeaşi lungime de undă.

— Pare imposibil să „emiţi“ biocurenţi pe ce lungime de undă vrei.

— Pare. Dar codul nostru genetic, al celor de pe Sirius, prevede această posibilitate. Dezvoltată prin educaţie, ne permite să comunicăm telepatic. Pe Sirius nu sunt telefoane sau videofoane decât pentru cazuri festive, când trebuie să intri în contact cu colectivităţi. Altfel, legăturile bilaterale se stabilesc exclusiv telepatic.

— Nu ştiam.

— Nici noi nu ne prea lăudăm cu această calitate. Vrem să rămână atributul exclusiv al planetei noastre.

— Sunt tot mai copleşit. Mereu îţi descopăr calităţi care te fac şi mai misterioasă decât atunci când te-am cunoscut. O să mă zdrobeşti psihic, fetiţă dragă! O să mă simt mic şi neînsemnat ori de câte ori o să încerc să mă port cu tine firesc.

— Lasă, Poe! O să ne obişnuim unul cu altul. Şi tu eşti pentru mine un permanent mister. Ai reacţii imprevizibile şi combini într-un mod ciudat o naivitate de copil cu o inteligenţă ascuţită. Să nu crezi că forţa mea psihică mă scuteşte de complexe. Din contră, mă face să fiu prea conştientă de limitele mele.

Am tăcut o vreme. De fapt, tăcusem tot timpul. Ne-am întrerupt dialogul mental. De mult nu mai stătusem atâta de vorbă, nu ne mai destăinuisem, şi acum simţeam un fel de mare bucurie care-mi umplea sufletul.

— Cum scăpăm de monştrii ăştia?

— În stadiul actual de dezvoltare a acţiunii, nu putem să abordăm astfel problema. Trebuie să punem mai întâi mâna pe tunul cu antimaterie. Acesta este adevăratul pericol.

Alana avea dreptate. Ca întotdeauna.

— Ai reuşit să pui în funcţiune recunoaşterea de persoană la generatorul de ecran?

— Da. Aşa cum m-ai sfătuit, l-am modificat pentru mâna stângă. Să ştii că semnalele celor două mâini sunt complet diferite, iar stânga are o intensitate şi o amplitudine ieşite din comun.

— Curios! N-ar trebui să fie aşa.

— Şi totuşi... Am verificat apoi comenzile. Răspund perfect la mâna stângă şi nu răspund la cea dreaptă. Deci semnalul este real. Dacă era distorsionat, nu puteam comanda generatorul.

Am tăcut din nou. Fiecare cu gândurile lui. Curios. Dacă nu voiam să comunic cu Alana, fata nu-mi putea afla gândurile.

— Termini ecranul, Poe?

— Mâine voi şti cu siguranţă. Fac ultimele calcule şi determin ultimii concentratori.

— Există pericolul ca, după ce ai pornit generatorul, Hermann să ne excludă din combinaţie. Nu-l deranjează, cred, dacă nava are permanent ecran magnetic superdens în jurul ei. Aşa poate să ocolească recunoaşterea de persoană şi să se dispenseze de serviciile tale.

— M-am gândit la asta azi, când am pus la punct protecţia. Din oră în oră trebuie să reiniţializez comenzile. Altfel, după cinci minute generatorul se autodistruge.

— Bravo! Acum ai fost Poe cel cu inteligenţa ascuţită, în faţa căruia mă simt mică şi neimportantă.

— Da' de unde! Asta-i rutină curată. La Centrul de Supraveghere Astronautică orice acţiune trebuie întoarsă pe toate feţele înainte de a fi pusă în practică. Instinctiv, m-am gândit şi la varianta reiniţializării.

— Îţi subestimezi calităţile! Eu nu cred în rutină.

— Stai puţin, Alana! Trebuie să mă concentrez un moment!

În mintea mea îşi făcea tot mai mult simţită prezenţa un gând. Neclar, deocamdată. „Trebuie să ajungeţi cu orice preţ pe 1032-F.C.“. Acesta era gândul, dar semăna mai mult cu un ordin decât cu o idee
de-a mea. Şi, în plus, era absurd să mă adresez mie la plural. Ce naiba! I-am comunicat şi Alanci constatarea.

— Există o explicaţie. Ideea ţi-a fost „sugerată“ astă-seară, cu ocazia emisiunii de pe Cd-101.

— Draga mea, Cd-101 este un quasar. De pe el nu se poate transmite.

— Ştiu! Dar deocamdată asta cunoaştem.

— Poate se emite de altundeva şi semnalele interferează cu ale quasarului, distorsionând posibilităţile de aflare a direcţiei.

— Se poate. Asta însă ne interesează mai puţin. Importantă este ideea, care ne-a parvenit într-un mod atât de ciudat.

— Hai să dormim! Mâine vom putea analiza totul mai bine.

Dimineaţă ne-a trezit Hermann. Videofonul ne anunţa că am lenevit prea mult. Am mâncat în grabă şi am discutat banalităţi. Alana se simţea „rău“ în continuare. Dar, acum. vestea asta m-a îngrijorat mai puţin.

Petros mă aştepta în sala generatorului. Avea o figură împietrită.

— Programul zilei de azi. I-am anunţat. Termini conexiunile şi reglezi cu un laser de distanţă poziţia reciprocă a polilor. Să fie toţi la aceeaşi distanţă unul de altul, fiindcă se întrerupe ecranul şi devenim vulnerabili.

— Am înţeles.

— La lucru, Petros, la lucru, timpul nu aşteaptă!

M-am îndreptat apoi către cabina de comandă. Nack, Dinks şi Haupt erau acolo.

— Salut!

— A venit savantul nostru. N-a murit aseară!

Răutăciosul era, ca de obicei, Nack.

— E liber calculatorul mare?

— Vă aşteaptă, mă luă peste picior Nack, cu un apelativ de politeţe ce dorea să accentueze lipsa de stimă de care mă bucuram în ochii lui.

M-am instalat în faţa tastaturii, am comandat programul principal de proiectare a generatorului de ecran şi am operat modificările pe care le impunea protecţia întregii nave. Aveam toate datele la îndemână. Am răsuflat uşurat.

Avusesem emoţii, fiindcă altfel modificările constructive mi-ar fi luat foarte mult timp şi aş fi devenit neinteresant pentru Hermann. Am lucrat la componenta

dinamică a ecranului destinată ocrotirii de radiaţii gamma. Se putea construi şi ataşa generatorului. Am făcut o listă cu piesele necesare construirii etajului suplimentar. Am tipărit-o, după care m-am uitat la ceas. Se făcuse 12,33.

— Îmi trebuie piesele astea. După-amiază, cel mai târziu!

— La ordin, şefule!

— Mă duc să mănânc şi la ora 15,00 să le am. Descurcaţi-vă!

Am ieşit din cabina de comandă, urmărit de privirile duşmănoase ale celor trei. Nu le convenea faptul că-i ameninţasem, dar frica era mai mare decât orgoliul. Ştiam că m-au trecut la index şi că mi-o vor plăti cu prima ocazie.

În cabina noastră, Alana stătea în pat şi citea.

— Cum te simţi?

— Sunt tot mai slăbită. Cred că emoţiile de ieri mi-au agravat boala.

— Aşa-i pe o navă de aventurieri ca asta.

— Nu uita că, pentru lumea dinafară, între noi şi ei nu există nicio diferenţă, atâta vreme cât am acceptat să lucrăm pentru *„Marea Idee“.*

— Măcar dacă am şti pentru ce lucrăm. Ni se tot flutură pe la nas cuvintele astea pompoase, dar cunoaştem tot atâta despre ele cât şi fraţii noştri de pe Pământ.

— O să ni se spună, fii sigur! Cum a mers azi?

— Bine. Generatorul poate proteja nava. Are suficientă rezervă de putere. Vom avea însă necazuri cu radiaţiile gamma.

— Cred că se aşteaptă la vreun atac, dacă asigură astfel nava.

Am tăcut, nedorind să comentez afirmaţia Alanei. A făcut-o însă altcineva:

— Nu-i vorba de niciun atac. Dacă numai asta ar fi problema, ar fi foarte simplu. Nava noastră este dotată cu arme ca un cuirasat galactic.

Cel ce se băgase în vorbă era Hermann, care asistase, neauzit de noi, stând rezemat de tocul uşii, la ultima parte a dialogului.

— Chiar aşa! am completat eu încercând să-mi ascund surpriza neplăcută. Dacă era vorba de un atac, nu aveam nevoie de o componentă deviatoare de radiaţii gamma.

Hermann s-a întors către coridor şi a făcut un semn cu capul. În cabină au intrat Nack şi Haupt, fără să ne salute.

— Îi dăm drumul, şefule?

— La treabă, i-a îndemnat Hermann.

Cei doi au început să cotrobăie sistematic prin încăpere. Căutau ceva. M-am uitat la Alana. Nu părea înspăimântată. Încerca să se ridice din pat, dar puterile nu o ajutau. M-am repezit şi am susţinut-o.

— Vreau să stau pe scaun, Poe.

I-am îndeplinit dorinţa, sub privirile atente ale lui Hermann.

— De unde ştii că vă vom percheziţiona şi corporal, domnişoară?

— Nu ştiam. Dar vreau să ocup un spaţiu cât mai mic, ca să nu-i incomodez.

Alana a arătat cu bărbia către Nack şi Haupt, care căutau de zor.

— Cred că glumeşti, şefule, cu percheziţia corporală.

— Nici vorbă. Ori vă dezbrăcaţi de bunăvoie, ori îi spun lui Dinks să dea drumul la anihilarea motorie. Alegeţi!

M-am uitat la Alana. Aceasta începuse să-şi dea jos combinezonul. Am înţeles. Prefera să se dezbrace singură decât să-i permită lui Hermann să o atingă, sub pretextul percheziţiei. Am început şi eu să mă dezbrac.

— Cel puţin, spuneţi-ne ce căutaţi!

— La sfârşit.

Stăteam dezbrăcaţi complet în faţa celor trei. Alana se uita în jos, dar trupul ei strălucea, impunând respect chiar şi lui Hermann, căruia îi îngheţase în colţul gurii un început de zâmbet batjocoritor. Ne-au căutat prin haine, după care ne-am îmbrăcat. Percheziţia continua. Au ridicat saltelele, au ciocănit pereţii, au adus un detector de microprocesoare. Pe măsura trecerii timpului, erau tot mai dezamăgiţi.

— Cum stăm?

Întrebarea lui Hermann era inutilă.

— Sunt curaţi.

— Ne-am spălat prea des?

Obrăznicia mea avea menirea unei diversiuni. Trebuia să lămurim lucrurile.

— Iar îţi merge gura?

— Da, Nack.

— Aşa te-aş pocni!

— Îmi pare râu! Asta nu se poate, fiindcă nu mai avem un „3 g“ de stricat. Poate când s-o repara.

Alana, îmbujorată la faţă, mi-a aruncat o privire de încurajare din patul pe care se întinsese iar. Înţelesese ce carte jucam.

— Eu îl pocnesc, Hermann, orice ai zice!

Şi Nack s-a prăvălit către mine, pornit să mă facă praf. M-am încordat ca un arc, am eschivat atacul aruncându-mă la podea şi am ridicat puţin călcâiul, suficient ca Nack să-şi piardă echilibrul şi să se bulucească cu capul înainte peste Hermann, în continuare rezemat de tocul uşii. Ciocnirea s-a produs.

— Te-a lovit? m-a întrebat Haupt, care se repezise prea târziu ca să-l oprească pe Nack.

— Sigur că l-a lovit! N-ai văzut? s-a auzit glasul Alanei.

Se pare că mă mişcasem din nou suficient de repede ca să nu se poată discerne cine pe cine a lovit. M-am frecat pe partea stângă a pieptului, pe lângă care trecuse ca un bolid Nack, şi, cu o grimasă de durere, am spus:

— Parcă au înnebunit toţi! La două vorbe, sar la bătaie. Ce-or fi având însă cu mine? Nu mai pot glumi cu nimeni că sunt urgent atacat. Zău, dacă nu m-am săturat!

— Poe, ajută-mă să-i duc!

Cel ce-mi solicitase ajutorul era Haupt. În urma coliziunii Nack-Hermann, Nack avea o vânătaie în lăţire evidentă pe obrazul stâng, iar Hermann un cucui la ceafă, determinat de rezistenţa sporită a clanţei în contact cu căpăţâna lui. Cu chiu, cu vai i-am cărat până în cabinele lor. M-am despărţit de Haupt pe coridor şi m-am târât, evident de dragul respectării până la amănunt a scenariului potrivit căruia fusesem bătut de Nack, până la cabină. Acolo m-am prăbuşit pe pat şi i-am spus Alanei:

— Mă doare pieptul. M-a lovit rău animalul ăla!

— Ce-au căutat oare la noi în cabină? m-a întrebat „pe tăcute“ Alana.

— Nu-mi dau seama. Ceva însă îmi spune că au niscaiva date care-i îndreptăţesc să ne suspecteze.

— Trebuie să aflăm urgent. Credeam că după percheziţia efectuată de Dang s-au lămurit. Ceva i-a determinat însă s-o repete mai amănunţit, deşi ne-au pus sub supraveghere totală, audio şi video.

— Ai dreptate. Undeva am făcut o greşeală. Nici ei nu au însă o dovadă zdrobitoare împotriva noastră, ci numai o bănuială. Altfel ne luau la fix.

— Cât este ceasul?

Întrebarea o pusesem cu voce tare.

— Aproape trei.

— Trebuie să mă duc în sala generatorului. Mă aşteaptă Petros. Din câte am înţeles, cererea mea de piese a fost satisfăcută. Nava are o dotare de excepţie. Pe Pământ, aprovizionarea asta ar fi durat cam trei zile.

— Nu mi se pare ieşit din comun. S-au pregătit temeinic pentru acţiune şi au de toate.

Alana ocolea strategic răspunsul la subiectul atacat. Avea dreptate. Nu câştigam nimic despicând firul în patru, dimpotrivă, aveam de pierdut dacă lăsam să se înţeleagă că intuiserăm că filiera *„Marii Idei“* se întindea şi pe Pământ.

— Pa! Să stai liniştită, ca să-ţi revii. Doctorul ţi-a recomandat multă odihnă.

M-am dus în camera generatorului. Petros mă aştepta, într-adevăr, ca o stană de piatră, pe un scaun. M-am făcut că nu-l bag în seamă,
m-am dus la terminalul camerei şi am tastat schema etajului de amplificare ce urma să-l ataşăm generatorului. Am făcut o copie mărită la scara 10: 1 şi una la scara 5: 1. Pe cea mare i-am întins-o lui Petros.

— Asta avem de făcut.

— Componentele?

— Sunt în lada verde, bănuiesc, fiindcă dimineaţă nu era aici.

Petros m-a aprobat cu o scurtă înclinare a capului şi a început, îndemânatic, să sorteze piesele în succesiunea blocurilor din schemă.

Cu copia ce-mi rămăsese m-am îndreptat către generatorul de ecrane magnetice şi am început să studiez posibilitatea ataşării etajului de amplificare. Am scos nişte conexiuni, am pregătit un suport şi nişte module de carcasă, adaptabile la ce urmă să-mi aducă Petros. Am lucrat în continuare mai multe zile, îndârjit, dar şi lăsat în pace. Dang, Hermann şi Nack îşi lingeau rănile. Dinks şi Haupt abia mai prididеau cu treburile navei, aşa că nu prea aveau timp de noi. Alana era tot mai străvezie şi mă îngrijora încăpăţânarea ei în a continua să-şi diminueze forma fizică. Psihic era însă într-o formă excelentă. Ţinea legătura telepatică cu restul echipajului, se interesa de evoluţia lucrării, mă ajuta să dialoghez sub nasul supraveghetorilor noştri cu Petros, care era un tip deosebit de inteligent şi de talentat. El, Cris şi Fania erau decişi să meargă alături de noi până la

capăt. Fără noi, ar fi fost mereu nişte instrumente umane în mâna celor de pe navă. Acum aveau sentimentul că servesc unui ţel, că nu sunt inutili, că mai au o şansă de scăpare, o şansă de a redeveni oameni.

Generatorul de ecran, varianta pentru navă, era aproape gata. Micile finisări pe care le făceam îmi serveau pentru a amâna clipa confruntării cu Hermann. Ştiam, eram sigur că pregătise o variantă a lui ca să scape de mine şi de Alana. Hermann era un tip mult prea inteligent ca să nu înţeleagă diferenţa dintre noi şi ei. Chiar şi cei trei, Haupt, Dinks şi Nack, se deosebeau de bătrânii împătimiţi în rele de pe Nicrom.

Aşteptam, aşa mă înţelesesem cu Alana, să se dea semnalul apropierii fie de centura de asteroizi, fie de cea de radiaţii. Atunci urma să pun în funcţiune ecranul şi să văd ce ne-au rezervat Hermann şi Dang. Ştiam că fusesem supravegheat tot timpul cât lucrasem la generator şi că mi se înregistraseră toate manevrele de pornire-oprire, acordare, calibrare sau decodare. Ştiam că cineva repeta manevrele după plecarea mea din sala generatorului, învăţând să lucreze cu el ,,la rece", când pericolul autodistrugerii nu exista. Îmi pusesem nişte semne sub tastele comenzii principale şi-mi confirmasem astfel bănuielile. În ultima zi însă urma să cuplez întregul bloc de comandă pe etajul acordat la recunoaşterea mâinii stângi. Era un cuplaj ireversibil, care distrugea comenzile anterioare, şi chiar şi destinaţia tastelor. Generatorul urma să lucreze mereu, iar eu să-l reiniţializez din oră în oră. Îmi stabilisem o tastă „moartă", ca să pot face operaţia apăsând şi cu dreapta şi cu stânga. Tastă pentru mâna stângă era cea operativă. Mai mult nu putusem realiza, în condiţiile supravegherii totale la care eram supus.

Între timp, am încercat să aflu care era motivul pentru care eram bănuiţi şi percheziţionaţi atât de des. N-am descoperit nimic. După ce ne-au percheziţionat cabina, au răscolit biblioteca, camera de bagaje, cabinele celor

trei hipnotizaţi, terminând cu propriile lor cabine. Probabil că nu găsiseră nimic, fiindcă nu trecuseră la represalii. Dar atmosfera era tot mai apăsătoare, iar supravegherea devenise făţişă. Nu se mai ascundeau că ne urmăresc chiar şi în somn. Într-o noapte ne-au trezit plescăiturile;,blândului“ Nack, care uitase deschis circuitul sonor. Am strigat la el să-l deconecteze, că nu putem dormi. A doua zi, când ne-am întâlnit, s-a făcut că nu ştie nimic.

Şi a venit şi ziua cea mare. Hermann a intrat, însoţit de Dang şi de Haupt, în camera generatorului, a făcut câţiva paşi în jurul instalaţiei şi mi-a spus:

— La noapte intrăm în centura de radiaţii, iar mâine la prânz în cea de asteroizi. Cum stai?

— Dau drumul oricând generatorului.

— Şi dacă nu-i nimic de capul ecranului tău magnetic superdens ce facem? Murim acum, când am ajuns la un pas de ţintă?

— Ecranul va funcţiona impecabil, atâta vreme cât eu şi Alana vom fi trataţi cum se cuvine.

— Ai ceva de reclamat? Ne-am purtat altfel decât pretinzi?

— Cred că mă iei peste picior, Hermann! Ne supraveghezi până şi în somn! Nu vreau să-ţi amintesc la câte amabilităţi am fost supuşi... Poate, pentru voi, asta înseamnă a te purta cum se cuvine.

— Îmi iau şi eu măsuri de siguranţă. Orice ai zice, eşti de la Centrul de Supraveghere Astronautică. Iar eu nu vreau să risc nimic. După ce punem mâna pe tun, îţi promit că te vom debarca pe prima staţie intergalactică la care poate ajunge modulul de salvare al navei. Ba, am să-ţi ofer şi şansa de a rămâne cu noi. În caz afirmativ, vei primi toate onorurile cuvenite celui fără de care noi am fi fost şi azi pe Nicrom.

— Prefer cealaltă variantă.

— În cealaltă variantă, tu şi Alana veţi îngroşa masa supuşilor noştri. Fiindcă, în ideea mea de a stăpâni

Galaxia, altă formă de relaţii sociale nu va mai exista. Stăpâni şi supuşi. E bine să lucrăm de la început cu noţiuni clare pentru toată lumea. Deci, preferi să fii sclav. Buuuun... Când lumea va afla că voi ne-aţi scos din iad, şi voi avea eu grijă de asta, viaţa voastră în Galaxie nu va fi deloc de invidiat.

— Prefer să nu fiu cu voi. Restul se va aranja.

— Mă rog... Ce şmecherie ai mai făcut la generatorul tău?

— Aceeaşi.

— Aha!

— Facem o probă de scurtă durată?

— Bineînţeles. Doar nu crezi că sunt tâmpit să mă arunc în centura de asteroizi bazat doar pe vorbele tale. Haupt!

— La ordin.

— Cum stai cu torpilele cu sesizor termic?

— Am destule.

— Ştiu asta. Altceva trebuia să înţelegi din întrebarea mea. Ai una suficient de mică? Atât de mică încât, în ipoteza că trece prin ecranul ăstuia, să nu deterioreze decât nesemnificativ nava?

— Am.

— Du-te şi lanseaz-o şi trimite-ne pe monitorul de aici imaginea experimentului! Cu două camere de luat vederi.

— Am înţeles.

Haupt a plecat grăbit. Eu nu m-am precipitat la generator dintr-un motiv foarte simplu: Dacă formam ecranul magnetic superdens, nicio torpilă de pe navă nu mai putea fi lansată în exterior. Ecranul era inexpugnabil în ambele sensuri. Asta era o surpriză pe care o pregătisem, pentru eventualitatea că lui Hermann i-ar fi dat prin minte să distrugă 1032-F.C. utilizând torpile, după ce lua tunul cu antimaterie.

Pe monitoarele din sala generatorului a apărut imaginea exteriorului şi un prim plan al orificiului de

lansare. Torpila a părăsit nava ca o străfulgerare în noaptea neagră a cosmosului. Am manevrat rapid cuplarea ecranului magnetic. Pe ecrane a apărut, în jurul navei, un halou cu irizări albăstrii. Am controlat densităţile locale şi valoarea generală. Bune. Am controlat rezistenţa la deflagraţii. Corectă. Apoi am privit monitoarele. Un punctişor roşu se apropia grăbit de navă.

— Dobitocul! Nu s-a gândit că torpila va alege motoarele ca un loc de atac optim, din cauza temperaturii lor ridicate. Nu putea crea el o zonă mai fierbinte, într-un loc mai puţin vital? Dacă păţim ceva, îl sugrum.

Pe fruntea lui Hermann apăruseră picături de sudoare. Ii era frică. Uitase de mine şi de ecranul meu superdens, uitase că el ordonase experimentul, uitase de toate, dominat de frica pieirii iminente. Viaţa de pe Nicrom exacerbase instinctele lui de conservare.

Torpila îşi mărea tot mai mult dimensiunile. Momentul impactului era tot mai aproape. Singurul calm eram eu, care mai trecusem prin teste asemănătoare.

Buf! Explozia şi-a făcut simţită prezenţa în interiorul navei printr-o vibraţie slabă, amplificată doar de obiectele neancorate.

— Bravo, băiatule! O băgasem pe mânecă! a răbufnit Dang.

— Şi dacă torpila era mai mare? a întrebat Hermann.

— Senzaţiile ar fi fost aceleaşi. Ecranul nu preia decât o anumită valoare a undei de deflagraţie. Restul este deviat.

— Şi radiaţiile?

— Sunt rezolvate şi ele la fel ca şi ciocnirile.

— Te rog să nu opreşti generatorul! Din acest moment va merge continuu.

— Sistemul trebuie iniţializat la fiecare oră. Ne vom aduce paturi aici. Şi eu, şi Alana.

— I-ai ataşat iar drăcovenia aia de recunoscut persoana?

— N-am demontat-o. A rămas aşa de la prima experienţă. Doar am mai spus asta.

Hermann a mormăit ceva, evident nemulţumit.

— Să-l chem pe Haupt? a întrebat Dang.

— Nu. Până nu scăpăm de centurile astea blestemate, Poe rămâne principalul responsabil al ecranului magnetic superdens. Apoi, mai vorbim.

Mi-am dat seama că Haupt era cel care se exersase în manevrarea generatorului.

— Când o să reluăm această discuţie, am intervenit, vă rog să mă întrebaţi care sunt pericolele la care vă supuneţi schimbând manevrantul generatorului.

— Lasă ameninţările! Nu ne crede proşti.

— Vă cred aşa cum sunteți.

— Nu întinde prea mult coarda, Poe! a mârâit colericul Hermann.

— Preferaţi să fiu prefăcut? Să vă ridic în slăvi?

— O să faci şi asta. După ce vom termina acţiunea.

CAPITOLUL 10

Următoarea perioadă a fost un coşmar. Şi pentru mine, şi pentru Alana. Nu ne mai puteam odihni ca lumea din cauza generatorului. Am pus la punct un sistem de trezire infernal. Sonerie, pat cu vibraţii de mare amplitudine şi, în caz extrem, înaintea ultimului minut, mici curentări. După o scurtă perioadă de adaptare, devenisem nişte automate care, fix la interval de o oră, manevrau generatorul. Vorbesc la plural fiindcă, deşi numai eu manevram butoanele, Alana avea acelaşi ritm. Hermann ne minţise când spusese că în noaptea următoare aveam să înfruntăm centura de radiaţii. Mai trecuseră trei zile de la experimentul cu torpila până la întâlnire.

Centura de radiaţii a fost ceva sumbru. Se montaseră în toate încăperile contoare Geiger, ca să ne dăm seama de momentul când se va depăşi, dacă se va întâmpla asta, nivelul biologic acceptat. Cabina de comandă fusese asigurată suplimentar împotriva radiaţiilor şi acolo se îngrămădiseră „şefii“. Camerele din imediata vecinătate a pereţilor navei, cele mai expuse, fuseseră golite de obiectele importante ce nu trebuiau infestate. Fania, Cris şi Petros lucraseră ca salahorii, fără pauze, fără hrană, 24 de ore. La sfârşit, arătând desfiguraţi de efortul suprauman, inspiraseră milă şi li se îngăduiseră alte 24 de ore de odihnă, ceva fără precedent în istoria navei.

Densitatea câmpului de radiaţii era incredibilă. Zona era plină de particule fine, puternic radioactive, aşa că ne mişcăm parcă într-o baie de nisip. Contoarele Geiger pârâiau discret, arătând că aş mai fi avut de lucrat la componenţa deviatoare de radiaţii. N-am depăşit însă nivelul biologic, iar perioada de mişcare prin centură a fost scurtă, deoarece am atacat-o frontal.

Centura de asteroizi a fost un adevărat infern. Nava îşi micşorase la maximum viteza şi alesese o traiectorie în conformitate cu sensul general de mişcare al acelui şuvoi imens. Apoi încercase să „taie“ fluxul de bolovani enormi, ca un înotător care se lasă dus de curentul râului, dar, încet, încet, se apropie pe o traiectorie alungită de mal. Asta nu ne scutise de ciocniri violente sau de agăţări care să ne schimbe direcţia. Atunci nu dormisem o noapte întreagă, fiindcă fusesem obligat să solicit la maximum generatorul, mărind densitatea câmpului magnetic, astfel încât ciocnirile să fie elastice.

— Dacă ni se rupe ecranul magnetic, o sfârşim lamentabil!

Aprecierea aparţinuse lui Hermann, care nu se mai dezlipea de pe scaunul din camera de comandă. Cu mine ţinea legătura prin monitorul cu ajutorul căruia ne şi

supraveghea. Supravegherea devenise un lucru de la sine înţeles şi nimeni nu o mai ascundea.

Depăşirea centurii de asteroizi a fost o sărbătoare. Hermann, Dang, Nack, Dinks şi Haupt s-au îmbătat în cabina de comandă ca ultimii oameni ai secolelor trecute.

Eu şi Alana ne-am rezumat la o îmbrăţişare şi am continuat să fim sclavii generatorului ce ne ţinea de fapt în viaţă.

Iată-ne aşadar pe 1032-F.C.! O planetă arsă. Aceasta era cea mai bună caracterizare. Nack i-a făcut rapid determinările privind toleranţa biologică. Oxigenul era în cantităţi acceptabile, dar sub cota de respirat. Incendiul care devastase întreaga ei suprafaţă consumase, desigur, o bună parte. Nivelul radiaţiilor se afla peste limita biologică cu trei gradaţii. În asemenea ,,supă" radioactivă nu putea trăi nimic. Ieşirea pe planetă devenise o problemă. Nu ne aflam foarte departe de coordonatele pe care Fulton le indicase pentru tunul de antimaterie, însă erau necesare o serie de lucrări la suprafaţă dictate de remorcarea irtronului.

— Îl instruim pe Petros, a propus Nack, cu laşitatea-i cunoscută.

— Şi pe cele două fete, a completat Haupt, dând dovadă că laşitatea stimulează imaginaţia.

— Îi trimiteţi la moarte! Costumele asigură protecţia doar pentru 30 de minute.

— Vor ieşi în reprize de câte 30 de minute, a intervenit şi Dinks.

— Doar ştiţi că radiaţiile se acumulează. Soluţia asta este o crimă.

— Totdeauna, în istorie, marile idei au cerut şi victime, a declarat sentenţios Nack.

— Mai bine taci, dacă nu eşti în stare de ceva mai inteligent! l-am repezit eu.

— Ai altă soluţie?

Hermann, care tăcuse tot timpul, asistând la schimbul de cuvinte, intervenise ca de obicei eficient.

— Am.

— Spune-o!

— Pereţii navei rezistă la radiaţiile planetei fără să aibă nevoie de ecranul magnetic superdens. Mutăm generatorul pe modulul de salvare, care are toate circuitele de forţă montate de la prima expediţie, şi-i ataşăm un sistem de rulare autonomă.

— E o prostie. Singur ai spus că nimeni nu poate manevra generatorul în afară de tine, s-a repezit Haupt.

— E o prostie că mă ofer să aduc pe navă tunul vostru? E o prostie că lucrez pentru voi, împotriva convingerilor mele?

— Vrei să evadezi? a întrebat Dang.

— Crezi că-mi surâde? O planetă mai indicată nici că se putea găsi. Se pare că gravitatea mărită vă cam afectează isteţimea.

În cabină s-a lăsat liniştea. Am simţit o mică ameţeală, care m-a determinat să mă uit la ceas. Era ora 20,00. Nici pe 1032-F.C. nu scăpăm de emisiunea misterioasă. Doar orarul începuse să difere.

— Ideea lui Poe este bună, a decretat Hermann. Întâmplător, .modulul de salvare are un sistem autonom de rulare, deci nu vom pierde vremea decât cu montarea generatorului. La lucru, copii!

Petros, Haupt şi cu mine am efectuat operaţia într-un timp record. A doua zi, la ora 15,00, totul era pregătit. Trebuia să o iau şi pe Alana cu noi, ca să n-o las fără apărare.

— Fără Alana nu merg! i-am comunicat lui Hermann, după ce toate testele de formare a ecranului superdens reuşiseră.

— M-am cam săturat de mofturile tale, Poe! Te cam întreci cu gluma!

— E foarte bolnavă şi, dacă e să moară, cel puţin să fim împreună...

Alana auzea discuţia.

— Bine, a cedat Hermann. Mergem, eu, Dang, Haupt, tu şi Alana. Coborâţi modulul de salvare pe sol.

Ultimul ordin fusese adresat lui Dinks şi Nack care, ajutaţi de Petros, au efectuat manevrele necesare.

Modulul de salvare era pregătit cu şenile acţionate individual. A început să ruleze pe solul ars al planetei. Un fel de drum se deschidea liber în faţa noastră, de fapt un teren fără bolovani arşi sau topiţi. Din loc în loc, calea era străjuită de nişte borne ciudate aducând a copaci carbonizaţi. Suprafaţa lor era „tapetată“ cu praful ce-l întâlnisem prin centura de radiaţii, care parcă fusese proiectat cu o viteză enormă pe trunchiurile carbonizate, topindu-se şi scurgându-se şiroaie. Copacii semănau deci cu nişte lumânări de piatră, consumate în cea mai mare parte, cu „ceara“ prelingându-se pe ciotul rămas după stingerea flăcării.

Haupt conducea modulul, după indicaţiile lui Hermann, citite de acesta dintr-un carneţel. Oare Hermann nu ştia că modulul de salvare memora automat drumul parcurs?

După o oră de mers pe terenul acela dezolant, de culoare roşietică, Hermann a anunţat:

— Am ajuns. Aici trebuie să fie!

Ne-am uitat în jur. Peisajul era identic cu cel pe care-l străbătuserăm. Nimic nu indică vreun depozit, o clădire sau ceva asemănător care să poată ascunde un irtron.

— Cam pustiu peisajul, şefule! a îndrăznit Haupt.

— Văd şi eu.

— Ne-a tras clapa nebunul ăla de Fulton!

— Nici vorbă! Mişcă-te în cercuri concentrice cu raza tot mai mică. Arăm zona până dăm de vreo trapă sau vreo aerisire. Determinările făcute de noi, când eram pe Nicrom, nu puteau fi greşite.

Haupt s-a conformat. Modulul a început să se târască cu precauţie pe solul ars. Dacă nimeream peste vreo groapă, era bine să nu cădem în ea. Am început să simt

mici modificări în valorile ecranului superdens. Un fel de interferenţă. Asta presupunea existenţa, pe aproape, a unui câmp magnetic la fel de puternic.

— Opriţi puţin modulul!

— Ce vrei, Poe? a mârâit Hermann, care era încordat ca un arc la gândul că ar fi putut da greş.

— Ca să nu riscăm să rămânem fără ecran, e mai bine să ne oprim. Există pe undeva, foarte aproape, un câmp magnetic foarte puternic ce ne poate reaşeza ecranul după o configuraţie pe care n-am cum s-o prevăd, din moment ce nu cunosc nici valoarea câmpului perturbator şi nici distribuţia lui spaţială.

— „H" dragă, a sărit Dang de pe scaun, ăsta-i semnul cel mai bun! Irtronul este izolat de materia înconjurătoare cu un câmp magnetic extrem de puternic ce deviază antimateria şi nu o lasă să se ciocnească de materie. Suntem aproape de ţintă.

— Vrei să zici că tunul ăsta e un fel de coş magnetic? a întrebat Hermann, mai mult ca să se asigure că se poate bucura în voie, decât ca să-şi elucideze nişte nedumeriri teoretice.

— Exact, „H" dragă! Mai plastic nu s-ar fi exprimat nici cel mai mare fizician din Galaxie. O mică reorientare a câmpului către un accelerator, şi un şuvoi de antiparticule o porneşte, trăzneşte în ţintă şi o spulberă, o anihilează, cum spun fizicienii. Eu ştiu cum să fac treaba asta, m-a învăţat Fulton.

Dang a început să ţopăie prin cabină, cuprins de o euforie care-l făcea să semene mai mult cu un dezaxat decât cu un om în pragul descoperirii ţintei mult visate.

Hermann, însă, în loc să se bucure, se încruntase şi mai mult.

— Ia termină cu zbenguiala! Nu vezi că nu putem ajunge la ţintă? Cum crezi că punem mâna pe el, dacă ecranul lui Poe se strică în contact cu coşul tău plin cu antimaterie? Te pomeneşti că ecranul ăsta blestemat

crapă puţin coşul şi ne anihilăm noi, înainte de a avea timp să mai ţopăim de bucurie!

Hermann mormăise ultimele cuvinte în barbă, suficient de tare însă ca să sperie pe toată lumea. Avea dreptate! Din nou instinctul lui de conservare funcţiona impecabil şi-i determina mintea să lucreze rapid.

Am verificat cu repeziciune starea ecranului. Totul era în ordine, în afară de o zonă situată cam la 33,8 grade faţă de direcţia noastră de înaintare, către dreapta, unde ecranul, câmpul său magnetic, se bombase. Mi-am dat seama că ăsta era locul unde trebuia căutat irtronul, dar nu doream să-l servesc pe tavă pe Hermann.

— Ne întoarcem! a decis acesta. Haupt, notează cu mare exactitate poziţia!

— Am notat-o, a minţit acesta, ascunzând în mod făţiş faptul că modulul de salvare putea ajunge oricând în locul unde ne aflam într-un timp mult mai scurt decât o făcusem cu comandă manuală. Memorarea poziţiei în spaţiu era floare la ureche pentru calculatorul său de bord.

Am ajuns la navă, am cuplat modulul de salvare şi ne-am dus în camera de comandă. Toţi, în afară de Alana, care ne rugase să o scuzăm fiindcă se simţea rău şi dorea să se odihnească, şi de Haupt, care trebuia să dezactiveze modulul. Înainte de a pleca, Alana mi-a transmis telepatic:

— Poe, fii atent! Generatorul de unde subliminale funcţionează, dar nu pot lua legătura cu cei trei. Ceva s-a petrecut pe navă în lipsa noastră.

M-am uitat la cei din cabina de comandă. Nack şi Dinks erau impasibili. Aşteptau să le comunicăm rezultatele expediţiei. M-am uitat la contoarele Geiger. Nu indicau o depăşire a limitei biologice a radiaţiilor, deci învelişul navei era intact, cu tot drumul lung şi plin de peripeţii pe care-1 străbătuse. Ceva ca o ameninţare plutea în aer. Şi sentimentul acesta îmi era accentuat de faptul că Haupt nu-i comunicase lui Hermann faptul

elementar că modulul de salvare îşi memora automat poziţia în spaţiu faţă de nava-mamă.

— Cum stăm, şefule? a întrebat Dinks cu vocea lui catifelată.

— Prost, fiule! a răspuns Dang în locul lui Hermann.

— De când răspunzi la apelativul de şef, stimabile Dang?

— Din momentul acesta, ,,H“ dragă! Te anunţ oficial că am preluat comanda. Nu mai am nevoie de tine! Eu voi fi împăratul Galaxiei!

— Glumeşti?! Vezi că nu ţi-ai găsit momentul potrivit!

— Gata, Dinks! s-a întors Dang către fiul său.

Am simţit că nu mă mai pot mişca. Exact senzaţia din momentul în care deschisesem ochii pe nava asta blestemată. Anihilarea motorie funcţiona deci împotriva mea şi a lui Hermann, care înţepenise şi el. Cu un rânjet diabolic, Dang ordonă:

— Ia-i caieţelul ăla, Nack! Nu ne este necesar, fiindcă ştim unde se afla irtronul. Dar mă simt mai bine dacă-l ştiu deposedat de marele secret, pe care-1 păzea şi noaptea şi pentru care l-a omorât pe cel mai bun prieten de pe Nicrom, pe Fulton!

Am rămas cu gura căscată. Deci Fulton nu mărturisise de bună voie, înaintea morţii, secretul tunului cu antimaterie, ci-l cedase în schimbul morţii. Dezavantajos schimb!

Nack s-a îndreptat către Hermann şi a început să-l scotocească prin buzunare. Atunci s-a produs explozia. Hermann a irumpt ca un karatist cu patru dani şi, în câteva secunde, în cabină numai noi doi mai rămăsesem în picioare. Ceilalţi se aflau pe jos şi, după cum sângerau de tare, nu erau semne că ar mai fi trăit.

— Ce te holbezi aşa, Poe? Mai bine ai chema echipajul, să facă curăţenie.

N-am putut răspunde fiindcă eram blocat total.

— Ce faci? Nu ţi-a fost suficientă lecţia pe care le-am dat-o ăstora?

Cum să-i spun că nu mă pot mişca, înainte de a mă lovi? Din fericire m-a salvat Haupt:

— Hei! Cabina de comandă! s-a auzit în difuzoare. Nu vă jucaţi cu anihilarea motorie, ştiţi că nu am la mine contrafazorul!

Bine că, la distanţa la care se afla, anihilarea motorie nu putea să-i blocheze şi vorbirea.

Hermann a privit surprins tabloul de comandă. Beculeţele roşii ale generatorului de anihilare clipeau jucăuş.

— Contrafazorul lui Haupt e la mine, a râs cu un gâlgâit mulţumit. L-am văzut când l-a luat, deşi n-avea nevoie de el pe drum, şi i l-am furat. Mi-a prins bine, nu?

Râzând în continuare, a păşit peste Dinks şi a oprit generatorul de anihilare. Apoi a spus în microfon:

— Haupt dragă, aici Hermann. Pe cine critici că se joacă cu anihilarea motorie?

— Nu ştiu pe cine. Ce v-a venit? N-avem destule pe cap, ne mai facem şi între noi greutăţi?

După cum vorbea, Haupt era în afara complotului pus la cale de Dang împotriva lui Hermann.

— Adu-i pe Fania, Cris şi Petros, când vii încoace! Şi grăbeşte-te, e urgent!

— Bine. Termin imediat şi vin.

Între timp am început să mă mişc şi eu în voie. Cât a vorbit Hermann cu Haupt, i-am cercetat pe cei trei complotişti întinşi pe jos. Nack avea coastele băgate în plămâni, Dinks ţeasta crăpată, iar Dang – fractură de baza craniului. Fiecare fusese lovit cu altceva. Nack – cu cotul, Dinks cu muchia palmei, Dang – cu piciorul. Toţi erau morţi. O execuţie mai rapidă nu văzusem nici la instructorul nostru de karate. Dacă Hermann se antrenase pe Nicrom, în condiţii de supragravitaţie, pe 1032-F.C. mişcările lui erau nestânjenite şi năpraznice. Ce noroc avea criminalul ăsta! Îl salvase de la moarte sau de la captivitate un amănunt. Furase contrafazorul lui Haupt din obişnuinţă, sau din instinct?

— Cum stau? m-a interogat Hermann după ce a terminat dialogul cu Haupt.

— Şi-au dat duhul.

— Şi Dang?

— Şi el.

— Păcat! Ştia să pună în funcţiune irtronul. Va trebui să răpesc un fizician de undeva. Nu-i nicio problemă! M-am descurcat eu în situaţii mai delicate.

— Erau totuşi oameni. Şi făceaţi parte din aceeaşi echipă.

— Au greşit. S-au lăsat amăgiţi de Dang, care, ai auzit cu urechile tale, se vedea deja împărat al Galaxiei. Ha, ha, ha! Nu puteam să mă las prins ca un iepure de urechi, acum, când am ajuns la un pas de ţintă. Eu am condus operaţiunile, eu am pus la cale evadarea, eu am omorât pentru *„Marea Idee“* o groază de oameni pe Nicrom. Eu, eu şi iar eu! Auzi, Poe? EU!

Răcnetul lui Hermann a zguduit pereţii şi l-a încremenit pe Haupt în cadrul uşii.

— Ai adus echipajul?

— Nu sunt pe navă, a răspuns Haupt. Lipsesc şi trei costume-scafandru de exterior.

— Descreieraţii! a răcnit iar Hermann. I-au trimis în explorare. Cred că au mers după urmele modulului.

M-am uitat înfiorat la ceas. Trecuse o oră de când plecasem cu modulul de salvare. Însemna că cei trei depăşiseră cele 30 de minute admise pentru o explorare. Dang şi Dinks sacrificaseră inutil nişte oameni, deşi ştiau că Hermann îi va duce oricum la irtron. Aşa se explica faptul că, deşi generatorul subliminal funcţiona, Alana nu putuse lua legătura cu cei trei.

M-am dus la tabloul central şi am conectat videofonul cu exteriorul. Trei mogâldeţe se rostogoleau, parcă cu încetinitorul, către navă.

— Haupt, la treabă! Dacă nu-i aducem în următorul sfert de oră, vor muri.

Am sărit peste Nack şi m-am repezit la camera modulului. Pe drum, am anunţat-o telepatic pe Alana de evenimente. Cred că niciodată nu fusese pus mai repede în funcţiune un modul de salvare. Am conectat ecranul magnetic şi ne-am îndreptat cu toată viteză către cei trei. Haupt se mişca rapid şi cu îndemânare. Deocamdată colaboram. I-am recuperat urgent. Petros se ţinea încă bine, dar fetele erau la capătul puterilor. Avuseseră rachete de deplasare independentă, însă li se terminase combustibilul, întoarcerea pe jos fusese un supliciu. Petros ne-a spus că Dinks îi aruncase în infern ameninţându-i cu un dezintegrator. Îi trimisese în ecluza de ieşire şi le spusese să se echipeze pentru exterior. Apoi le ordonase să caute în direcţie opusă celei în care o luasem noi. Deci bănuise că la prima ieşire Hermann nu se va îndrepta către locul adevărat, indicat în carneţelul lui Fulton.

Le-am făcut celor trei sumare determinări de nivel radioactiv. Costumele noi îi protejaseră destul de bine, însă depăşiseră totuşi doza admisă. Erau în mare pericol. Trebuia să le facem o transfuzie totală. Am luat legătura cu nava şi l-am rugat pe Hermann să caute şi să ducă în cabinetul medical toată rezerva de sânge şi plasmă existente. Mi-a promis că va transmite rugămintea mea Alanei, fiindcă el nu se ocupa de astfel de amănunte.

Am cuplat modulul de salvare de navă şi, cu ajutorul lui Haupt, i-am transportat pe cei trei la cabinetul medical. Acolo ne aştepta Alana. Fără să schimbăm un cuvânt, ne-am pus pe treabă. Aveam şi sânge destul, şi aparatură necesară. După trei ore, terminaserăm. M-am uitat la videofonul cabinetului medical. Era pus în funcţiune şi Hermann ne supraveghea cu atenţie. Am apăsat pe butonul de comunicare.

— Am terminat, şefule! Mai mult nu putem face.

— Sunt valizi?

— Cel puţin trei zile nu. Vor fi extrem de slăbiţi de debutul bolii de radiaţii. Să sperăm că vor rezista şi nu va trebui să le facem o altă transfuzie.

— Atunci veniţi aici şi ajutaţi-mă să fac curat în comanda navei!

— Venim, eu şi Haupt. Alana nu poate să vadă „peisajul“ de acolo.

În drum către comandă, ne-am echipat cu combinezoane de plastic pentru dezactivări şi am aruncat cele trei costume de scafandru în incinerator.

— Hai să scăpăm de ăştia trei, mi-a spus Haupt arătând cu scârbă către foştii lui camarazi.

Am cărat şi am spălat o oră încheiată. Haupt era neaşteptat de docil. Să se fi speriat de violenţa extremă a lui Hermann? Când totul a fost lună, Hermann, care nu catadicsise să pună mâna pe nimic, ne-a spus:

— Ia staţi jos! Avem de discutat.

Ne-am supus.

— Îmi pare rău că lucrurile s-au desfăşurat după acest scenariu nefericit. Nu am nicio vină că Dang şi fiul lui au complotat împotriva mea. Că pe mine soarta m-a ajutat, iar pe ei nu. Era foarte posibil ca azi să mă fi cărat pe mine în camera de incinerare, la ordinul lor. Aşa-i în viaţă! Câştigă mereu cine-i mai puternic şi cu mai mult noroc!

A tăcut. N-aveam ce să-i răspundem. înţelegeam că simţea nevoia să se confeseze, că trădarea îl afectase totuşi.

— Cunoaştem cu aproximaţie unde se află tunul cu antimaterie. Nu ştim însă cum să-l luăm de acolo, fără a ne expune radiaţiilor acestei mizerabile planete. Ecranul lui Poe nu ne scoate de data aceasta din necaz. Şi nu putem să stăm prea mult, fiindcă...

Hermann s-a oprit din explicaţii, privindu-mă cercetător. Deşi ştiam de ce nu-şi permitea un răgaz mai mare, m-am făcut că nu înţeleg. Nu puteam să mă dau de gol că ascultasem pe furate planurile lor murdare.

— N-are importanţă de ce nu putem zăbovi prea mult aici. Ce soluţie propuneţi?

— Cred că ar trebui să coborâm cu nava exact în locul unde se află irtronul, a spus Haupt.

— Tţţţ... M-am gândit şi eu la asta. Câmpul magnetic al motoarelor poate să interfereze cu cel al irtronului şi să-i provoace o fisură. Asta ar echivala cu o sinucidere.

Intervenţia mea a şters de pe faţa lui Hermann raza de speranţă născută la auzul spuselor lui Haupt.

— Fii constructiv, Poe! a spus viitorul stăpân al Galaxiei.

Era la ananghie. Nu prevăzuse obstacolul acesta şi se purta frumos. Ştiam că o va face până va pune mâna pe tun. Apoi va redeveni adevăratul Hermann. În timp ce gândeam asta, am simţit o uşoară ameţeală. M-am uitat la ceas. Era ora 20,00.

— Înainte de a discuta modalitatea concretă de recuperare a irtronului, mie mi se pare neclară şi, de ce să nu o spun, nerezolvabilă altă problemă.

— Nu ne complica şi mai mult viaţa, dragă Poe! Încearcă în sens invers, adică simplific-o. Simt că-mi pierd minţile numai când aud cuvântul obstacol! s-a lamentat cel care până acum fusese voinţa de fier a expediţiei.

— Spune, Poe! m-a îndemnat Haupt. E bine să ştim cu exactitate cum stăm.

— Problema este cum vom căra irtronul. În afara navei sau în magazia navei, indiferent cum, el va interacţiona cu ecranul magnetic superdens, generând prin asta numai neplăceri. Ori va distorsiona ecranul, şi vom fi loviţi de asteroizi sau radiaţii în centura aceea ca o mare de nisip, ori se va fisură şi ne trezim îngeraşi, ca urmare a clasicei interacţiuni materie-antimaterie.

— Încetează, Poe!

Am tăcut. Nu ridicasem problema ca să-i sperii, ci fiindcă viaţa mea şi a Alanei contau încă printre bunurile de preţ la care ţineam. Între timp, emisiunea încetase.

Eram prea concentrat ca să încerc să-mi clarific mesajul pe care-l primisem. În ultimele zile, în afară de îndemnul de a ajunge pe 1032-F.C., nu decelasem nimic. Alana credea că mă autosugestionam, ştiind că oricum ţinta finală aceasta urma să fie.

— Cred, a îndrăznit Haupt să rupă tăcerea, că trebuie să determinăm distanţa maximă de la care începe interacţiunea dintre ecranul superdens şi câmpul magnetic al irtronului. Aceasta va fi distanţa de remorcare.

— Propui deci să remorcăm irtronul în urma navei, la o distanţă acceptabilă, care să excludă interacţiunea celor două câmpuri magnetice? a întrebat Hermann.

— Da. Pe el, oricum, îl protejează câmpul lui magnetic de coliziuni.

— Asta înseamnă că riscăm să-l pierdem când vom străbate centura de asteroizi, unde remorca se poate rupe.

— Riscăm, a decretat Haupt. Însă riscul acesta este o soluţie incomparabil mai bună decât aceea de a lăsa tunul aici şi a pleca cu buzele umflate. În ultima variantă, direcţia noastră de mers ar fi una singură: către Nicrom.

— Ai dreptate! s-a decis rapid Hermann. Acum să-mi spuneţi ce facem cu recuperarea irtronului. Discuţia noastră parcă de aici începuse.

În încăpere s-a lăsat liniştea. Soluţii erau mai multe, dar toate aveau dezavantaje. M-am hotărât pentru o variantă şi mi-am dat drumul.

— Trebuie să recunoaştem că două sunt inconvenientele ce trebuie depăşite: primul este legat de interacţiunea celor două câmpuri magnetice, iar al doilea de radioactivitatea ridicată de pe planetă. Vom determina o distanţă maximă de apropiere pe sol de irtron, pe care o vom folosi la remorcare. Toate operaţiunile vor avea deci ca bază de lucru modulul de salvare. De pe el va trebui să căutăm irtronul, îmbrăcaţi în scafandri autonomi. Cei trei, Petros, Fania şi Cris, au

supravieţuit peste o jumătate de oră în infernul de afară. Dacă eu şi Haupt facem reprize de câte zece minute în exterior putem, fără să ne punem serios viaţa în pericol, să efectuăm şase ieşiri. Transmiţându-ne unul altuia informaţiile obţinute, putem să depistăm irtronul, să stabilim modul de a-l scoate şi chiar să-l remorcăm cu ajutorul modulului de salvare.

S-a lăsat din nou linişte. După figurile pe care le afişau, Hermann şi Haupt nu păreau încântaţi de raţionamentul meu cu voce tare.

N-aveam altceva de făcut decât să aştept un verdict. Primul a intrat în discuţie Haupt.

— Nu-mi surâde deloc să mă expun în mizeria asta radioactivă, având pe mine un biet costum de scafandru. Soluţia ta, Poe, prezintă un inconvenient: dacă în cursul celor şase ieşiri în afara modulului nu reuşim să ducem la capăt explorarea, ce-o să facem? Îl echipăm şi pe Hermann, ca să termine el treaba? Sau o să apelăm la Alana?

— Exclus! Exclus! a intervenit Hermann. Este prea riscant ce propune Poe. Asta nu-i o soluţie, ci o variantă de sinucidere.

În ritmul ăsta, cei doi ar fi fost în stare să mă scoată pe mine vinovat că voiam să le pun viaţa în pericol.

Videofonul a clincănit, rupând tăcerea sufocată de semne de întrebare. Hermann a apăsat pe butonul de stabilire a legăturii bilaterale. Pe ecran a apărut Alana. Era la căpătâiul patului lui Petros.

— Aţi uitat deschisă legătura sonoră cu infirmeria. N-avem nicio vină că am asistat, fără să vrem, la discuţiile voastre.

— Şi ce-i cu asta? s-a repezit Hermann, nervos nu din cauza legăturii sonore deschise uitate de el, ci fiindcă băteam pasul pe loc.

— Petros propune o altă soluţie. Dar, fiindcă abia vorbeşte, m-a rugat pe mine să fiu mesagera lui.

— De când poate participa Petros la discuţii?

— Nu ştiu. Vorbeşte însă ca un om normal, a răspuns imperturbabilă Alana.

M-am speriat, crezând că fata a făcut o greşeală şi ş-a dat de gol.

— Am întrerupt generatorul subliminal, a spus Haupt. Tot stau la pat ăştia trei.

Mi-am revenit. Aşa mai mergea!

— Să-i dai drumul iar, a spus Hermann supărat. Apoi către Alana: Spune repede!

— Petros a făcut determinări ale gradului de radiaţii de pe planetă. Costumele de scafandru de pe navă nu sunt bune pentru nivelul determinat. Celelalte trei, pe care le-aţi incinerat, erau singurele mai bine dotate împotriva radiaţiilor. Aşa şi-au salvat viaţa.

— Varianta propusă dc Poe cade, deci! a concluzionat satisfăcut Haupt, care se înspăimântase la gândul că s-ar fi putut expune unui pericol de moarte.

— Exact, a continuat Alana. Aşa crede şi Petros.

— Parcă aveam nevoie de părerea lui! a mormăit Hermann. Varianta asta am exclus-o imediat ce am auzit-o. Nu-mi pot risca viaţa, acum, când sunt aproape de ţel. Şi nu pot risca nici viaţa lui Haupt sau a lui Poe, fiindcă drumul de întoarcere poate să mai ascundă multe surprize.

— Varianta lui Petros nu prezintă riscuri. Zice, a continuat Alana, că motorul suplimentar al navei are o asigurare totală împotriva radioactivităţii lui interioare. De ce n-aţi lua învelişul motorului suplimentar şi n-aţi echipa cu el modulul de salvare? Crede că în două zile voi trei aţi reuşi operaţia.

— Două zile e prea mult, a decretat Hermann.

— Cred că nu avem alternative. Cu cât începem mai repede, cu atât mai bine!

Haupt avea dreptate. Reuşita depindea însă foarte mult de participarea lui Hermann la lucrări. Acesta, strâns cu uşa de evenimente, a pus serios mâna la

treabă. Lucra cât trei, căra cât cinci. Şcoala Nicromului cea dură!

Petros nu apreciase corect amploarea lucrărilor. Am reuşit ca în 12 ore să terminăm izolarea radioactivă a modulului de salvare, utilizând plăcile motorului suplimentar al navei. În modul nu mai încăpeau acum cinci persoane, ci numai trei. A doua zi, seara, am plecat în expediţia a treia. Consideram a doua expediţie ieşirea pentru salvarea celor trei. Eram foarte atent la comportarea lui Haupt. Cu o figură impenetrabilă
i-a cerut instrucţiuni de orientare lui Hermann. Iar acesta i-a citit iar coordonatele din carneţel. Căutam să nu mă dau de gol, ca să aflu ce urmărea şeful armelor.

Când am ajuns în poziţia primei noastre expediţii, ecranul magnetic superdens nefiind conectat, am putut continua trasarea cercurilor concentrice pe care le începusem data trecută şi pe care nu le terminasem, de frica interferenţei câmpurilor magnetice.

Ne-am rotit în cercuri din ce în ce mai mici, până când Haupt a răbufnit:

— Asta-i! Aici este centrul celui mai mare dintre cercurile descrise de noi.

— Nu se poate! a răcnit Hermann.

— Ascultă, şefule, suport orice batjocură, dar nu când stau la un pupitru de comandă! A zis Poe că asta-i zona unde a început interferenţa câmpurilor? N-ai confirmat chiar dumneata că pe aici trebuie să căutăm? Aici am căutat şi tot aici n-am găsit nimic. Aştept ordine.

Haupt pusese punct discuţiei. Mai apăsat decât îi stătea în obicei, dar avea dreptate. Hermann se aşteptase probabil să găsească o groapă sau un adăpost din care irtronul să ni se ofere vederii şi noi să nu avem decât problema scoaterii lui la lumină.

— Ne întoarcem! a spus Hermann cu o voce de om înfrânt.

Haupt nu a comentat nimic şi s-a conformat. Ajunşi pe navă, ne-am despărţit. Haupt a rămas la comandă,

Hermann s-a dus, fără să scoată o vorbă, la el în cabină, iar eu m-am îndreptat spre infirmerie. Conform aşteptărilor, Alana era acolo îngrijindu-i pe cei trei necăjiţi ai expediţiei noastre.

— Cum a fost? m-a întrebat Alana.

— Ne-am dus degeaba! N-am găsit nimic.

— Şi ce facem acum?

— Aşteptăm.

— Fac o ultimă verificare a stării fetelor. Petros o duce mai bine, fiind mai robust. Pun monitoarele pe supraveghere automată şi mergem la noi.

Am plecat către cabină ţinându-ne de mână. Fata slăbise foarte mult, dar avea un curaj şi o forţă psihică deosebite.

— Să ştii, mi-a transmis Alana telepatic, că s-a dat drumul generatorului hipnotic. Pentru Cris, Petros şi Fania nu are nicio importanţă dacă merge generatorul său nu, fiindcă ei sunt, oricum, imobilizaţi în paturi.

— Pentru noi, cu atât mai puţin. Ştiu toţi că asupra noastră generatorul nu are influenţă.

— Mai rămân Haupt şi Hermann. Crezi că îşi dispută întâietatea?

Întrebarea Alanei m-a pus pe gânduri. Haupt nu era prea curajos şi mai era şi singur. Iar lui Hermann nu-i veniseră de hac nici trei deodată.

— Eu zic să ne odihnim puţin, fiindcă încordarea în care am trăit în ultimele zile, ca şi coşmarul acela cu trei cadavre m-au doborât. Parcă am nisip în ochi.

— Mâine ai program greu?

Alana revenise la dialogul „în clar“ imediat ce am intrat în cabină.

— Nu s-a stabilit nimic. Dacă au nevoie de mine, mă vor chema. Tu cum te mai simţi?

— Nu grozav. Am scăpat însă de ameninţarea aceea permanentă care se numea Dang. Acum Hermann este singur şi mult prea preocupat de împărăţia galactică.

— Aşa s-o crezi tu, puicuţo!

În uşă apăruse Hermann. Un zâmbet oribil i se lăţea pe faţă.

— Nu vă preocupă împărăţia? M-am înşelat oare?

Alana avea un sânge rece demn de invidiat. Nu era deloc speriată de perspectiva pe care i-o oferea zâmbetul „şefului“.

— Toate la rândul lor, fetiţo! La ora asta, mă preocupi mai mult decât împărăţia.

— Poe, îmi transmise telepatic Alana, să nu te bagi! Nu-mi va face nimic. Mă pregătesc pentru „întâlnirea“ asta dc când au venit de pe Nicrom. Fetele de pe Sirius fac dragoste numai dacă vor ele.

Hermann a făcut un pas către Alana. M-am aşezat între ci.

— Nu face pe viteazul, băiete! Am nevoie de tine la întoarcere, aşa că mi-ar părea rău să te pocnesc.

— Pe asta mă şi bazez. Fără mine nu treci de centura de asteroizi şi de cea de radiaţii.

— Te crezi indispensabil?

— Mă priveşte, dar s-o laşi în pace pe Alana.

— Să nu te crezi de neînlocuit. Cunosc la perfecţie semnalul mâinii tale stângi, după care ţi-ai reglat dispozitivul de recunoaştere a persoanei la ecranul magnetic.

Am încremenit. Deci Hermann făcuse exerciţii cu generatorul de ecran şi nu Haupt, cum bănuisem eu.

— Credeam că cel care mă spiona era Haupt.

— Ai crezut bine. Haupt a fost acela. Până când i-aţi dichisit pe bolnavii noştri am aflat de la el tot ce trebuia. Ţi-a înregistrat semnalul mâinii stângi când ai lucrat la ecranarea modulului de salvare. Făcuse chiar un simulator portativ ca să ducă în eroare tastatura generatorului tău de ecrane superdense, cel care sperai să te ţină în viaţă până la sfârşitul aventurii noastre.

— Haupt?

— Da… Mare expert, negriciosul ăsta. Nu mi-a inspirat încredere niciodată, de când am venit de pe Nicrom.

— Unde-i Haupt acum?

Cea care întrebase fusese Alana.

— Afară. Studiază rocile speciale ale planetei ăsteia păcătoase.

— L-ai omorât!

— A plecat de bună voie. Mi-a spus secretul mâinii tale stângi, mi-a cedat simulatorul, ba mi-a spus şi că aveţi o tehnică specială şi comunicaţi telepatic. Mi-a demonstrat adineaori asta.

— Cum?

— A dat drumul la generatorul subliminal şi, cum aţi început'să ciripiţi cu gura închisă, ţinându-vă de mână ca la promenadă, pe coridoarele navei, au apărut perturbaţii ale semnalelor generatorului.

— Asta era! a spus Alana. Din cauza asta ne-aţi tot făcut percheziţii în cabină şi ne-aţi dezbrăcat?

— Şi, şi. Doi de şi. Ca să vedem dacă nu ascundeţi un minisistem de comunicare bilaterală, ăsta-i primul „şi“, şi ca să te văd cum arăţi...

— ...ăsta-i al doilea „şi“.

— Când a „ieşit“ Haupt?

— Acum şase, şapte minute. Treaba este certă, fiindcă am închis personal ecluza după el.

— Îngrozitor! Când se vor termina atrocităţile de pe nava asta?

— Când voi rămâne singur. E simplu răspunsul şi nu înţeleg de ce nu l-aţi găsit singuri, fiindcă este logic. Ha, ha, ha! Haupt a fost obligat să adopte soluţia asta când i-am spus că ştiu cine este.

— Adică?

— Amicul era trimisul celor care au finanţat acţiunea Nicrom. Doar nu credeţi că din banii mei, câştigaţi cu trudă pe Nicrom, am comandat toată aparatura, din care ţi-ai făcut şi ecranul ăsta nemaipomenit. Ba am mai echipat şi două nave, a noastră şi una de mascare.

— Două nave? a întrebat cu un ton naiv Alana, deşi cunoştea bine povestea.

Ce aştepta Alana, de ce intra în discuţii cu individul ăsta, căruia îi sticleau ochii ori de câte ori o privea? Prea de multe ori avusese Alana dreptate în acţiunile ei ca să nu-i dau o mână de ajutor în prelungirea dialogului ăstuia absurd.

— Două, a răspuns satisfăcut de surpriză Hermann. Dar o să vă povestesc asta altcândva. Cum spuneam, Haupt reprezenta pe navă interesele nababilor ălora, care speră să pună mâna pe Galaxie cu ajutorul meu...

— De unde ştii asta cu certitudine?

— Dintr-un dosărel pe care i-l pregătise Stan înaintea plecării. Ordonat tip, Stan ăsta. Păcat că dorea să lucreze pe cont propriu. De-ar fi fost mai supus, cred că ne-am fi înţeles de minune. Avea cap! Când şi-a ales colaboratorii, i-a şi încondeiat. Îi avea pe toţi la mână cu ceva. Numai pe mine n-avea cum să mă şantajeze, fiindcă de acolo de unde veneam eu...

Vestea despre Haupt m-a mirat. Nu-mi făcuse impresia că încerca să scape de concurenţi în favoarea clanului său. Sau poate... M-a străfulgerat un gând: dacă întîmplarea cu contrafazorul care-l scăpase pe Hermann de lovitura pusă la cale de Dang nu fusese chiar o coincidenţă?

— Ştii când mi-a fost clar că Haupt încearcă un ultim joc pe cont propriu?

Întrebarea mi-o pusese mie.

— Habar n-am!

— Atunci când, deşi modulul do salvare are poziţionare spaţială în memoria calculatorului său de bord, mi-a cerut să-l dirijez către punctul din care urma să reîncepem căutarea irtronului. Ce credea el că am făcut eu pe Nicrom până aţi venit să mă luaţi? Am studiat documentaţia expediţiei, pe care o primisem o dată cu penultimul transport de alimente, ca un foarte conştiincios învăţăcel. Tu, Poe, ai fost singurul om care m-ai depăşit în cunoştinţe cu generatorul tău de ecrane. Te anunţ însă că te-am egalat şi că acum sunt în stare să

mă descurc onorabil şi în acest domeniu, cu toate măsurile tale de siguranţă.

— Ce să mai zic? Văd că ai răspunsuri la toate. Eşti un adevărat geniu, Hermann!

— Ai intuit corect. Să ştii că toţi cei care m-au apreciat sub valoarea mea reală nu mai trăiesc. Şi că pe 90% dintre ei eu i-am lichidat. Nu suport să fiu subapreciat! Nu suport, auziţi?

Hermann se monta singur. Trebuia să-l calmez şi să amân cât se putea un deznodământ violent.

— Şi irtronul? Cine o să te mai ajute să-l găseşti dacă te pui rău cu mine şi mă excluzi înainte de a mă folosi la maximum?

— Unu! Am de gând să te folosesc la maximum. Doi! Nu voi renunţa din cauza asta la Alana. Împacă-te cu gândul. De altfel, din cauza asta îmi pierd vremea cu voi. Nu vreau să trec la măsuri extreme şi după aceea să am remuşcări că n-am încercat să te conving.

— Eşti un tip de treabă, Hermann!

Afirmaţia o făcuse Alana pe un ton atât de neutru, încât nu-ţi puteai da seama dacă-l lua peste picior sau îl aprecia sincer. Nici Hermann nu era sigur, dar firea lui bănuitoare îl îndemna să încline spre varianta primă. Aşa că-şi strâmbă gura într-o grimasă amabilă şi continuă discuţia pornită cu mine, sărind diplomatic peste afirmaţia fetei.

— M-ai întrebat de irtron. Datorită supercalificării lui Haupt, care dotase, fără ştirea noastră, modulul de salvare cu un detector extrem de sensibil de câmp magnetic, avem poziţia exactă a irtronului, detalii de amplasare, gabarit, adâncime etc. Treaba o făcuse chiar de la prima noastră ieşire, când am călcat aproape peste adăpost. Haupt reuşise chiar şi desenarea pe plotter a amplasamentului. Tot ce-a urmat a fost o încercare de a ne determina să ieşim din navă sau din modul în costume de scafandru. Dacă făceam prostia asta urma

să rămânem afară definitiv, astfel ca onoratul spion Haupt să nu-şi mânjească mâinile cu o crimă.

— Oare? m-am îndoit eu.

— Ce argument mai concret vrei decât acela că a avut grijă să-ţi poată manevra generatorul de ecrane?

— Îl acuzi pe Haupt, dar te vei folosi de ticăloşia lui ca să-ţi realizezi planurile, care nu-s mai curate decât ale lui!

Alana trăgea iar de timp.

— Ba nu! s-a opus Hermann. Între mine şi Haupt este o deosebire esenţială. El era o slugă, iar eu nu sunt decât propriul meu stăpân, autorul celui mai grandios proiect de dominare galactică din ultimele secole.

Iar se umfla în pene!

— Haupt n-a prea fost de acord cu varianta mea de a face cercetări în costume de scafandru. Nu?

— Era un fin psiholog. Credea că dacă face pe laşul, eu, grăbit să pun mâna pe irtron, voi ordona acţiunea.

Am tăcut toţi trei. Hermann, plictisit să ne tot dea explicaţii, revenise la scopul iniţial al vizitei lui. O privea lacom pe Alana.

— Ascultă, Herrriann, decât să mă măsori cu ochii ăştia, mai bine hai să ne arăţi planurile ridicate de Haupt în cursul primei expediţii.

Alana preluase iniţiativa.

— Crezi că v-am minţit?

— Niciodată n-am mers „pe crezute“. Noi, cei de pe Alfa Centauri, suntem celebri în Galaxie pentru neîncrederea pe care o manifestăm faţă de orice afirmaţie.

— Haideţi să vedeţi!

Hermann s-a întors şi a pornit către modulul do salvare. Hotărât lucru, era foarte sigur de el dacă-mi oferea o şansă să-l atac decisiv. Sau tocmai asta urmărea. M-am concentrat ca să schimb câteva cuvinte cu Alana, dar ea nu răspundea la apel. I-am căutat privirea când

i-am făcut loc să iasă după Hermann din cabină. S-a uitat la mine scurt, sugerându-mi ideea că avea să urmeze bătălia decisivă. De ce nu mi-o spunea telepatic?

Până la modulul de salvare m-am tot frământat şi n-am ajuns la niciun răspuns satisfăcător. Nu puteam decât să aştept să se termine mascarada. Speram că instructorul meu de antikarate să nu mă fi lăudat degeaba la vremea lui. E adevărat că nu mai exersasem de mult procedeele, dar ştiam că în situaţii limită oamenii se comportă ca nişte campioni.

— Astea sunt, a spus Hermann întinzându-i Alanei un dosar cu planuri desenate de plotterul calculatorului de pe modulul de salvare.

Alana a luat dosarul şi l-a răsfoit rapid.

— Nu prea mă pricep la asemenea lucruri, a spus fata, întinzându-mi mie dosarul.

— Haupt se pricepea. Era doar şeful armelor pe nava asta.

Nu m-am uitat în dosar până nu l-am văzut pe Hermann așezându-se într-un fotoliu, la o distanţă mai mare de Alana. Nu ştiu de ce, dar mă obseda ideea că monstrul ăsta se va repezi la fată, şi că atunci îmi va fi mai greu să mă desfăşor, ca să n-o lovesc pe ea.

Dosarul cuprindea, într-adevăr, planurile de amplasare a irtronului. Hermann nu-l studiase în amănunt, fiindcă altfel ar fi remarcat că erau două unghiuri de proiecţie, de unde concluzia că Haupt ridicase zona în cursul ambelor expediţii. Mă pricepeam foarte bine la operaţii de acest gen, aşa că mi-a venit uşor să descifrez dosarul.

— Ei?

Întrebarea mi-o pusese Alana.

— Este perfect. Haupt era un expert.

— Deci?

De data asta întrebase Hermann şi se adresase Alanei.

— Colaborăm, decretă aceasta, lăsându-mă cu gura căscată.

— Eşti mai deşteaptă decât bănuiam, a râs fericit Hermann.

— Ai dreptate. Mai am însă o pretenţie. Vreau să văd dacă poţi pune în funcţiune generatorul de ecran superdens cu improvizaţia lui Haupt.

— Pot. Haupt mi-a spus că el s-a „jucat“ de câteva ori cu simulatorul lui.

— Eu nu cred. Simt că a minţit şi că şi-a pregătit o răzbunare ca o bombă cu efect întârziat.

— Glumeşti, şi gluma asta mă indispune!

— N-ai spus că sunt mai deşteaptă decât bănuiai? Verifică asta şi practic.

Nu înţelegeam ce urmărea Alana, dar simţeam că preluase iniţiativa, ba chiar devenise grăbită.

Hermann se aşezase la pupitrul generatorului şi-l conectase. Eram necăjit şi nu reuşeam să-mi dau seama când mă depistase Haupt că trecusem sistemul de recunoaştere pe stânga.

— Gata! ne-a anunţat satisfăcut Hermann. Îi dau drumul...

Vâjâitul propriu pornirii generatorului nu s-a auzit însă. Hermann a mai făcut câteva manevre, dar generatorul se încăpăţâna să nu pornească.

— M-a păcălit?!

„Marele dur“ era stupefiat.

— Ai văzut? Haupt ţi-a tras clapa! Dacă păţeai asta în centura de radiaţii ne omorai pe toţi şi rămânea Galaxia fără stăpân.

Alana punea parcă sare pe rană. Lui Hermann i se albiseră degetele din cauza forţei cu care îşi strângea pumnii.

— Taci! Taci, că sunt în stare să vă sucesc gâtul la amândoi!

Şeful era turbat. Strângea în mâini speteaza scaunului şi aceasta începuse să se îndoaie. Mă încordasem ca un arc, pregătit să-l înfrunt.

— Cap îţi trebuie, Hermann, nu forţă brută şi nervi nestăpâniţi! Respectă-te!

După ce-l luase cu frumosul, acum Alana îl irita.

— Gura! Dacă mai spui ceva...

— Ascultă, brută bătrână, ţi-a mers cu ceilalţi, dar acum o să ţi se înfunde!

M-am băgat în discuţie ca să-i abat furia către mine. Hermann a ţâşnit. Era mai rapid decât îmi imaginasem, aşa că am încasat, tangenţial, e drept, din cauza eschivei mele prea lente, o lovitură în coaste dată cu vârfurile degetelor. Le-am văzut cum veneau, boante şi aproape egale, dovedind un prelung exerciţiu.

I-am aplicat o lovitură scurtă peste gleznă, dar n-am apucat să-i ating ceafa cu cotul. Se ferise cu o iuţeală de neînchipuit. Lovitura de la gleznă îl dezechilibrase, aşa că am câştigat timp să-mi revin într-o poziţie de aşteptare.

— Cu capul, Hermann, nu cu pumnul! s-a auzit vocea Alanei. Îţi spun eu cum să pui generatorul în funcţiune!

Am rămas cu gura căscată, aşa că lovitura trimisă de Hermann m-a găsit descoperit. Cred, totuşi, că la auzul spuselor fetei atenuase cât putuse forţa loviturii. Cu toate astea, dinţii mi-au clănţănit zdravăn şi m-am întins cât eram de lung lângă perete. Ce-o apucase pe Alana? Mă trăda?

— Spune! a ordonat Hermann.

Alana s-a îndreptat graţioasă către mine, mi-a ridicat mâna stângă şi mi-a scos brăţara, spunând:

— Puneţi-o pe mâna stângă sau pe dreapta şi reia manevrele de la generatorul de ecran.

Eram stupefiat. Dacă Hermann pornea generatorul folosind „reţeta“ dată de Alana eram ca şi morţi. Amândoi. Hermann nu era omul recunoştinţei fără margini. El era eficient. Îşi atingea scopul, elimina balastul.

Hermann şi-a pus febril brăţara şi a reluat manevrele de punere în funcţiune a generatorului de ecran. Vâjâitul caracteristic m-a anunţat că reuşise. Nu-i vedeam faţa, dar îi auzeam clar gâlgâitul de mulţumire în cele ce spunea:

— Alana, m-ai îndatorat până la moarte! Putem pleca de pe planeta asta blestemată. Putem remorca mâine irtronul şi tot mâine să ne luăm zborul. Mai avem o săptămână avans faţă de nava „mască“. Alana, îţi promit...

Dar vorbele s-au oprit, lăsând locul unor sunete dubioase. Alana nu se mişcase de lângă mine, dar pe faţa ei puteam citi că spectacolul la care privea nu era prea plăcut. M-am ridicat cu greu şi am reuşit să-l văd pe Hermann cu un cap roşu, ca o bilă, prăbuşindu-se către podea. Am simţit o slăbiciune puternică şi ameţeli... Aşa murise Hector... aşa murise Panzer... aşa...

— Brăţara! am bâiguit şi m-am prăbuşit pe podeaua modulului de salvare, înainte ca Alana să mă poată sprijini.

CAPITOLUL 11

Stăteam întins pe patul din cabină şi mă gândeam. Câtă bucurie că mai puteam să fac operaţia asta, după câte şocuri suferisem. La ce mă gândeam? Păi, n-aveam la ce? Singurul lucru clar era că mai trăiam. Cum ajunsesem în cabină? Unde era Alana? Cum o să plecăm de pe 1032- F.C.? De ce era întuneric? De câtă vreme stăteam oare culcat? Murise cu adevărat Hermann, sau din cauza loviturii încasate avusesem halucinaţii?

Gândul că poate Hermann trăieşte şi o chinuie pe Alana m-a făcut să sar din pat şi să întind mâna către întrerupător.

— Stai! Stai liniştit! am auzit vocea Alanei, calmă şi învăluitoare. Mâna ei uşoară ca un fulg m-a împins înapoi în pat.

O lumină palidă scălda cabina, suficientă ca să o văd pe Alana lângă mine, ghemuită pe un scăunel.

— Tu m-ai adus în cabină?

— Nu te agita, Poe! Ai suferit un şoc din cauza loviturii primite. Nu trebuie să te agiţi, aşa a spus medicul.

— Sunt ca un taur, am reluat eu vechea lozincă a doctorului Bingsley. Dar... Ce medic, dragă?! Doar sunt amândoi dincolo de centura de asteroizi. Apropo... Hermann a murit?

— Poe, dragă, linişteşte-te! Nu vezi că sari de la o idee la alta? Te rog!

Rugămintea Alanei m-a cufundat într-o stare de somnolenţă. Parcă prea la comandă, ca să fie numai rugămintea ei cauza.

Am mai deschis de câteva ori ochii, am mai moţăit conviningându-mă, atunci când „funcţionam“ cât de cât, că taurul lui Bingsley era în suferinţă. Până într-o zi când...

— Ce face?

Vocea era a lui Grant. Nu aveam niciun fel de dubiu în legătură cu asta, dar nutream îndoieli serioase în ce priveşte sănătatea mea. Precis aveam halucinaţii.

— Mai bine!

Vocea care răspunsese era a Alanei. Cum? Stătea de vorbă cu Grant? Ori visam, ori... Am deschis ochii. Mai întâi puţin şi apoi de tot, ca să mă conving că nu visez. În faţa mea stătea Grant, mare, cărunt, încruntat şi bun, aşa cum îl ştiam dintotdeauna.

— Ai făcut ochi? m-a întrebat cu vocea lui caldă, cea care pe nava *Star* mă făcea să uit că sunt un copil găsit

— Grant! Doar n-ai picat din cer, omule!

— Ba din cer am picat, fiule! Am venit după voi. 1032-F.C. nu vă mai prieşte. Cum te simţi?

— Mai bine, cred, din moment ce pot susţine un mic dialog fără să mă muştruluiască...

Şi i-am făcut semn cu ochiul către Alana, care zâmbea fericită de pe scăunelul ei.

Am râs toţi trei, atmosfera se încălzea şi-mi făcea bine. Dar în uşă a apărut Bingsley. Ei, nu! La asta nu mă aşteptam.

— Ce faci, Poe? Salut! Ia să văd cum stai, înainte să pună ăştia doi stăpânire pe tine.

Bingsley a zâmbit. Ca de obicei, mi-a împânzit capul cu tot felul de traductori, la fel de reci ca întotdeauna.

— Ştii, doctore,, cu cine am avut onoarea, aici, pe navă?

— Cu cine? m-a întrebat doctorul Bingsley fără să se oprească din manevrarea instrumentelor lui strălucitoare.

— Cu fostul tău coleg, Stan, unul cu capul mare, mai pirpiriu, dar foc de deştept.

— Am auzit, ne-a povestit Alana prin ce-aţi trecut. Vai de voi! Dar ţi-ai revenit satisfăcător. Pe Alana am găsit-o într-un hal fără hal. Numai piele şi os.

— Dacă tot ai zis că ne-aţi găsit, spuneţi-mi şi mie cum de aţi reuşit. Galaxia-i mare, iar noi aşa de mici că...

— O să ai tot timpul afli. Numai să te faci bine.

Am tăcut, fiindcă era evident că de la doctor n-o să scot nimic. Trebuia să am răbdare şi să încerc ulterior un atac orientat către Grant şi Alana.

— Cât este ceasul?

— Aproape 20,30.

— Să nu te sperii, doctore, dacă o să dau ochii peste cap şi o să spun că am ameţeli. La ora asta primesc mesaje din cosmos.

— N-o să mai primeşti, a şoptit Alana.

— De unde ştii? am întrebat eu supărat, de parcă mi se luase cea mai frumoasă jucărie.

— După ce te faci bine, le vei cunoaşte pe toate. Acum fii cuminte, ca să le afli cât mai repede! Altfel îţi agravezi boala şi explicaţiile se vor amâna.

Am oftat şi am tăcut. Cu încăpăţânaţii ăştia trei nu aveam sorţi de izbândă. Dacă Grant era aici însemna că Hermann ieşise din joc. Cei doi se excludeau. Aşa că

puteam să cad liniştit în toropeală ce încerca să pună stăpânire pe mine.

Când m-am trezit, în cabină nu era nimeni. Ba nu. Mint. Era întunericul. L-am dat afară apăsând întrerupătorul, m-am întins ca un cotoi după un somn zdravăn şi mi-am dat seama că mi-e foame. Dar ce foame! Cum eram singur şi nu aveam cui cere voie să mă scol din pat, mi-am permis gestul respectiv. De aici până la liftul de servit masa nu erau decât doi paşi. Culmea, i-am făcut fără probleme, doar că efortul mi-a confirmat că, fără proteine noi, drumul de întoarcere va fi o mare problemă energetică. Mi-am comandat o supă, ca să n-o supăr pe Alana, şi o friptură zdravănă, ca să fiu sigur că n-o să-mi reproşez că n-am profitat cum trebuie de singurătatea în care mă aflam, fără dădacă, fără doctor şi fără privirea severă şi grijulie a lui Grant. Am început cu friptura, minţindu-mă că supa era prea fierbinte.

— Ia te uită!

Asta o spusese cu vocea lui de bas Bingsley, dar n-am catadicsit să mă întorc, fiind foarte ocupat să înghit o îmbucătură zdravănă. Doctorul ar fi fost în stare să-mi ia friptură din farfurie.

— După bucata pe oare o mestecă să nu te aştepţi să-ţi dea vreun răspuns, l-a anunţat Alana pe doctor.

M-am întors către ei şi, mormăind, i-am arătat fetei că am comandat şi supa de convalescenţă.

Cei doi au început să râdă atât de tare, încât nu mai încăpea nicio îndoială că: unu – m-am făcut bine; doi – aveam o figură unică mestecând disperat îmbucătura supradozată pe care mi-o servisem; trei – puteam să mănânc liniştit, fiindcă nimeni nu-mi mai interzicea asta, nici chiar Bingsley.

Am reuşit, cu eforturi disperate, să înghit ce aveam în gură şi să zic:

— Salut! Poftim la masă!

Alana mi-a luat obrajii în palme şi m-a sărutat fericită, apoi a început să se şteargă râzând de grăsimea pe care i-o „transferasem“ fără să vreau, murdărindu-i faţa.

— Doctore, m-am adresat eu lui Bingsley, lasă-mă să termin, că dacă-mi montezi acum traductoarii ăia reci dau precis în ulcer.

Printre hohote, doctorul a reuşit să-mi strecoare:

— Hă, hă, hă..., gata cu chestiile alea..., după care s-a înecat şi a început să tuşească. A venit repede lângă mine, s-a aplecat şi mi-a făcut disperat semne să-i dau câteva după ceafă. M-am conformat cu plăcere şi am dat zdravăn.

— Mulţumesc, băiete! După cum dai de tare, n-ar zice nimeni că ai bolit două săptămâni încheiate.

— Care săptămâni, doctore? Zile, vrei să zici.

— Ba am zis bine.

M-am uitat întrebător la Alana care mi-a confirmat aplecând uşor capul, că zăcusem două săptămâni, de parcă nu m-ar fi lovit Hermann, ci m-ar fi muşcat o cobră.

— Şi asta numai fiindcă m-a pocnit Hermann?

— Nu chiar, a spus Bingsley. Efectul psihic a fost mult mai puternic. Vederea morţii lui Hermann, asemănătoare cu a lui Hector, ţi-a produs un şoc extrem de periculos, pe fondul de extenuare nervoasă în care te aflai. Nu uita că, dacă rămâneai pe Pământ, trebuia, subliniez, trebuia să te odihneşti aproape o lună. Or, tu ai muncit cât trei, după câte ne-a povestit Alana.

Uşa s-a deschis şi a apărut Grant. Văzându-mă cum mâncam supa, a zâmbit mulţumit.

— Dacă n-ar fi decorul cabinei, mai că m-aş crede acasă, pe Pământ, am ţinut să adaug.

— Felicitări, Poe! Am văzut ce-ai lucrat aici pe navă.
Ţi-am făcut dosar de sancţionare.

Cu gura plină fiind, am holbat ochii la Grant a mirare.. Adică cum? Laude şi sancţiuni!

— Ce te miri?! Doar ai furat din bandoteca Centrului casetele cu proiectarea ecranelor magnetice superdense. Nu cumva speri că scapi nepedepsit?

Am înghiţit cu noduri o felie de portocală şi am îngânat:

— Le-am furat cu ştirea voastră, şefule! Mi-am dat seama de asta aici, pe navă.

— Cum asta? m-a chestionat colonelul, care se prefăcea că devenise, din bunul meu tată adoptiv, şelul imparţial.

— Era absurd ca sistemul antifurt cu ionizare să se defecteze de două ori şi, de fiecare dată, exact atunci când se furau casetele astea.

— Logic şi adevărat, a intervenit împăciuitor Alana.

Cum Grant nu spunea nimic, m-am răstit:

— E-adevărat deci? M-ai lăsat să le fur?

— Ai ghicit.

— Şi ai trimis-o pe Mae la mine, atunci seara, ca să repeţi „condiţiile“ în care a murit bietul Hector? Dacă mă curăţăm şi eu, ce concluzie trăgeaţi?

— Ia-o mai încet, Poe! Nu-ţi forţa căpşorul, că-mi dai iar de lucru! s-a băgat Bingsley în discuţie, totuşi fără a fi prea convins că-l voi asculta.

— Sunt ca un taur, doctore! Nu fi îngrijorat!

Grant a schimbat o privire cu doctorul, înainte de a continua discuţia. Începusem să mă montez, aşa că nu aveam chef să le descifrez semnele discrete.

— Dacă-mi promiţi că eşti cuminte, discutăm tot ce-ţi place şi tot ce te frământa. Dacă însă te ambalezi şi te agiţi mai mult decât trebuie, te dau iar pe mâinile doctorului!

Mi-am dat seama că mă enervam degeaba. Faptele erau încheiate, petrecute, săvârşite, nimeni nu le mai putea schimba.

— Promit! am zis şi m-am instalat pe pernele moi ale patului, ridicate grijuliu de Alana. Eram doar în convalescenţă.

— Pe Mae, a reluat colonelul, n-am trimis-o noi.

— Nu cred, am ripostat eu, calm de data asta. Gatt mi-a furat o carte de vizită atunci când a venit la mine ca să constate că mi s-a întors casa pe dos. Apoi i-a trimis-o lui Mae.

— Ai ceva cu Gatt, se vede de la o poştă. Însă nu ai dreptate. El era un executant oarecare. Mae a primit pur şi simplu cartea ta de vizită şi a venit. Din însemnările lui Stan rezultă că ei nu ştiau că v-aţi certat, aşa că au convocat-o în seara aceea ca să vă răpească pe amândoi şi să aibă cum să te şantajeze, dacă refuzai să lucrezi pentru *„Marea Idee“*.

— Când a venit la mine în cabină, imediat după răpire, Nack m-a numit Mae, a intervenit Alana. Asta confirmă cele spuse de colonel.

— Dacă nu veneam eu, anunţat chiar de Mae, că ţi s-a făcut rău, aceasta ar fi rămas cu voi, fiindcă era curioasă să ştie cine este Alana şi cum ai auns să te consolezi atât de repede după ruperea legăturii voastre,

— Adică am fi ajuns toţi trei pe navă?

— Aşa cred.

— Ce mutră ar fi făcut Dinks! Nu ar mai fi ştiut cum să mă şantajeze, ha, ha, ha!

Toţi au râs.

— De fapt, cum am fost răpiţi?

— Cu un minigenerator de anihilare psihomotorie. Când ţi-au întors casa pe dos, au montat în soneria de la uşă un astfel de aparat, telecomandat.

— Ştiaţi asia când v-am chemat să-mi vedeţi casa răscolită?

— Ştiam şi asta, şi multe altele. Ştiam că între Nicrom şi nava de transport au loc comunicări radio pe suport laser, ştiam că tu şi Hector aţi devenit „hoţi“ datorită tratamentului subliminal, îi cunoşteam pe răpitori, fiindcă instituisem supraveghere totală asupra casei tale, dar astea toate erau aspecte colaterale. Scopul final nu-l

înţelegeam. Şi cel mai mult ne-a derutat moartea lui Hector.

— Bietul Hector... Ori de cile ori îmi aminteam de nefericitul meu prieten, nu puteam să pronunţ decât aceste două cuvinte, după care mi se punea un nod în gât.

— Am prevăzut că-l vor contacta după însuşirea casetelor. Ca să nu se ferească de noi, l-am transferat la Centrul de Fizică Aplicată şi am făcut mare vâlvă pe chestia asta...

— Dinks şi Stan n-au avut cum să afle, fiindcă Hector a murit în aceeaşi zi.

— Dă-mi voie să te contrazic, a spus Grant. Cineva din Centrul de Supraveghere Astronautică îi ţinea la curent cu tot ce se petrecea în jurul lui Hector. Cea mai bună dovadă: cine îi informase că Hector se pricepea la ecrane superdense?

Cum de nu-mi dădusem seama! Sigur că da. Dacă oricine ar şti cu ce ne ocupăm noi la Centrul de Supraveghere Astronautică ne-am putea desfiinţa liniştiţi. Grant avea dreptate.

— Ştiţi cine-i ţinea la curent?

— Când am plecat încoace, aveam câțiva suspecţi. Până acum, cred că Gatt a pus mâna pe informator. Vom afla la întoarcere. Dar să revenim. Spuneam că cea mai mare încurcătură ne-a provocat-o moartea lui Hector. Îţi dai seama, chiar în ziua când furase casetele şi ne aşteptam să se mai lămurească câteva din întrebările pe care ni le puneam. Tu faci un şoc şi două luni se bate pasul pe loc. În afara ta, altul mai indicat nu exista, aşa că am făcut mare gălăgie cu ,,crima“ pe care ai comis-o şi cu boala pe care o aveai, ca să îndepărtăm ideea că am bănui ceva şi să fim siguri că nu te vor răpi imediat după externare. Ba am falsificat şi datele medicale ale lui Hector, afirmând că nu se vedeau urme ale tratamentului subliminal, ca să se creadă că şi în cazul tău acest tratament va dura tot aşa de mult ca şi la

Hector. Ştii şi tu însă că banditţii şi-au pierdut răbdarea. Erau grăbiţi, fiindcă se apropia data decolării navei spre Nicrom.

— Totuşi, m-am băgat eu în vorbă, aici s-a strecurat o greşeală de calcul. În momentul în care mi-aţi dat ,,voie“ să fur casetele, trebuia să ştiţi că vor încerca să mă răpească, sau cel puţin să mă contacteze.

— Ai dreptate. Însă atunci nu făcusem legătura între nava de transport şi bandiţi.

— Cum aşa?

— Echipajul navei de transport nu era format din Stan, Dinks, Haupt şi Nack. „Discuţiile“ cu Nîcromul le purtase numai Panzer, care era cu adevărat membru al echipajului. Nu am dat prea multă importanţă acestui dialog, deoarece ştiam că fratele lui se afla pe Nicrom.
Ne-am mulţumit să le înregistrăm. Ulterior, din păcate după ce v-au răpit, le-am decodificat şi am aflat de *„Marea Idee“.*

— Deci, în prima fază, nu ştiaţi ce vor să facă cu casetele.

— Exact. Bănuiam că vor să le utilizeze în scopuri militare. N-am bănuit că organizaseră o evadare de pe Nicrom decât după ce am identificat persoanele ce participaseră la răpirea voastră, studiind filmul camerelor de supraveghere.

— Când a fost asta? a întrebat Alana.

— A doua zi după răpire. Eu am plecat cu Mae şi te-am lăsat cu Alana. Nici prin gând nu-mi trecuse că vor organiza răpirea chiar atunci, fîindcă bănuiam că aveau nevoie de Poe valid, pe când el vorbea incoerent, îşi pierdea cunoştinţa, într-un cuvânt era inapt. Nu aveam niciun dubiu că şi ei cunoşteau aceste detalii.

— Logica nu merge chiar la toate, a zâmbit doctorul.

— Mai ales, a intervenit Alana, când este vorba să prevadă reacţiile oamenilor la acelaşi stimul.

— Când mi s-a anunţat răpirea, am înlemnit..., a vrut să continue Grant, dar l-am întrerupt:

— Un moment, un moment. Să nu trecem peste evenimente. Ai spus că domiciliul meu era supravegheat total. Logic era să ştii de răpire imediat.

I-am tras un zâmbet doctorului Bingsley, care scosese un şuierat admirativ la auzul obiecţiunii mele.

— Greşeala îmi aparţine, a spus Grant ridicând mâinile în semn de recunoaştere. Când am spus răpire te-ai gândit la scoaterea din casă, iar eu m-am referit la decolarea navei. Noi contam pe răpirea de acasă şi am fost la post. Adică i-am văzut pe răpitori, toată noaptea am lucrat la identificarea lor şi la completarea dosarelor, concomitent cu urmărirea lor. Însă aici a intervenit o mică inexactitate, care avea să ne facă necazuri. Dinks, Haupt, Stan şi Nack – împreună cu voi doi – au mers la hotelul astronauţilor galactici. Era seară şi toată lumea trebuia să se odihnească. Am pus totuşi clădirea sub strictă observaţie. Dimineaţa ne-am interesat de pasagerii noştri şi am aflat cu stupoare că, în camerele lor, paturile erau neatinse. Din hotel nu plecase decât un singur astronaut, iar de pe rachetodrom decolase o singură navă în cursa obişnuită Pământ—Nicrom. Dinks trebuia să se îmbarce la ora 9,00, pe o navă galactică în direcţia Vega. Noaptea, formasem în mare grabă un echipaj cu oameni de-ai noştri şi „garnisisem“ cu ei nava respectivă.

— Bineînţeles că nava n-a mai decolat, am concluzionat eu din vârful patului.

— Aşa a fost, a confirmat Grant.

— Şi bineînţeles că singurul astronaut care a părăsit în noaptea aceea hotelul a fost Panzer.

— Ai ghicit, a răspuns răbdător colonelul.

— Şi noi? Noi şi cei patru din bandă? Ne-am transferat pe navă într-un mod miraculos?

— Nici vorbă. Voi aţi fost „bagajele“ lui Panzer. Cine să bănuiască asta? Un astronaut care nu are nimic comun cu operaţia ,,Ni“...

— Ni“ de la Nicrom?

— Exact. Deci, un astronaut, Panzer, persoană neutră în scenariul derulat până atunci, pleacă în cursa lui obişnuită cu nava care, de ani de zile, cară metale şi minereuri rare. Bagajele astronauţilor sunt aduse la navă pe un alt traseu, cu cinci ore înaintea decolării. Cine să le bage în seamă, când toţi ochii erau îndreptaţi spre camerele închiriate de Stan şi Dinks, în aşteptarea deschiderii uşilor şi a continuării acţiunii întrerupte de venirea nopţii?! Iar nava suspectată era alta, cea comandată.

— Genial de simplu! a constatat Alana.

— Asta ne-a şi derutat. Firescul planului lor nu se potrivea cu eforturile, bine susţinute tehnic, de a pune mâna pe tine.

— Nu era Nack în stare de atâta fineţe în gândire deşi, pe navă, lui i s-au reproşat greşelile acţiunilor de pe Pământ.

— Ce greşeli? m-a întrebat Grant.

— Prima – că n-a aflat de supravegherea antifurt cu ionizare. A doua – că n-a ştiut că Hector era autorul ideii ecranului magnetic superdens, dar că de construcţie şi experimentare m-am ocupat eu, deci că asupra mea trebuia să-şi îndrepte atenţia, nu să-şi piardă vremea şi să-şi rişte pielea pentru a răpi un „nepriceput“, compromiţând astfel din start acţiunea.

— Când am început să ne dăm seama că Hector era vizat, nu aveam de unde să ştim ce i se va cere să facă. În ziua în care am aflat că ecranele magnetice superdense reprezentau obiectivul operaţiei, Hector a murit în mod misterios şi noi am recuperat casetele, pentru a-i determina să o ia de la început.

— Aţi premeditat deci includerea mea în sfera de interes a bandei lui Stan.

— Eu n-am vrut asta, dar mi s-a ordonat.

— Altădată am să cred în presimţiri. Făceam un duş înaintea celei de a doua întâlniri cu Alana, imediat după ce tu şi Gatt m-aţi lăsat în pace şi am avut intuiţia unui

scenariu în care aveam un rol. Senzaţia mi s-a accentuat când m-am dus de bunăvoie, fără programare, la doctor. El susţinea că n-am nimic, deşi nu cred să nu fi apărut ceva pe monitoarele lui.

— Mă bănuieşti inutil, Poe, eu am jucat mereu cinstit în povestea asta! s-a bosumflat doctorul.

— Confirm, a spus Grant, îndesându-şi nelipsita lui pipă cu tutun. Bingsley avea chiar ordin să te interneze de urgenţă, dacă remarca disfuncţiuni oricât de mici. O fi fost de foarte sus ordinul de a te împinge în povestea asta, ca înlocuitor al lui Hector, dar nimeni nu se putea juca cu viaţa unui om. Doctorul a jucat corect, dovadă fiind chiar faptul că, deşi abia restabilit după amnezie, ai rezistat totuşi şocurilor ulterioare.

— Scuze, doctore, pentru bănuială! La dumneata nu s-a adeverit, dar n-am fost departe de adevăr în cazul celorlalţi.

— Casa ţi-au răscolit-o Nack şi Haupt. Când am venit la tine să căutăm „urme“, ştiam destule despre fiecare dintre ei. Nu ne-a trecut prin minte că umblaseră şi după o biată carte de vizită care să o aducă pe Mae aici, în vederea răpirii. Răscolind în halul ăla casa şi-au ascuns foarte bine intenţiile.

— Au mai urmărit ceva, a intervenit Alana. Şi-au recuperat generatorul subliminal din televizorul lui Poe. Tratamentul se terminase.

— Aha! am făcut eu. Mi-aduc aminte că în ziua plecării lui Hector m-am oferit să-l aduc înapoi de urechi şi m-ai refuzat.

— Dacă te băgai, a spus Grant, ne dădeai toate planurile peste cap.

— Şi casetele? De ce le-aţi dat pe cele bune? Puteaţi să puneţi orice pe ele, fiindcă oricum nu se pricepeau.

— Oho! a făcut colonelul. Câtă gălăgie am avut din cauza lor! Cei ce supervizau operaţiunea au vrut exact ce-ai spus tu. Ne-am împotrivit şi eu, şi Gatt...

— Gatt?! am sărit cu gura.

— Să ştii că este un excelent profesionist. Şi-a jucat foarte bine rolul ca să te aducă în camera albă şi să abată astfel bănuielile lui Stan şi ale informatorului său din Centrul de Supraveghere Astronautică. Criminalul Poe era mai aproape de sufletele lor decât locotenentul expert Poe.

— Ia te uită! Să nu-ţi vină a crede. Şi cum i-aţi convins că-i mai bine să ,,furăm“ casetele bune?

— Două au fost argumentele noastre. Primul – dacă ar fi fost controlate de un specialist de nivel mediocru, acesta şi-ar fi dat seama că ceva nu-i în regulă şi v-am fi pus viaţa în pericol, deoarece falsificarea conţinutului casetelor însemna că noi, cei de la Centru, am prins mişcarea. Al doilea – dacă urma să construiţi un ecran magnetic superdens, acesta ar fi apărat nu numai viaţa pungaşilor ălora, ci şi pe a voastră.

— Până la urmă aţi avut dreptate. Ecranul ne-a salvat viaţa tuturor, şi buni, şi răi.

— Pe noi ne interesau numai cei buni. Dar când v-am pierdut urma era să o păţim rău din cauză că susţinusem ideea de a vă da casetele bune.

— Ştii ce mi se mai pare curios? Cum de-a reuşit banda lui Stan să lanseze încă o astronavă care să mascheze cursa lor în mare viteză către Nicrom, când toate decolările şi aterizările sunt controlate riguros de Centrul de Supraveghere Astronautică?

— Au dotat rezervoarele destinate remorcării la întoarcerea cu metalele încărcate de pe Nicrom, cu motoare şi telecomandă. La o distanţă oarecare de Pământ, le-au lansat şi s-au pierdut în spaţiu, ajutaţi de motoarele lor hiperfotonice. Urmărirea noastră repera rezervoarele la timpii destinaţi navei de transport, astfel încât totul părea nomal. Până să ne dăm seama, a trecut ceva vreme...

— Am remarcat, l-am întrerupt eu pe Grant, dotarea de excepţie a navei. Să nu-mi spui că Stan avea acces la laboratoarele Marelui Consiliu.

— Aici lucrurile au mers mai uşor. Aşa cum v-am lăsat pe voi să ,.furaţi“ casetele, tot aşa i-am lăsat şi pe sprijinitorii de pe Pământ ai „*Marii Idei*“ să profite de mici „neatenţii“, fără să bănuiască regizarea lor.

— Înseamnă că-i ştiţi pe toţi?

— Aproape pe toţi. Cu două sau trei excepţii mai bine mascate. Sper ca, până ne vom întoarce, Gatt să aibă întreaga trupă.

— La un moment dat, nava şi-a dublat viteza în drum către 1032-F.C. Nu cumva şi atunci tot voi aţi intervenit?

— Noi eram de vină. dar am făcut-o foarte acoperit.
Le-am pus la dispoziţie o linie de forţă galactică, dar în aşa fel încât să creadă că-i meritul lor. Ştii cât de rare sunt aceste în Galaxia noastră. Cei ce se grăbeau eram noi. Trebuia să vă aducem cât mai repede pe 1032-F.C. Aveam motive foarte întemeiale.

Grant s-a oprit din explicaţii, a tras din pipa stinsă; s-a uitai la Bingsley, apoi la Alana, a tuşit o dată, după care s-a ridicat şi a ieşit pe uşa cabinei, fără nicio explicaţie. M-am uitat la cei doi, dar, în afară de o uşoară emoţie citită pe chipul Alanei, n-am descifrat nimic altceva.

— Ce-i cu misterul ăsta? De ce a plecat colonelul aşa, pe nepusă masă? De ce...

Următoarea întrebare a rămas nerostită. Uşa se deschisese şi l-am văzut pe Grant sprijinind un bătrânel, uscat ca o frunză toamna. Am început să tremur fără niciun motiv, fapt care l-a îngrijorat vădit pe Bingsley. Din străfundurile minţii răbufneau emoţii de mult ascunse, ce se clarificau, rupându-se aidoma ceţei de dimineaţă sub razele soarelui. Bătrânul acesta care venea încet spre mine, privindu-mă cu ochii strălucitori, plini de o mare bucurie, era... era...

— Poe!

Glasul bătrânului, amplificat parcă de pereţii cabinei, mi-a fărâmat ultima ezitare:

— TATĂ!

CAPITOLUL 12

În sala de transfer, cu pereţii de culoare stacojie, care, în contrast cu aparatura cromată, creau o atmosferă agitată, oamenii se mişcau încet, cu gesturi măsurate, aproape sacadate. Un privitor dinafară ar fi avut în mod sigur senzaţia că asistă la un ritual. Ziua aceasta era esenţială pentru viaţa micii comunităţi de pe PLANETĂ. Murea conducătorul, omul care ştia totul despre civilizaţia lor, omul care crease tot ce era mai bun, mai util, mai frumos pe PLANETĂ, omul care inventase TRANSFERUL, garanţia dezvoltării rapide a civilizaţiei pe PLANETĂ.

Pe fotoliul cu traductori neuronici stătea un bătrân. I se vedeau venele groase şi violacee răsucite sub pielea uscată a mâinilor şi a tâmplelor. Nu se clintea. Deşi nu murise încă, părea dus, pierit. În camera aceea, unde totul se mişca, de la aparatele de măsură şi control la oameni, imobilismul bătrânului sugera trecerea în nefiinţă.

Un glisant vacuumatic se deschise şi în cadrul lui îşi făcu apariţia un bărbat solid, cu un torace bombat, ca de gorilă, şi cu un cap asemănător. O frunte îngustă, plină cu riduri, un nas lătăreţ cu orificiile aruncate către colţurile gurii cu buze groase şi răsfrânte. Ţinuta lui era însă elegantă, iar marşul avea chiar distincţie.

Bătrânul Io deschise încet ochii. Sesizase intrarea bărbatului, după zgomotul aproape imperceptibil al supapelor de vid.

— Bună, Haar, se auzi vocea slabă. Gata?

— Gata! S-a terminat acordul de frecvenţă şi de amplitudine. S-a determinat defazajul fiecărei gene faţă de etaloane.

— Calculatorul?

— A stocat toate informaţiile,

— Pe câte canale?

— Pe un canal de lucru, pus în contact direct cu robotul de urmărire, pe canalul de siguranţă şi pe canalul de memorare.

— Perfect!

Bătrânul se ridică cu destulă vioiciune din fotoliul cu traductori neuronici. Făcu câțiva paşi prin încăpere, ca pentru a se dezmorţi, apoi se opri în faţa unui display şi întrebă:

— Ce se aude cu radiolocarea lui Poe?

— Nimic nou, se grăbi Haar să informeze.

— Te bucuri? întrebă încet bătrânul.

— Sincer să fiu, da, spuse omul cu torace de gorilă.

— Eşti crud, Haar!

— Mai bine aşa decât mincinos.

— Poate că ai dreptate…

Şoapta bătrânului Io fu acoperită de un semnal sonor muzical:

— Contactul a fost stabilit. Poftiţi în camera de operare.

Anunţul se reflecta diferit pe feţele celor doi bărbaţi. Io era fericit, agitat, febril. Haar se posomorâse brusc şi strângea din dinţi, umflându-şi intermitent fălcile puternice, cu musculatura foarte dezvoltată.

Sprijinit de Haar care, în ciuda supărării, manifesta un respect deosebit faţă de bătrân, cei doi intrară într-o cameră în care un perete întreg era dominat de harta cerului. Un punct luminos pulsa pe enormul ecran. Pline de speranţă, privirile bătrânului Io se agăţară de acest punct luminos. Toată puterea lui de concentrare se mutase parcă în ochi. Tremura de încordare, determinând îngrijorarea celor de faţă. Cel mai îngrijorat era Haar. Puse o mână mare şi păroasă, cu un gest plin de gingăşie, pe umerii bătrânului, conducîndu-l spre un fotoliu. Ca în transă, Io se supuse. Nu scăpa din ochi ecranul.

— Vreau durata exactă a răspunsului, se auzi vocea lui Io, alta decât cea de până acum, metalică, dură, vocea unui om obişnuit să conducă.

— 10,27 minute.

— Cât a durat contactul?

— Trei minute după depistare.

— Puţin!

— Este neantrenat. Acesta-i timpul minim pentru un subiect fără pregătire.

— Şansa de reluare a contactului?

— 98,72% arată robotul de radiolocaţie.

— Conectaţi şi robotul de pe satelit. Ca să nu intervină perturbaţii în atmosferă şi să pierdem zona!

— Câtă vreme poartă baza de undă, nu-l putem scăpa. A fost greu să găsim locul.

În tăcerea care se lăsase, se auzea numai respiraţia grea a bătrânului. Toţi doreau să afle locul, dar respectul faţă de conducătorul lor era mai mare decât curiozitatea. El trebuia să întrebe şi să afle primul. Poe era doar fiul său.

— Coordonatele devin din acest moment secret planetar.

Hotărârea bătrânului Io produse stupefacţie.

Primul care rupse tăcerea fu Haar.

— Aţi folosit acceleratorul de semnale?

— Da, veni răspunsul operatorului principal. Şi la dus, şi la întors.

— La 10,27 minute timp de răspuns, asta înseamnă cam 200 de milioane de kilometri, socoti cu voce tare Haar. Este nerecuperabil pentru mijloacele noastre astronautice.

De când poziţia lui Poe devenise secret planetar, punctul luminos de pe harta cerească avea o traiectorie aleatoare, imposibil de localizat, fiindcă, o dată cu poziţia lui, se schimba şi aspectul hărţii. Roboţii îşi făceau datoria.

Bătrânul Io se lăsă cu un oftat prelung pe spate. Încordarea de până atunci îl obosise vădit.

— Plecaţi cu toţii! se auzi vocea lui înceată. Rămâne doar observatorul-operator principal. De contact mă ocup personal.

Haar avu o grimasă de nemulţumire. Io îi observă împotrivirea mută şi zâmbi superior:

— Chiar tu ai spus că este nerecuperabil. Nu ai de oe să te temi! Vei fi succesorul meu. Vei întemeia dinastia Haar şi vei face tot posibilul ca în următorii zece ani să se uite cine a fost Io, marele Io cum m-ai numit chiar tu...

— Eşti nedrept, Io! se revoltă Haar. Doresc să devin conducătorul PLANETEI, dar asta nu mă va transforma într-un nerecunoscător. Îţi datorez toi ceea ce sunt!

— Adevărat, Haar, însă puterea este o otravă atât de dulce, încât îi poate remodela până şi pe cei mai recunoscători oameni.

Io tăcu. Închise ochii şi un nou zâmbet îi apăru pe buzele crăpate şi pătate da bătrâneţe. Analizase luni in şir codul genetic al lui Haar. Era un'conducător înnăscut, dar avea şi tendinţe dominatoare, absolutiste. Modelase evoluţia lui de conducător şi determinase contextul social în care accste tendinţe ar fi fost înăbuşite de către Haar în mod conştient. Fiindcă îndreptarea, anularea pornirilor antisociale trebuiau să aibă impuls interior. Să vină direct din conştiinţa celui care le genera. Altfel, totul nu era decât o îndelungată refulare, iar izbucnirile unor sentimente refulate sunt în totdeauna necontrolabile şi imprevizibile.

Cu Haar nu-şi făcea probleme. Reuşise să determine cu maximă precizie tendinţa principală care, pe plan afectiv, îi domina toate celelalte porniri dăunătoare social: dorinţa de a crea o dinastie de conducători.

Omul care era cântărit în mintea bătrânului Io, Haar, viitorul conducător al PLANETEI, ieşi ultimul din încăpere. Mergea într-un fel mai apăsat, exteriorizându-şi astfel nemulţumirea. De câte ori se simţea analizat şi disecat

de Io îşi pierdea buna dispoziţie. Cum era un tip puternic introspectiv, ştia de la ce i se trage proasta dispoziţie. Se retrase în biroul lui, se instală în faţa display-ului calculatorului care domina încăperea şi făcu rapid câteva manevre. Apoi, se ridică şi cuplă un cablu al calculatorului la priza pentru veioză. Pe ecran apăru imaginea văzută puţin mai înainte în camera de operare. Punctul luminos pulsa aleator pe ecran, iar harta cerului îşi schimbă brusc unghiurile de înfăţişare. Imperturbabil, efectuă cu o rapiditate care vădea un exerciţiu îndelungat, câteva manevre de corecţie şi imaginea se stabiliză. Haar se lăsă încet pe spătarul fotoliului şi începu să şuiere încet. Era modul său de a se concentra.

Recapitulă: unu – Poe trăia: bănuia asta, dar îi plăcea să creadă contrariul; doi – fusese găsit; asta nu bănuia că se va mai putea. Spera să fi murit sau să fi fost salvat de o populaţie aflată în afara spaţiului lor de comunicare radio.

Se ridică brusc de pe fotoliu. Ceva nu se potrivea în acest raţionament. Da... da... Nu Se potrivea distanţa. La câte minute se ridica timpul de răspuns? Parcă 10,27. Asta nu însemnau 200 de milioane de kilometri, cât calculase el mintal în camera de operare. Haar se aşeză în faţa altui display, făcu rapid câteva calcule şi rămase cu ochii aţintiţi pe ecran. Nu se putea! Era exclus! Ceva îi scăpa din vedere. Calculele indicau distanţa de contact în cadrul zonei accesibile, în interiorul centurii de radiaţii. Asta însemna că Poe era recuperabil: Harta de pe celălalt display indica în mod cert o zonă dincolo de centura de radiaţii. Însemna că timpul comunicat de operator era fals. Fals... fals...

Cuvântul îi bătea în creieri ca un ciocan. Bătrânul Io se ascundea de cei din jur. Mereu, mereu, mereu...

Nervos şi congestionat la faţă, Haar se plimba agitat prin încăpere. Firea sa colerica îi făcea feste. Cu toate că îşi propusese să se abţină, indiferent de situaţie, acuin dădu drumul unei furii aparent nejustifîcate de minciuna

operatorului. Era furia viitorului conducător, a stăpânului PLANETEI, împotriva unui bătrânel care mai avea câteva săptămâni de trăit. Da, da, va muri, va fi ars, va fi trimis cu o navă miniaturală către centura de radiaţii, va fi un nimic, un nimeni. Şi lumea va uita repede de marele Io, tatăl tuturor, salvatorul, inteligenţa superioară pusă în slujba colectivităţii. Va avea el grijă de asta. Şi Io ştia, doar i-o spusese în faţă.

Răbufnirea lui Haar fu scurtă şi faţa lui redeveni omenească. Războiul cu Io era inutil. Îl câştigase, oricum. Calculatorul sălii de transfer nu dădea greş. Peste 22 de zile, 15 ore şi 40 de minute, Io avea să treacă în nefiinţă. Fie că dorea sau nu, implacabilul se va produce. De prea multe ori se confirmase programul de stabilire a datei de transfer, aşa că nu-şi făcea probleme. Războiul era altul. Poe nu trebuia să se întoarcă pe PLANETĂ. Dacă se afla în interiorul centurii de radiaţii lucrurile se complicau, însă el, Haar, va găsi o soluţie. Era, oricum, a doua inteligenţă a PLANETEI şi va deveni cât de curând prima.

Haar începu să se plimbe, şuierând uşor, prin încăpere. Deconectase ambele calculatoare, pusese veioza la loc în priză, dar nu deblocase sistemele de siguranţă. Nu trebuia să fie deranjat. Gândea. Şi o făcea cu mare intensitate, după cum arătau venele umflate ale tâmplelor.

În acelaşi timp, Io stătea de vorbă cu operatorul-şef.

— Am remarcat puţin mai înainte o scădere a parametrilor de funcţionare.

— Şi eu, răspunse operatorul-şef.

— Robotul de supraveghere funcţiona?

— Da. Operaţiile importante sunt mereu dublate cu robotul de supraveghere.

— Conectează radiolocatorul automat. Abia mâine vom încerca un nou test de transfer.

— Părerea mea, dacă-mi permiteţi..., îşi înghiţi vorbele Please, operatorul-şef, sub privirile tăioase ale lui Io.

— Spune! îşi înfrână bătrânul pornirea iniţială de a tăia orice iniţiativă subalternului.

Please mai şovăi câteva clipe, apoi, luându-şi inima în dinţi, vorbi:

— V-aş propune să procedăm normal. Să nu stricăm ceva. Creierul lui Poe nu a fost supus de mult timp nici măcar supravegherii noastre de rutină, cu atât mai puţin unui antrenament pentru un proces de transferare. Trebuie reantrenat. Trebuie, înţelegi? Altfel riscăm enorm. Am consumat o energie imensă pentru localizare. De ce să ratăm atâta muncă? Ştiţi bine, mai bine decât mine, că şi aşa nu prea controlăm exact cantitatea de energie, din cauza accelerării suplimentare.

În încăpere se lăsase o linişte apăsătoare. Bătrânul Io nu reacţionase în niciun fel la tirada lui Please. Stătea cu ochii închişi. Please îl privea vădit îngrijorat. Încălcase grav atribuţiile sale de operator-şef. Execută şi nu întreba! Execută şi lasă să gândească pe cei numiţi pentru asta! Or, el gândise şi îndrăznise să dezvăluie asta chiar în faţa autorităţii supreme. Făcuse totul cu o bună-credinţă de care putea să fie mândru. Şi totuşi, parcă începuse să se teamă. Merita Poe, prietenul lui din copilărie, sacrificiul? Era prea departe ca să-i ia apărarea.

— Ai încălcat regulamentul, Please…, şopti bătrânul.

— Cu bună intenţie, Io, am circumstanţe atenuante! Poe este prietenul meu.

Please devenise dintr-o dată dârz. Dorise salvarea lui Poe, nu uciderea lui.

— Propui deci antrenamentul intensiv?

O mare uşurare apăru pe faţa operatorului-şef. Dacă se discuta soluţia, era salvat.

— Durează trei zile. Timp este suficient, fiindcă…

Pentru a doua oară, Please îşi înghiţi cuvintele. Era să-i scape timpul de viaţă a lui Io, determinat puţin mai de dimineaţă.

— Da, da, şopti Io, mai sunt 22 de zile. Mai avem timp! Mai avem suficient timp.

— Iertaţi-mă! M-am gândit numai la Poe.

Vocea operatorului-şef exprima un regret sincer. Ţinea la Io. Era un bun conducător. Nu nedreptăţise pe nimeni, îi ajutase pe toţi, era bun când trebuia, dar şi necruţător.

— Mâine începem antrenamentul intensiv.

— De unde luăm energia necesară?

— Conectezi hidrocentrala A3 şi reduci consumul la fabrica de roboţi de supraveghere. Numai pentru trei zile.

— În ordine! făcu Please, redevenit un executant model.

— Acum conectează, te rog, robotul de supraveghere!

— Conectat.

— Conectează interpretorul! spuse Io când fâşâitul benzii încetă.

Pe ecran apărură tabele cu cifre. Please şi Io le studiau, fără să arate că îi deranjează cantitatea de informaţii, După un timp, Please apăsă pe un buton, manevră care opri circulaţia pe ecran a cifrelor şi se întoarse către Io cu ochii mari de uimire.,

— Circuit în derivaţie, nu? întrebă bătrânul zâmbind.

— Dar nu se poate! Aici nu au acces decât trei persoane. Atât. Trei. Cine să facă o derivaţie, de ce, şi cum să culeagă informaţiile? Trebuie aparatură, nu glumă!

Cele trei persoane erau Io, Haar şi Plqase. Dacă bătrânul făcuse testul de supraveghere cu el de faţă, însemna că nu-l bănuia.

— Ai mai observat până acum variaţii ale parametrilor de funcţionare? reluă Io discuţia.

Please luă un registru gros de pe masa lui de lucru şi-l întinse bătrânului. Acesta începu să-l răsfoiască încet, cu atenţie. Rezulta că, de aproape un an, parametrii înregistrau mici variaţii. Toate fuseseră semnalate de operatorul-şef, dar trecute pe seama oscilaţiilor de energie din cauza suprapunerii lor peste perioadele de vârf de sarcină din reţea.

Un bec roşu începu să pâlpâie pe pupitrul de comandă şi o voce şe auzi din tavan:

— Opriţi consumul! Se trece pe reţeaua industrială. Timpul de execuţie: trei minute.

Io luă registrul şi se îndreptă către ieşire. Please manevra oprirea sistemului. Din uşă, bătrânul spuse:

— Nicio vorbă, nimănui, despre ce-am discutat aici.

— Se înţelege! spuse Please.

— Ai intrat în incidenţa legii intereselor supreme, Please! Fii atent! De încălcarea ei nu te pot salva nici chiar eu.

— E atât de grav?! îndrăzni operatorul să-şi manifeste, împotriva regulamentului, mirarea.

— Extrem de grav! Nu comentezi decât cu mine. Nu uita că poziţia lui Poe este secret planetar... Că manevra de accelerare dublă a semnalelor este un mare secret...

Io părăsi încăperea calculatorului şi se grăbi spre biroul său. Se grăbi e un fel de a spune, fiindcă, la vârsta lui, asta însemna că-şi târa picioarele pe podeaua lucitoare mai repede decât de obicei. Bătrâneţea nu-l avantaja pe conducătorul PLANETEI. Acum însă nu trebuia să se lase dominat de ea. Era necesar să câştige şi această ultimă bătălie. Bătălia celor 22 de zile. Aşa o va numi. Dar mai întâi trebuia să o câştige.

Ajuns în birou, apăsă un cod pe tastatura videofonului. Pe ocran apăru capul unui tânăr cu părul creţ şi ochii alungiţi către tâmple.

— Spinn, te rog să vii până la mine!

— Sediul central?

— Da.

— Sosesc în două minute.

După exact două minute, Spinn apăru în cadrul uşii. Bătrânul îi arătă cu un gest obosit fotoliul. În timp ce se aşeza, Spinn îl studie cu atenţie, ca să-şi poată adapta stilul la starea sufletească a bătrânului conducător. Faţa acestuia exprima o mare oboseală. Se impunea, deci, să fie scurt şi concis.

— Ce misiune ai acum, Spinn? întrebă Io cu o voce neutră.

— De rutină. Supraveghez uzina de concentrate metalifere.

— Cu cine mai lucrezi?

— Cu Ferry.

— Colegul tău, singur, ar face faţă?

— Cred că da, fiindcă uzina are program redus, fiind mare consumatoare de energie.

— Aveţi roboţi de supraveghere la dispoziţie?

— Nu. Se lucrează cu câmpuri magnetice prea puternice.

— Îi dau lui Ferry un robot de supraveghere cu circuite nemetalice, antimagnetic, iar ţie o misiune specială.

— Preferam invers, spuse Spinn hotărât.

— De ce? întrebă Io, surprins de sinceritatea brutală a tânărului. De obicei nu i se refuza nicio rugăminte. Iar pentru Spinn o misiune specială era o notă bună pentru avansare. La vârsta lui asta era o ocazie unică.

— Soţia mea urmează să nască. Nu se simte prea grozav. Stau mai mult cu ea. Îmi convenea programul redus de la uzina de concentrate metalifere.

Io căzu pe gânduri. Un copil pe PLANETĂ putea anula orice misiune specială. Spinn, care avea un indice de loialitate ridicat, alesese varianta care-l obliga cel mai mult: grija faţă de copil. Păcat! În Spinn avea încredere. Va trebui să se reorienteze. Altă soluţie nu exista.

Spinn privea jenat spre bătrân. Îi părea rău. Io însemna mult pentru el. Căsătoria cu Perry i-o datora lui. Părinţii fetei se împotriviseră acestei alianţe. Pe scara socială, el era undeva pe planul al doilea sau chiar al treilea. Şi, în plus, putea colinda în misiune întreaga PLANETĂ şi toţi sateliţii acesteia. Io îi convinsese cu argumente genetice. Perechea Spinn-Perry putea să aibă copii. Chiar copii reuşiţi. Şi ăsta era un argument suprem pe PLANETĂ. Familiile cu copii urcau social pe planul întâi. Perpetuarea speciei domina. Să iubeşti şi să ai şi

dispensă genetică, ăsta era un noroc rar. Iar Spinn. care beneficiase de şansă din plin, nu dorea să rateze naşterea copilului din cauza unei misiuni speciale. Totuşi trebuia să fie binevoitor cu binefăcătorul său, aşa că îndrăzni:

— Undeva departe?

Io se reculese, zâmbi, punându-şi coatele pe birou, şi spuse:

— Aici.

— Trei schimburi?

— Numai în perioadele de operare pe marele calculator biologic.

Asta ar însemna între orele 8 şi 10, socoti Spinn.

— Şi în rest?

— În rest, vei avea un robot de supraveghere totală cu obiective toate releele PLANETEI şi pe toţi sateliţii artificiali. Ce zici?

Spinn îşi frământa mâinile mari şi puternice.

— Spinn, reluă Io discuţia, nu am nevoie de timpul tău, ci de mintea şi de loialitatea ta. Vei avea de lucru cu o inteligenţă deosebită. Una dintre cele mai alese.

— Şi m-aţi ales pe mine pentru asta?

Mirarea tânărului era perfect justificată. Ca supraveghetor, nu era remarcabil. Prea tânăr şi prea îndrăgostit de nevastă, preferase misiunile liniştite şi de lungă durată.

— Eu cred, spuse Io, că este într-adevăr important să ai o carte de vizită frumoasă, plină cu fapte care să te recomande, dar mai important este să poţi. Şi, din câte scrie în fişierul central, tu eşti unul dintre cei care pot.

Spinn lăsă capul în jos. Fusese deci analizat şi selecţionat pe criterii ştiinţifice. Misiunea era deci importantă. Oare va face faţă? Va justifica încrederea binefăcătorului său?

Spinn se uită la Io.

— După cele ce mi-aţi spus, nu mai pot să vă refuz. Sunt onorat că...

— Lasă, Spinn! Lasă mulţumirile! Sper să te fi ales corect.

Ultimele cuvinte Io le spusese mai mult pentru sine. Războiul care începuse trebuia câştigat, iar Spinn era o piesă importantă.

— Cu şefii mei aţi rezolvat?

Întrebarea tânărului îl readuse pe bătrân la realitate.

— N-am aranjat nimic. Şi nici n-o să aranjez. Vei rămâne în continuare la uzina de concentrate metalifere.

— Şi robotul de supraveghere?

Spinn se făcea că nu înţelege, ca să prindă cât mai mult din gândurile bătrânului. Era o tactică pe care o utiliza destul de des. Metoda întrebărilor naive era eficientă când lucrai cu inteligenţe superioare. Se chinuiau să te facă să pricepi lucruri simple dând multe amănunte şi, cu acest prilej, mai scăpau câte o informaţie, mai divulgau câte ceva din preocupările lor. Faptele ştiinţifice sunt legate cauzal unele de celelalte şi un tip priceput putea să afle multe de la aceste inteligenţe superioare, preocupate să se facă bine înţelese în domeniul în care lucrau.

— Nu trebuie să mă tragi de limbă, Spinn dragă! spuse Io zâmbind. Dacă ai acceptat, îţi voi spune totul, fără nicio rezervă.

— Scuze! mormăi Spinn jenat.

— Uite, începu Io, aşezându-se mai bine în fotoliu prin câteva mişcări legănate. În acest registru se află acum singura dovadă materială a cercetărilor tale viitoare. Studiază-l şi spune-mi ce crezi.

— E un test? întrebă zâmbind Spinn, obişnuit de pe băncile şcolii cu acest sistem aparent nevinovat de verificare.

— Poate, răspunse Io, lăsând să se strecoare o umbră de îndoială,

Câteva minute bune, Spinn cercetă concentrat materialul. Era registrul luat de Io din camera calculatorului. Spinn ştia să se descurce bine în astfel de

culegeri de cifre, operaţii, rapoarte, rezultate. Analiza activităţii calculatoarelor intra în atribuţiile oricărui supraveghetor. Ele erau viaţa şi oglinda vieţii oricărei instituţii de pe PLANETA. Având memorii biologice, veneau gata programate de la fabrică. Comandau procesele cărora le erau destinate, dar îşi supravegheau singure funcţionarea şi starea de „sănătate“. Orice încălcare a prescripţiilor iniţiale era semnalată şi înregistrată, ca şi orice schimbare în parametrii proprii de funcţionare. Din registrul citit rapid, Spinn remarcă abaterile de la parametrii de funcţionare. Calculatoarele biologice, mici consumatoare de energie, erau sensibile la orice variaţie de curent.

— Please a remarcat micile abateri de la parametrii nivelului energetic?

Întrebarea lui Spinn îl mulţumi vădit pe bătrân. Se foi puţin în scaun, înainte de a-i răspunde:

— Please ştie şi-şi va ţine gura.

— A remarcat sau nu? Spinn părea să aibă nevoie de un răspuns tranşant.

— Până azi nu l-au deranjat.

— Pot să folosesc puţin calculatorul dumneavoastră? întrebă Spinn, intrând serios în rol.

— Poţi!

Io închise ochii, în aşteptarea rezultatului. Spinn, cu registrul în faţă, introducea de zor date. Verificările se făceau întotdeauna manual, pentru a nu rămâne în memoria calculatorului.

— Este un circuit în derivaţie, spuse după un timp Spinn.

Se ridică din faţa display-ului, acum stins, nu înainte de a-şi fi luat nişte notiţe pe un carneţel.

— Ai verificat constanţa consumului?

— Da. De fiecare dată, nivelul energetic scade cu aceeaşi valoare. Am verificat şi nivelul abaterii. Este tipic pentru un „biologic" CM3-Universal. Derivaţia este

cablată. Mâine vă pot spune şi ce lungime are cablul de legătură.

— Bine, băiete! Mă bucur că lucrăm împreună. Şi acum, fii atent! În clădire au acces mai multe persoane; la sala de transfer numai câteva. Răspunzi numai în faţa mea de tot ce faci. Nimeni nu te poate opri, nimeni nu te poate trage la răspundere sau pedepsi!

Spinn era copleşit. Acum o oră, dacă i-ar fi spus cineva că va lucra pentru Io, direct cu el, într-o problemă de securitate planetară, l-ar fi crezut nebun.

Între timp, Io pusese pe birou o mică insignă de culoare roşie. Spinn nu-şi mai lua ochii de la ea. Auzise de „împuternicirea zero“, dar credea că e o poveste. Acum o vedea cu ochii lui.

— Spinn, dragă, începu Io, din acest moment vei purta „împuternicirea zero“. Te rog să fii discret şi să o foloseşti numai în caz de forţă majoră! Investigaţiile tale sunt deocamdatâ secrete. Dacă te surprinde cineva, sau dacă vrea să te împiedice în cercetări, atunci poţi face uz de ea.

Videofonul începu să clipească. Io îi făcu semn lui Spinn că poate pleca şi deschise aparatul numai după ce uşa fu bine închisă. Pe ecran apăru Haar.

— Cum te simţi. Io?

— Mulţumesc, Haar. Puţin obosit. De ce?

— Peste 15 minute este programată şedinţa energiei. Dacă nu poţi, o amânăm. Ce zici?

— De ce să o amânăm? Cine-i raportor?

— Studebacker.

— Sala?

— P 23.

— O să fiu punctual. Altceva?

— Cum merge cu Poe?

— Până mâine pauză. Am decis să-l reantrenăm pentru transfer.

— Şi energia?

— Va lucra hidrocentrala A3. În afara consumului industrial, adică în perioada ei de pauză.

— Şi reviziile?

— Urmează să vorbesc cu Nimbus. Aranjează el ceva.

— Şi plata?

— Am suma necesară. Suport eu toate cheltuielile!

— Chiar dacă totul va fi inutil?

— Da! M-am săturat să fac numai lucruri utile! Uite, lucrez de o viaţă, am strâns ca un avar bunuri, bani, bonuri energetice, ca să fac ce? Se va institui premiul Io pentru ştiinţă? Frumos, dar vreau să cheltuiesc şi pentru Poe. Dacă va fi nevoie, tot ce am. Premiul Io poate fi şi numai un simbol. Chiar dacă prin asta va fi mai puţin râvnit.

— Te-ai supărat, Io?

— Gata, Haar! Lasă-mă zece minute să mă reculeg. Vreau să ascult raportul lui Studebacker, nu să moţăi.

Io deconectă videofonul. Se lăsă pe spate cu ochii închişi. Era obosit. Ştia că nu poate să o ducă mult în încordarea pe care i-o cereau evenimentele. Trebuia să-şi impună un grafic raţional de activitate. Trebuia să facă pauze scurte, dar utile pentru creierul lui ostenit, aflat aproape de sfârşitul unui drum lung şi greu. Cel mai bine era să-şi rememoreze trecutul. Asta nu cerca o concentrare deosebită, şi de obicei îl relaxa. Îşi potrivi ceasul să sune peste opt minute, după care închise ochii.

Trecutul. Singurul lucru cert din viaţa unui om. Parcă era iar în colonia numărul 1, lângă Mirth, soţia lui, cu micul Poe în braţe. Mirth, fata care îi fusese aleasă genetic pentru a avea copii. Pe atunci, colonia numărul 1 era singura de pe PLANETĂ. El era conducătorul ei, în virtutea calităţii trecute de comandant al navei cu care veniseră. Erau 80 de oameni, 60 de bărbaţi şi 20 de femei, care plecaseră de pe Pământ. De fapt nu ei plecaseră, ci strămoşii lor. Câţi fuseseră, de fapt, pe navă? Ce mult trecuse de atunci! Uite că nu-şi mai aducea aminte. Expediţia fusese organizată pe principii

familiale, numai perechi tinere. Excepţie făceau comandantul navei, Iono, un tip cu o experienţă unică de navigator astral, şi psihologul expediţiei, Sender. Ambii depăşiseră 40 de ani, nu erau căsătoriţi şi prezentau garanţii maxime în ce priveşte profesionalismul. Iono! Bunul Iono! Şi-l aducea aminte ca pe o siluetă masivă, leneşă în mişcări, cu mâini mari şi calde care-l mângîiau pe creştet de fiecare dată când se încurca printre picioarele celor din cabina de comandă. El, Io, era din a doua generaţie, cea care se născuse pe navă. Cum trecuse timpul! Şi azi, dacă în timp ce mergea se concentra mai mult asupra unor gânduri decât la mers, apleca instinctiv capul la intrarea în încaperi, ca pe navă, unde-şi formase tot felul de reflexe; strângea din ochi la deschiderea uşilor, de parcă un jet de aer comprimat l-ar fi deranjat, apăsa peretele din dreapta uşii, ca şi cum ar fi comandat închiderea de siguranţă a ecluzelor, tresărea la orice lumină roşie, semn de avarie pe navă. Chiar şi numele lui era un bun dobândit în expediţia transgalactică: părinţii lui erau cei mai buni prieteni ai comandantului Iono. La naştere, în semn de prietenie, l-au numit toţi la fel: Iono. Echipajul, ca să nu-i confunde, i-a spus Io, fiind cel mic. Micul Io la început, marele Io acum, la sfârşit. Da, da... la sfârşit.

Ceasul îşi făcu datoria. Io deschise ochii alungând umbrele trecutului. Se simţea mai odihnit. Era apt pentru o nouă etapă din puţina existenţă caro-i mai rămăsese.

În sala P 23, lumea aştepta apariţia lui Io. Pentru toţi, Io era doar suferind. Numai Haar şi Pease ştiau că zilele îi erau numărate. Pe PLANETĂ, transferul era .marea taină a familiei. De el depindeau atât de multe, inclusiv binele tuturor, încât datele lui nu se discutau. Transferul era opera bătrânului. Cu el reuşise să salveze VIAŢA.

La apariţia lui Io, asistenţa se ridică în picioare, în semn de respect. Haar, cel mai apropiat colaborator al bătrânului, se miră în sinea lui de privirea limpede şi

clară a acestuia, de ţinuta lui impecabilă. Era altul, mai viguros, mai proaspăt chiar, mai optimist.

— Să începem, prieteni!

Invitaţia bătrânului aşeză lumea în fotolii. Rămăsese în picioare doar un singur om.

— Stai jos, prietene! îl invită Io.

Politeţea şedinţelor de consiliu cerea ca raportorul să rămână în picioare. Studebacker se aşeză în fotoliu, îşi instală pe reverul hainei microfonul, un năsturel lucios, şi începu:

— Permiteţi-mi să prezint raportul lunar al energiei. Plan: 5.10^7 kilowaţi-oră, realizat $4,6.10^7$. Diferenţa se datorează reviziei de la numărul 5.

— N-a fost prevăzută?

Întrebarea o pusese Haar, după ce Io îşi dăduse acordul printr-o înclinare a capului.

— Nu, răspunse Studebacker. Defecţiunea a fost neprevăzută. S-a decuplat microprocesorul de egalizare a sarcinii.

— Nimbus şi Studebacker sunt sancţionaţi cu reducerea la jumătate a energiei repartizate conform Codului energetic, art. 246, aliniatul 3, spuse Haar.

Cei doi lăsară capul în pământ. Ştiau că asta îi aştepta, dar sperau că totuşi vor fi iertaţi. Cine putea prevedea defectarea unui microprocesor? Stătuseră trei zile încheiate în centrala numărul 5 până se remediase defecţiunea.

— Nimbus ce are de spus?

La întrebarea lui Io, un tânăr blond, cu ochii negri, ca de fată, dădu să se ridice. Cu un gest scurt, bătrânul îl invită să ia loc.

— După lege, Haar are dreptate! Nu cred că mai are rost vreun comentariu.

— Doream să-ţi aud părerea, nu felul cum ai învăţat la şcoală să cunoşti şi să respecţi legile PLANETEI.

— Părerea? Nimbus schiţă un zâmbet. Părerea mi-am exprimat-o clar în raport.

— Mai prezint-o o dată!

Insistenţa lui Io era ciudată. Părerile membrilor Consiliului nu puteau contrazice, anula sau amenda nicio lege a PLANETEI. Aşa că discuţia cu Nimbus părea o pierdere de timp.

— Microprocesorul defect, începu Nimbus, a fost verificat cu o zi înainte, în perioada de pauză a hidrocentralei. Am anexat la raport şi diagramele ridicate cu acea ocazie. Calibrarea a fost perfectă. În conformitate cu regulamentul de ordine interioară al hidrocentralei numărul 5, personalul şi-a făcut datoria.

— Nu înţeleg ce vi se impută, spuse Io.

— Nu a funcţionat circuitul de rezervă, interveni Haar.

Io nu-l băgă în seamă. Continua să se uite întrebător la tânăr. Nimbus continuă:

— Circuitul de rezervă s-a decuplat automat din cauza suprasarcinii din circuit.

— Atunci tot nu văd care vă este vină.

Insistenţa lui Io începuse să-i facă curioşi şi pe ceilalţi consilieri. Bătrânul urmărea un scop precis, dar nu dorea să-l declare.

— Cred, spuse Nimbus, că ni se reproşează suprasarcina. Avem obligaţia să limităm consumul, decuplând beneficiarii periculoşi.

— Şi?

— În ziua aceea era exclusă suprasarcina. Lista beneficiarilor o poate confirma. Suma consumurilor maxime ale consumatorilor reprezenta 82,73% din capacitatea hidrocentralei. Nu înţelegem ce s-a întâmplat.

— Haar?

Io pronunţase apăsat şi interogativ numele secretarului Consiliului. Dorea explicaţii. Atmosfera se încinsese.

— Onorat Consiliu! începu Haar. Chiar dacă vina celor doi nu este elucidată, pedepsirea lor s-a făcut conform

legii. Ei trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Asta le este datoria, asta cere societatea de la ei.

Comentariul scurt al lui Haar fu urmat de o tăcere destul de lungă. Io părea că moţăie în scaunul său. Nimbus şi Studebacker vorbeau între ei pe şoptite. Ceilalţi consilieri urmăreau scena, dar interesul pentru urmările dialogului se mai potolise din cauza intervenţiei reci şi fără replică a lui Haar.

— Cred că..., se auzi vocea lui Io, înceată, atât de înceată încât captă atenţia tuturor, instalând o linişte deplină în sală. Dar cuvintele de început rămaseră un timp suspendate în aer, fără urmare. Cred că...

Liniştea nu fu tulburată de nimeni. De ani de zile Io conducea cu pricepere, înţelepciune şi dreptate viaţa PLANETEI. Era singurul care supravieţuise la trei generaţii, singurul ce nu fusese atins de „degenerarea spaţială“. Părea născut o dată cu PLANETA şi pentru veşnicie, ca şi ea. Era iubit şi respectat în egală măsură.

— Cred că..., se auzi iar vocea bătrânului, ceva mai puternică decât prima dată,... trebuie să suspendăm pedepsirea lui Nimbus şi Studebacker până ce se stabileşte cu exactitate cauza defecţiunii şi partea lor de vină. Să votăm.

Toate mâinile se ridicară. Ca întotdeauna, Io fusese clar şi drept.

— Trecem la punctul următor, anunţă Haar, cu o figură impenetrabilă, deşi votul exprimat puţin mai devreme însemna o ştirbire a autorităţii sa!e de secretar al Consiliului. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. Toată lumea îşi dăduse seama de asta, cu puţină satisfacţie poate, fiindcă intransigenţa lui Haar nu plăcea, nu era menită să-i aducă prieteni. Era respectat pentru nivelul lui profesional, pentru felul inteligent în care coordona activităţile PLANETEI, pentru faptul că nu-i scăpa nimic şi se afla întotdeauna acolo unde trebuia, dar nu era iubit, era temut.

Problemele curente ale Consiliului nu-l interesau pe Io, aşa că lăsă totul în sarcina lui Haar, care „naviga“ cu pricepere printre zecile de probleme administrative. Bătrânul ştia că Haar simţise că în spatele intervenţiei sale în favoarea lui Nimbus şi Studebacker se ascunde altceva şi că va încerca, imediat după şedinţă, să afle despre ce este vorba. Va afla de dialogul avut cu Spinn, fiindcă toate intrările la Io erau înregistrate video. Procedase corect când nu-l degrevase pe Spinn de sarcinile de serviciu de la uzina de concentrate metalifere. Dar trebuia să găsească o justificare legală pentru robotul cu circuite antimagnetice pe care urma să-l primească uzina. Redeveni atent la discuţiile din Consiliu. Haar citea lista propunerilor de consum energetic pentru luna următoare. Când termină, bătrânul interveni:

— Doresc să vă supun atenţiei două probleme.

În sală se lăsă liniştea.

— Prima se referă la un experiment. Ştiţi că, la uzina de concentrate metalifere, câmpurile magnetice puternice dereglează frecvent roboţii de supraveghere. Un calcul simplu arată că întreţinerea lor este foarte scumpă, iar siguranţa sistemului de supraveghere este oscilantă. Ar trebui să experimentăm un robot cu circuite antimagnetice. Este mai scump dar, pe ansamblu, siguranţa sporită a sistemului va compensa acest dezavantaj.

Bătrânul se opri.

— Ce spun cei de la uzină? întrebă Haar.

— Am vorbit cu Spinn. Le surâde ideea, fiindcă acum pur şi simplu se chinuie să menţină sistemul de supraveghere valid.

— Curios! Robotul cel nou va înlocui cel puţin un supraveghetor. Cum de au putut fi de acord?

— Îşi dau seama că, mai devreme sau mai târziu, înnoirea tehnicii de supraveghere va avea loc. Şi cum nu pot prevedea ce perspective vor exista, preferă

schimbarea, fiindcă deocamdată mai sunt şi alte locuri libere în cadrul serviciilor pe PLANETĂ.

Explicaţia dată părea mai mult decât satisfăcătoare

— Haar, spuse Io, dacă nu sunt obiecţiuni, te rog să faci formele de transfer pentru testare a lui R. 105 la uzina de concentrate metalifere.

— Desigur, răspunse Haar, fără să arate că bănuieşte ceva.

— A doua problemă pe care doresc să o supun Consiliului, reluă discuţia Io, se referă la fiul meu Poe.

Rumoare în sală. Nefericirea bătrânului era cunoscută de întreaga PLANETĂ. Să ai un copil pe PLANETĂ era o mare fericire. Între conducătorii ei, Io se număra printre puţinii care avuseseră norocul de a fi apţi genetic pentru acest privilegiu. Să-ţi pierzi copilul în pragul maturităţii era o tragedie. Şi Io suferise această tragedie; Din această cauză devenise un pedepsit. Pe PLANETĂ, cei care aveau copii şi care ss abăteau grav de la legile de convieţuire erau pedepsiţi prin a nu li se permite să lase moştenire urmaşilor zestrea lor umană.

— Am reuşit, după ani de căutări, să-l localizez spaţial pe fiul meu, reluă Io.

— Fantastic! exclamă Fabre, încâlcind protocolul discuţiilor din Consiliu.

— Ştiţi că, odată localizat, nu-l mai putem scăpa. Şansele de recuperare sunt însă foarte mici.

— Inexistente, rosti apăsat Haar..

— Ca urmare, continuă Io, făcându-se că nu aude spusele lui Haar, aş dori să-l antrenez de la distanţă pentru transfer, astfel ca la data optimă să poată să preia zestrea mea umană.

— Sunt împotrivă! spuse Haar.

Cuvintele, rostite cu duritate, descumpăniră asistenţa. De ani de zile, Io cerea Consiliului numai lucruri raţionale şi nu era refuzat. Tot ce propusese, tot ce sugerase, tot. ce impusese devenise util societăţii. Dacă Haar se împotrivea...

— Întreaga operaţie de antrenare şi de transfer o voi suporta eu.

Io vorbise calm, cumpătat, privind fix masa la care stătea.

— Este nevoie de multă energie pentru realizarea operaţiei, interveni Studebacker.

— Vom acţiona zilnic, numai între 8 şi 10, adică în perioada de pauză industrială.

— Şi reviziile? întrebă Studebacker.

— Putem să lucrăm în paralel, interveni Nimbus. Emisiile continue nu ne pot opri să facem şi revizii. Aplicăm metoda tandem.

— Cum adică, spuse Haar, să lucraţi sub tensiune?

— Exact. Şi n-ar fi prima dată.

— Este interzis. Numai cazurile de excepţie pot să vă oblige să lucraţi în tandem.

— Poe este un caz de excepţie. De altfel, când s-a defectat numărul 5, am lucrat în tandem. Şi era vorba de salvarea unui microprocesor, nu a unui om.

Replica tăioasă a lui Nimbus amuţi asistenţa. Haar era de obicei tratat cu multă atenţie şi cât mai politicos, fiindcă se ştia că el va conduce PLANETA după Io. Să-l înfrunţi însemna totuşi un risc. Tăcerea lăsată în sală fu întreruptă de Io.

— Înainte de a trece la vot, doresc să vă comunic data transferului, stabilită azi pe marele calculator.

Haar înţelese fulgerător că bătrânul Io, divulgând un secret atât de mare, va câştiga de partea lui întregul Consiliu, aşa că, trecând peste protocolul al cărui mare apărător era de obicei, interveni:

— Comunicarea se interzice! Contraveniţi Legii nr. 1.

Gravitatea afirmaţiei amuţi din nou asistenţa. Legea nr. 1, prima din noua constituţie a PLANETEI, interzicea comunicarea datei transferului. Pedeapsa încălcării era totală; zestrea umană era stocată în memoria marelui calculator biologic, iar urmaşii, două generaţii, erau

excluşi de la transfer. Asta însemna decăderea genetică şi chiar dispariţia familiei.

Io nu reacţionă în niciun fel. Se uita cu o privire pierdută la tavanul sălii. Haar intuise bine. Dorise să surprindă asistenţa cu data atât de apropiată a morţii lui şi să le forţeze mâna. Intervenţia acestuia îl dezarmase. Poate numai câţiva l-ar mai fi sprijinit acum. Un consilier care-şi exprimă votul împotriva prevederilor unei legi în vigoare poate să piardă următoarea campanie electorală. Dragostea lui de părinte disperat îl făcuse să se abată, prima dată de când conducea PLANETA, de la principiile pe care le respectase o viaţă. Astfel pierdea bătălia, înainte chiar de a o începe. Trebuia să reorienteze gândirea sălii, fără să se dezică însă de cele spuse până atunci.

— Dacă Haar nu încălca protocolul, şi observ că azi o face destul de des, aveam timp să vă expun punctul meu de vedere, suficient de clar ca să vă daţi seama că nu doream să vă îndemn la un vot împotriva legilor cuprinse în constituţia noastră...

Rumoare. Totuşi, Io se exprimase clar. Dorea să comunice data transferului. Auziseră toţi asta.

— Am vrut să vă comunic data transferului, dar nu înainte de a motiva...

— Încălcarea legilor nu poate fi motivată, interveni iar Haar, pentru a agita şi mai mult asistenţa.

Io se uită lung la Haar. Îl vedea cum luptă să nu-şi piardă poziţia de viitor conducător al PLANETEI. Dacă Poe era recuperabil, dacă i se putea transfera zestrea umană a bătrânului Io, Poe devenea, conform aceleiaşi Legi nr. 1, conducătorul PLANETEI, iar el, Haar, rămânea un interimar până se reuşea recuperarea. Haar dorea să înfiinţeze o dinastie a familiei lui şi pentru asta era în stare de orice.

— Cred că la a treia încălcare de protocol voi cere Consiliului să aprobe evacuarea din sală a lui Haar.

Deşi vorbise încet, hotărârea din vocea bătrânului nu scăpase nimănui.

— Pot să continui?

Haar rânji.

— Având în vedere importanţa subiectului în discuţie, solicit Consiliului, conform amendamentului trei la Legea 27 de funcţionare, suspendarea pe durata acestei şedinţe a protocolului.

Cererea lui Haar era legală. Io tăcu.

— Supunem la vot.

Pe ecranul de votare, împărţit în două, apărură două cifre: 41 pentru. Nu votaseră Haar şi Io. Protocolul se suspenda.

— Pot să continui? întrebă din nou Io, de parcă nici nu băgase în seamă secvenţa votului.

— Vă rog, rânji amabil Haar.

— Deci. voi încerca să motivez. Am să vă rog să-mi permiteţi o scurtă istorie.

Niciodată, până în acea zi, Io nu permisese să se amintească de trecutul PLANETEI. Consiliul discuta exclusiv probleme de viitor. Era un principiu de la care nu se abdicase niciodată. De fapt, cam asta se stipula în Legea nr. 2, votată în Consiliu la propunerea lui Io.

— Nu permit! se auzi vocea lui Haar. Încălcăm Legea nr. 2.

— Să se voteze, propuse Nimbus.

— Să se voteze, îl susţinu Studebacker.

Pe ecranul de votare apărură 40 de voturi pentru Io şi două împotrivă. Din nou Io nu votase; Haar însă apăsase pe butonul roşu, susţinându-şi astfel intervenţia. Toată lumea aştepta să audă ce va spune Io.

— Cu toate că aţi fost de acord să apelez la trecut, n-am s-o fac. Şi asta din două motive. Primul, ca să nu încalc Legea nr. 2, pe care chiar eu am propus-o. Al doilea, ca să nu vă periclitez realegerea în Consiliu. Ca urmare, voi discuta, ca de obicei, numai probleme de viitor.

Haar era derutat. Io ceruse să apeleze la trecut şi tot el era acum împotrivă. Trebuia să fie mai atent. Poate Io urmărea altceva şi avea nevoie de repetatele lui împotriviri, pentru ca, la momentul oportun, Consiliul, plictisit de insistența lui opoziţie, să-l ignore. Îşi propuse să tacă şi să urmărească atent firul gândurilor bătrânului.

Io studia asistenţa. Reuşise.

— Poe a fost reperat, începu el discuţia. Evenimentul m-a bucurat şi sunt răsplătit pentru faptul că nu mi-am pierdut nicio clipă încrederea.

— Unde se află?

Întrebarea venise din sală.

— Deocamdată, poziţia lui este secret planetar. După transfer, când se va pune problema recuperării lui, poziţia va fi cunoscută tuturor.

V-am rugat să aprobaţi consumul de energie necesar antrenării lui în vederea transferului. Am greşit când am prezentat problema ca fiind strict personală. Şi am persistat în această greşeală atunci când s-a anunţat că voi suporta toate cheltuielile. De fapt, problema Poe a devenit, fără ca eu să bănuiesc asta în anii cât l-am căutat, problema viitorului PLANETEI.

— Nici chiar aşa!

Era vocea lui Karp, omul de încredere al lui Haar.

Consiliul dezaprobă impoliteţea lui Karp, dar Io ridică mâna spre a-l linişti.

— Anularea protocolului permite orice intervenţie, chiar şi una de acest fel,

— Continuă, Io!

— Nu ştim cum a dispărut Poe. Se pară că cei ce l-au răpit deţin mijloace evoluate de deplasare în spaţiu. Cea mai bună dovadă este distanţa la care l-am reperat pe Poe.

— Deci este suficient de departe ca să fie irecuperabil, interveni iar Karp.

— Exact, Karp. Poe este irecuperabil pentru mijloacele noastre spaţiale, dar...

— Am înţeles! Cei care l-au răpit pot să-l aducă şi înapoi.

— Nu eşti chiar prost, Karp! mormăi Studebacker, suficient de tare însă ca să fie auzit.

— Pe PLANETĂ, de la instaurarea „transferului“, populaţia este în creştere. Am pornit de la 1.080 de inşi şi am ajuns la 12.400. Cu energia limitată de care dispunem nu putem construi în ritmul naşterilor şi nici spaţiu nu prea mai avem. Miezul neradioactiv al PLANETEI asigură locuinţe pentru încă 1.000 de oameni. Dar apoi? Când am realizat „transferul“, am considerat că am salvat VIAŢA. Fenomenul are însă şi latura lui negativă. Viaţa presupune spaţiu, energie. Noi avem cinci hidrocentrale. Nici pentru populaţia actuală energia nu este îndestulătoare. Deşi calculatoarele consumă puţin, deşi spaţiul agricol este limitat, totuşi trebuie să facem economii. Alte surse de energie nu avem, iar cercetările noastre sunt mult limitate de lipsa de energie. Cercul este vicios.

— Va trebui să ieşim în zona radioactivă!

Haar se trezise la viaţă. Discuţia asta era foarte veche. Pe PLANETĂ, economia de energie era problema principală. Serele nu puteau fi văduvite de energie, fiindcă de acolo îşi asigurau hrana. Calculatoarele asigurau supravegherea totală a comunităţii şi coordonau activitatea energetică, deci nu puteau fi întrerupte. Fabrica de concentrate metalifere era indispensabilă, ca şi multe alte activităţi industriale. Singurul domeniu în care se putea face economie era cel social. Oamenii beneficiau de strictul necesar pentru iluminare şi pentru prepararea hranei. Ideea ieşirii în zona radioactivă, beneficiară a unor rezerva energetice potenţiale, era tot mai mult acceptată. Haar îşi câştigase o oarecare popularitate din faptul că fusese primul care avusese curajul să propună asta în Consiliu, împotriva părerii exprimate de Io că ieşirea în zona radioactivă ar fi reprezentat o greşeală.

— Cred că nu mai este necesar, spuse Io. Dacă luăm contact cu Poe şi el trăieşte într-o civilizaţie avansată, avem la dispoziţie două variante: fie că vine înapoi, însoţit de o tehnologie energetică nouă, care să ne salveze, fie că plecăm noi la el, cu ajutorul mijloacelor spaţiale ale aceleiaşi civilizaţii.

Propunerea lui Io uimi Consiliul. Nimeni nu gândise atât de departe. Fiecare se preocupă de problemele imediate ale PLANETEI. Perspectiva deschisă de bătrânul lor conducător era colosală.

— Deşi poziţia lui Poe este secretă, începu Haar, îmi permit o întrebare legată de ea. Se află în afara centurii de radiaţii sau în interiorul acesteia?

Centura de radiaţii omorâse mulţi oameni la prima coborâre pe PLANETĂ. Nava lor nu fusese protejată decât pentru radiaţii de nivel 4. Când se deciseseră să asolizeze aici, nu reperaseră centura de radiaţii şi nici nivelul ei Când ajunseseră în ea fusese mult prea târziu. Centura avea nivelul 8. Era un monstru ucigaş. Dintre membrii echipajului navei, cei care fuseseră mai spre exterior muriseră în primii ani. Apoi radiaţiile de la suprafaţă puseseră în mare pericol VIAŢA. Io şi încă doi, acum morţi, descoperiseră subteranul, un fel de uriaş adăpost antiatomic. Semăna cu ce ştiau ei că se construise pe planeta-mamă, dar dotările întreceau orice aşteptare. Calculatoarele biologice, un vis la plecarea expediţiei, lucrau neîntrerupt pentru menţinerea şi protecţia climatizării, pentru funcţionarea serelor, în fine, pentru supravieţuirea întregului sistem. Se mutaseră în subteran. Cei mai puţin atinşi de radiaţii, printre care şi Io, trecuseră la organizarea unui sistem social de durată, la asigurarea sănătăţii în primul rând. Găsiseră o rezervă importantă de medicamente pentru tratarea radiaţiilor la oamenii ajunşi până la nivelul 0,65. Scăpaseră 80 de inşi de pe navă, cei cu care Io pornise la lungul drum de perpetuare a civilizaţiei pe care o reprezentau.

— Cred că merit un răspuns, Io!

Se lăsase furat de gânduri. Bătrânețea îi juca mereu asemenea farse. Şi tot mai des se întorcea în trecut, tot mai departe, către începuturi.

— Bine, Haar! Dar, mai înainte, spune-mi, de ce te frământă centura de radiaţii?

— Simplu. Dacă civilizaţia în care trăieşte Poe vine la noi sau dacă plecăm noi acolo, centura de radiaţii îşi va face „datoria“, în cazul când ei se află în afară. Ştiţi că de la nivelul 8, cât avea la sosirea strămoşilor, centură a ajuns la nivelul 16,5, iar fenomenul este în continuare crescător Poe şi ai lui nu vor putea să ne ofere nicio tehnologie energetică, fiindcă vor muri înainte să ajungă pe PLANETĂ.

Haar se dovedea din nou a fi un lucid.

— Cred că te pripeşti, Haar! Uite, am să respect secretul privind poziţia exactă a lui Poe, dar am să răspund totuşi la obiecţiunea ta. Presupunând că civilizaţia în care trăieşte Poe se află în afara centurii de radiaţii, trebuie să nu uităm că ei au fost aici, l-au răpit pe băiat şi s-au întors pe planeta lor. Şi cum Poe trăieşte, înseamnă că îngrozitoarea concentraţie de radiaţii a centurii nu i-a putut face niciun rău. De altfel, este de presupus că o civilizaţie care deţine mijloace atât de avansate de zbor spaţial să aibă şi mijloace de contracarare a radiaţiilor. Nu cred că centura sistemului nostru planetar este cea mai virulentă din Galaxie.

— Mulţi dintre cei care au murit din cauza radiaţiilor nu au supravieţuit mai mult de trei ani după infestare, aruncă maliţios Haar.

Un murmur do dezaprobare străbătu asistenţa. Bătrânul Io era, ca întotdeauna, imbatabil, iar Haar – pisălog şi rău.

— Să discutăm şi altceva, propuse Haar, să...

— Nu se mai discută nimic, se auzi vocea lui Nimbus. Pentru patru minute se deconectează sistemul de iluminare civilă.

— Suspendăm şedinţa, anunţă Io, deşi doream un vot, cel puţin provizoriu pentru Poe.

— Să votăm, să votăm, propuseră consilierii.

Haar nu avea cum să se mai opună şi simţea că Io a câştigat. Avea nevoie de un răgaz ca să-şi facă un alt plan, aşa că, în calitatea lui de secretar propuse:

— Votul să fie valabil până la şedinţa de mâine, când vom relua discuţia.

— De acord! spuse Io.

Pe ecran apăru rezultatul votului: 40 pentru începerea antrenării lui Poe, 1 vot împotrivă. Io nu votase.

— Să voteze şi Io! propuse Studebacker.

— E vorba de fiul meu şi nu pot să fiu obiectiv! se apără bătrânul. Aşa că nu voi vota.

Io îşi respecta principiile şi acum, în situaţia limită de care depindea soarta singurului său copil.

Haar şi Io se despărţiră în faţa uşii bătrânului.

— Cred că nu eşti supărat pe mine, Io!

— Mă aşteptam să acţionezi aşa. Te cunosc prea bine ca să mă mai mir.

— Eu nu cred în şansa lui Poe. Trebuie să ne ajutăm singuri.

— Cum, Haar? Cum să ne ajutăm singuri? Trimiţând oamenii la suprafaţă, unde nu-i aşteaptă altceva decât o moarte lentă, dar sigură?

— Vom termina costumele de protecţie.

— Exact. Dar asta presupune că oamenii vor lucra ziua sus şi noaptea vor coborî în subteran. Deschiderea ecluzelor de două ori pe zi poate fi un pericol pentru întreaga comunitate.

— E prima dată când te văd atât de pornit împotriva unei idei, a unei soluţii pentru viitorul PLANETEI. Este evident că nu vrei să participi la definitivarea unei soluţii locale, că sabotezi ideea numai pentru a câştiga bătălia ce vizează salvarea lui Poe.

— Şi mă consideri vinovat că vreau să-mi salvez fiul şi, o dată cu el, şi PLANETA?

— Această asociere este forţată. Ai impus-o azi, numai ca să obţii votul Consiliului.

— Mă crezi nesincer, deci?

— Cu tot respectul ce ţi-l port, trebuie să recunosc că da!

Io se uită trist la Haar, se întoarse apoi şi intră în cameră. Siguranţele vacuumatice pocniră sec, anunţându-l pe Haar că bătrânul se izolase de exterior. Cu capul plecat şi cu paşi rari, măsuraţi parcă, Haar se îndreptă către apartamentul lui.

*

*   *

Era miezul nopţii. Spinn îşi ţinea soţia de mână aşteptând verdictul ei.

— Cred că începe, îngăimă Perry cu o figură fericită.

— Am să anunţ serviciul medical! spuse Spinn, ridicându-se grăbit.

Pe PLANETĂ, naşterea unui copil era un eveniment de care nu se bucurau numai părinţii. Întreaga comunitate era fericită. O dată, fiindcă se perpetua VIAŢA, a doua oară, fiindcă evenimentul aducea fiecărei familii zece bonuri energetice. Părinţii aveau dreptul la un concediu de o lună, pe banii Consiliului, atunci când copilul împlinea un an. Dacă acesta era fetiţă, concediul creştea la două luni. Fetele asigurau perpetuarea speciei, aşa că erau preţuite de două ori mai mult. La un an li se făcea „testul Io“ şi o familie cu un băiat de vârsta apropiată cu a fetiţei primea înştiinţarea oficială că, din punct de vedere genetic, viitoarea mamă se potrivea cu fiul lor. Cele două familii luau legătura imediat, se mutau în acelaşi sector, în camere vecine, cu loc de joacă comun, astfel încât copiii creşteau împreună sub ochii atenţi a două mame şi doi taţi. Problemă gravă era însă altă. Dintre copiii nou născuţi numai 30% erau apţi genetic să procreeze. Radiaţiile la care fuseseră supuşi strămoşii lor

determinaseră modificări nedorite în structura intimă a celulelor, aşa încât atât Spinn, cât şi Perry ştiau că bucuria naşterii va fi umbrită timp de un an de emoţii: va ieşi pozitiv sau nu „testul Io“?

Gândurile tânărului fură întrerupte de soneria de la intrare. Se repezi să deschidă. În încăpere îşi făcură apariţia doi medici, cu un cărucior pe care se afla un cilindru enorm, transparent şi plin pe jumătate cu apă. Perry fu rapid dezbrăcată şi instalată în cilindru. Pe PLANETĂ se năştea în apă, ca pe navele galactice.

— Vin şi eu! îi anunţă Spinn.

— Inutil, mormăi unul dintre medici, cu o barbă scurtă, creaţă şi neagră. Vei sta la uşa clinicii.

— Rămâi, Spinn! şopti Perry care, în ciuda durerilor ce o încercau tot mai des, căuta să zâmbească soţului îngrijorat.

După plecarea medicilor, Spinn rămase în mijlocul camerei, în picioare, dezorientat. Ce să facă? De dormit, nici vorbă. Trebuia să-şi găsească o ocupaţie, altfel înnebunea de grijă. Se apucă să răsfoiască dosarul subţirel pe care începuse să-l întocmească pentru Io. Asta era! În noaptea asta va lucra. Se instală hotărât la terminalul calculatorului şi comandă conectarea la „marele biologic“. Bătu codul „împuternicirii zero“, scris mărunt pe mica insignă roşie. Ecranul prinse viaţă, umplându-se cu cifre şi mesaje de apelare. Efectuă rapid calculele pe care le promisese pentru a doua zi bătrânului şi determină lungimea cablului de derivaţie. Rezultatul era mai mult decât suspect: doi metri. Hm! Deci derivaţia se afla în unul din birourile lipite de camera calculatorului central. Ceru, bătând cu viteză pe tastatură, planul clădirii Consiliului. Numai două birouri erau atât de apropiate de calculatorul cel mare: al lui Io şi al lui Haar. Deci, Haar era hoţul de informaţii. Se decise brusc să treacă la acţiune. Bătu pe tastatură, apelând lista de identificare. Haar figura pe locul doi, după Io. Ceru sistemului de urmărire să identifice poziţia

acestuia în ultimele zece ore. Pe ecran apăru schema, văzută de sus, a zonei Consiliului. Un punctişor, simbolul lui Haar, apăru pe rând în camera de transfer, lângă Io, apoi în camera calculatorului, împreună cu Io şi încă trei persoane, apoi în birou şi în sala Consiliului, pe coridor, din nou în birou, apoi la calculatorul central împreună cu trei operatori şi acum în camera lui. Orele când Haar fusese în birou cuprindeau şi intervalul de timp când funcţionase circuitul în derivaţie. Deci era aproape sigur că Haar folosise derivaţia. În ce scop?

— Vom vedea, vorbi singur Spinn, în timp ce imprimanta bătea de zor datele pe care le culesese.

*

* *

Io stătea întins pe patul din camera sa, o încăpere care nu se deosebea cu nimic de celelalte ale subteranului. Bătrânul nu-şi permisese niciodată mai mult decît puteau să aibă şi ceilalţi. Şi asta contribuise la stima de care se bucura. Umerii lui, acum căzuţi şi osoşi, purtaseră ani de zile grijile unei comunităţi agitate. Io îşi amintea mereu de perioada întâlnirii cu băştinaşii. Era coşmarul lui. Găsise întâmplător intrarea în subteran. Fusese un noroc nemaipomenit, fiindcă altfel n-ar mai fi putut rezista în exterior decât 32 de ore. Trecuseră prin centura de radiaţii şi găsiseră un sol arid, ars de razele acelui soare străin. Solul era şi el puternic radioactiv, însă nu cât centura aceea infernală. Peste 32 de ore ar fi acumulat o iradiere ireversibilă. Celulele lor ajunseseră la limita de suportabilitate. Ar fi murit lent, fie în navă, fie sub soarele ucigător. Nici vorbă de întoarcere. Defecţiunea la motorul central nu putuse fi remediată şi acesta se pulverizase, pur şi simplu, cu zece ore înainte de asolizare. Utilizaseră numai motoarele de frânare. Intrarea în subteran arăta ca un morman de pietre. Lui îi atrăsese atenţia o tijă de fier ce ieşea din conglomeratul

cenuşiu. Dacă era fier beton, atunci... Se cocoţase pe bucăţile de piatră, topite la suprafaţă de o căldură uriaşă ce le făcuse sticloase. Era fier beton, deci piatra era turnată. Natura nu putea crea aşa ceva. Îi strigase pe ceilalţi şi le arătase mormanul de beton armat, dovada existenţei unei inteligenţe superioare pe PLANETĂ. Săpaseră cu disperare şi astfel găsiseră trapa ecluzei. Grămada de beton armat fusese, se pare, un puţ care astupa o ecluză. Un puţ sau un turn. Ciudăţenia asta n-o lămuriseră nici până acum.

Io îşi trecu o mână peste frunte. Parcă nu mai avea aer. Pe măsură ce i se apropia sfârşitul, dădea tot mai multe semne de debilitate fizică. Şi mai ales îl munceau gândurile, amintirile.

Revăzu brusc, de parcă se conectase la un videofon, trapa ecluzei degajată de sub ruinele misterioase. În acele momente, nu mai era importantă stabilirea originii vestigiilor descoperite, ci devenise stringentă deschiderea trapei. Kaler, parcă el găsise plăcuţa care, glisând, dezvelea o mică tastatură, ca de calculator portativ cu patru operaţii. Spre mirarea tuturor, un beculeţ roşu semnaliza poziţia închis. Nu li se păruseră curioase aceste detalii fiindcă, pe nava lor, ecluzele ce închideau comunicarea cu exteriorul erau asemănătoare. Deasupra beculeţului descoperiseră un cifru gravat în metal. Tot ca pe navă,, unde oamenii, pentru a nu-şi încărca memoria în mod inutil, gravaseră deasupra tastaturii combinaţia ce deschidea ecluza. Kaler formase cifrul şi, cu un fâşâit discret, trapa metalică se deschisese, lăsînd să se vadă câteva scări şi uşa unui lift. Expediţia, formată imediat din Kaler, el şi Puffin, plecase să vadă despre ce este vorba. Dacă era locuit, subteranul putea fi o nouă primejdie pentru echipaj. Nu ştiau cum vor fi primiţi, peste ce fel de civilizaţie dăduseră. Oricum, aveau acum şi o şansă de supravieţuire, care nu se întrevăzuse în urmă cu o oră. Dacă acolo, sub pământ, trăiau fiinţe, însemna că

radioactivitatea era puternic atenuată de sol. Trebuiau să facă orice pentru a convieţui cu celelalte fiinţe.

I se păru din nou că nu are destul aer. Amintirile erau atât de puternice încât şi atmosfera parcă devenise ca atunci când, împreună cu Puffin şi Kaler, coborâse cu liftul către necunoscut. Nu găsiseră pe nimeni, doar aparatură, calculatoare, sistem de încălzire, medicamente, o uzină de purificat aer, o groază de dotări pentru supravieţuire. Puseseră sistemele în funcţiune neaşteptat de uşor. De fapt, pornirea calculatorului central asigura intrarea în funcţiune a subteranului. Aduseseră tot echipajul înăuntru, căraseră apoi aparatura de pe navă, calculatorul lor biologic, rezervele de oxigen, costumele, sistemele criogenice, tot ce le-ar fi putut servi la supravieţuire pe un termen mai îndelungat. După 10 zile de la instalare venise nenorocirea. Un perete al subteranului începuse să sune ca lovit de ceva greu. Peretele era din beton armat. Se duseseră cu toţii acolo, așteptându-se la un atac. Ocupaseră fără încuviinţare spaţiul altora? Oare cum arătau? Îşi luaseră şi armele cu ei. După cinci ore, peretele cedase. În orificiu îşi făcuse apariţia un cap. Un cap de om, cu părul vâlvoi şi barba lungă, plin de moloz. Văzându-i, dispăruse brusc. Pândiseră două zile lângă spărtura aceea. Niciun semn că arătarea ar fi dorit să ia legătura cu ei. Oricum, după modul cum dărâmase zidul şi după cum arăta nu sugera un nivel prea înalt de civilizaţie. Poate nici nu avea nimic comun cu constructorii subteranului. Poate numai capul era umanoid. restul trupului şi membrele fiind de altă structură. Apoi dispăruse Kaler. Îl căutaseră peste tot. Singurul loc necercetat fusese deschiderea aceea. Până la urmă, Puffin şi alţi doi voluntari plecaseră prin ea, în căutarea lui Kaler. Nu se mai întorseseră. Blocaseră deschiderea cu o placă de oţel, deşi Io se împotrivise. Dacă o blocau, ar fi fost posibil să apară mai multe. Supravegherea lor avea să devină mult mai dificilă. Nu fusese ascultat. Mai trăiseră în linişte două

luni. El lucrase de zor, pe calculatorul biologic adus de pe navă, la un sistem de apărare bazat pe biocurenţi. Era genetician, ca de altfel majoritatea celor din echipaj. Într-o zi începuseră să se audă concomitent zgomote din opt loturi. Erau atacaţi din mai multe părţi. Se dăduse alarma însă, când cele opt găuri au fost gata, niciun animal cu cap de om nu îşi mai făcuse apariţia. Stătuseră de pază cu rândul. Nu mai îndrăzniseră să blocheze orificiile făcute, fiindcă era clar că vor fi făcute altele. O serie de concluzii se impuneau. Prima, că dincolo de găuri exista tot un subteran dotat cu sisteme de supravieţuire, din moment ce aerul nu se pierdea, iar uzina de preparare de care dispuneau nu-şi mărea debitul de aer livrat. A d«ua concluzie era că cei de dincolo erau destul de numeroşi. Pentru a practică o spărtură de dimensiunile celor făcute, cu mijloace destul de rudimentare, era nevoie de forţa a cel puţin 10 braţe. Deci, opt găuri executate simultan ori 10 însemna optzeci, deci mai mulţi decât erau ei. Coborâseră de pe navă 79, dar Kaler, Puffin şi ceilalţi doi din expediţie nu mai erau. 14 sufereau de boala radioactivă şi nu se putea conta pe ei. Rămăseseră cu totul 61, inclusiv femeile. Îi dăduseră voie să se aventureze printr-una din spărturi, numai cu generatorul lui de biocurenţi.

După ce intrase prin gaura din perete, văzuse un coridor betonat asemănător celorlalte. Coridorul se înfunda deci în zidul de beton al subteranului găsit de ei. Probabil că ei nimeriseră în centrul de coordonare, aşa gândise atunci, şi datele ulterioare îi dăduseră dreptate. Pe coridor, atât cât reuşea să dezvăluie din întuneric faza de lumină pe care ai lui o trimiteau, nu se zărea niciun duşman. Preventiv, îşi montase pe frunte electrodul inel care-l proteja de efectele generatorului de biocurenţi şi începuse să înainteze, încercând să-şi compună o atitudine degajată şi cât mai paşnică. Ştia că în spatele întunericului se aflau ochi duşmănoşi. De ce-i duşmăneau oare? Echipajul navei nu omorâse pe nimeni

şi nici nu ocupase spaţiul lor vital. Dăduse colţul urmărind coridorul. Aerul era în continuare respirabil. Şi, deodată, văzuse trei oameni murdari, lăţoşi şi slabi. Se uitau înlemniţi la el. Dacă nu i-ar fi ştiut duşmănoşi, dacă Puffin, Kaler şi ceilalţi n-ar fi dispărut, l-ar fi cuprins mila. Nu se mirase de lipsa lor de iniţiativă fiindcă ştia care este efectul generatorului de biocurenţi: bloca semnalele electrice dintre neuronii de la periferia creierului. Plecase mai departe. Coridorul dădea într-o sală mare, plină de oameni. Erau vreo 400. Arătau jalnic. Anihilându-le iniţiativa, putuse să-i studieze în amănunt. Mergând de la om la om, găsise, printre resturi necomestibile, haine, mai bine zis bucăţi, care proveneau sigur dia echipamentul navei. Atât mai rămăsese din colegii lui. Luptau deci împotriva unor canibali. Era înfiorător. Fără generatorul de biocurenţi ar fi fost şi el acum o cină sau un dejun Insuficient pentru a sătura atâtea guri. Se decisese imediat. Căutase cu atenţie pe cel care putea să fie conducătorul cetei. Era cel mai solid, dar şi cel mai bine hrănit. La brâu purta pumnalul lui Kaler. Îl ridicase pe umăr icnind şi se îndreptase către spărtura din perete. În sala mare lăsase o dublură a generatorului de biocurenţi, pentru a fi sigur că nu va fi urmărit şi atacat de la distanţă cu pietre. Când apăruse prin spărtură cu uriaşul blond în spinare, colegii lui îl priviseră cu ochii măriţi. Generatorul îşi făcea datoria şi asupra lor. Reglase distanţa de acţionare la o jumătate de metru, fiind atent să nu se depărteze prea mult de blond. Colegii îşi reveniseră. Ce le spusese atunci îi înfiorase. Strânseseră repede toată hrana disponibilă – pe navă mai aveau cantităţi suficiente pentru cinci ani – şi se duseseră în sala mare a hrubelor. Îi hrăniseră, îi spălaseră, îmbrăcaseră şi căraseră în subteranul lor civilizat. Aveau acolo un depozit mare, gol, destinat probabil alimentelor, după camerele frigorifice ce-l căptuşeau. Îi instalaseră acolo pe saltele, după care provocaseră o discuţie cu uriaşul blond, conducătorul, cel

ce, aflaseră ulterior, răspundea la numele de Torben. Discuţia avusese loc într-un limbaj în care dominau gesturile. Canibalii nu vorbeau inteligibil, dar învăţau repede limba lor. Torben le spusese că se născuse în subteran, că nu ştia ce-i afară şi că nu fusese niciodată sătul...

Io simţea că se sufocă. Parcă totuşi nu amintirile erau de vină. Parcă aerul din cameră era... Auzi un horcăit şi realiză că prin vis că era al lui. Ce se petrecea? Mai trase cu disperare o gură din aerul viciat. Nu-i folosea la nimic şi realiză că-şi pierde cunoştinţa. Murea! Mai repede decât trebuia?! Totul i se învălmăşea în minte. Torben..., celelalte catacombe, ceilalţi oameni... povestea catastrofei... Poe... Haar...

*

*   *

Spinn se aplecă asupra bătrânului. Acesta respira şuierător, trăgând cu lăcomie aer în plămâni. Venise la Io direct din camera calculatorului central. Când deschisese uşile etanşe ale camerei îşi dăduse seama, după aerul stătut, că aceasta fusese într-adevăr deconectată de la reţeaua de aer. Mai întâi crezuse că este o eroare a calculatorului. Nu-l putea crede pe Haar în stare de o asemenea mârşăvie. Noroc că el verifica orice ipoteză. Altfel...

— Ce-i, Spinn?

— Dacă nu-mi dădeaţi „împuternicirea zero“, nu aveam cum să deschid uşa.

— Mă izolasem de rest, ca să rumeg singur trecutul.

— Ce trecut? De ce să-l rumegaţi?

— Ce ştii tu, Spinn?! Cu cât îmbătrâneşti, cu atât trecutul devine un fel de garanţie a valorii tale, a trecerii tale prin lume. Şi-ţi place tot mai mult, ca unui avar, să cântăreşti în minte valorile trecute.

— Lăsaţi puţin valorile astea! Nu vă daţi seama că aţi trecut pe lângă moarte?

— Nu dormeam?

— Aproape, însă vi se pregătise un somn pentru vecie.

Io trase cu nesaţ aer proaspăt în piept.

— Aţi fost deconectat de la reţeaua de aer.

— Spinn, ce tot spui acolo?

— Ce-aţi auzit.

— Aşa ceva nu se poate. Calculatorul central nu deconectează pe nimeni atâta vreme cât urmărirea biocurenţilor funcţionează şi indică VIAŢA.

— Aşa m-am gândit şi eu când, dorind să văd ce-a meşterit Haar la calculatorul central, am văzut pe ecran comanda de excludere a camerei nr. 1 de la alimentarea cu aer...

— Haar?

— Vă mai spun imediat ceva despre el, dar lăsaţi-mă să-mi termin ideea. Cum spuneam, comanda de deconectare era dată manual. Am verificat imediat ce decizie a luat calculatorul. Şi ce credeţi că am descoperit? Năstruşnicul de el, avea în memorie trecerea dumneavoastră prin camera de transfer, aşa că, primind comanda de excludere, a decis pentru varianta cea mai economică...

— Adică a neglijat faptul că urmărirea biocurenţilor indica VIAŢA?

— Exact. Transferul, fată de sistemul de urmărire, primează. Şi calculatorul avea în memorie zestrea umană de la camera nr. 1.

Io rămase pe gânduri. Era prima dală când se întâmpla aşa ceva, în ultimii 20 de ani.

— Ziceai că-mi mai spui ceva despre Haar.

— Derivaţia de la calculatorul de urmărire cosmică este la el în birou.

— Probe ai?

— A mai rămas să inspectez pe teren. Calculele sunt însă corecte.

— Du-te, acum! Te aştept!

— Am zburat.

Spinn se repezi către uşă.

— Spinn, ţi-ai lăsat soţia singură?

— Nici vorbă. E la maternitate.

După ce tânărul închise uşa, Io se mai plimbă puţin prin cameră, după care se întinse iar. Era obosit. Deşi îşi propusese să alterneze în mod raţional munca cu odihna, solicitările nu-l lăsau în pace. Calculatorul optase deci pentru varianta cea mai economică. De obicei, atunci când se stoca în memoria lui zestrea umană a unuia care nu avea urmaşi, operaţie ce se efectua înaintea decesului, dar destul de aproape de acesta, se dădea şi comanda de excludere, temporizată însă cu perioada până la deces. În acest interval, oamenii beneficiau de condiţii optime de trai, pe cheltuiala Consiliului. În cazul lui, temporizarea fusese anulată de Haar. Va fi greu de dovedit.

— Am sosit, spuse Spinn.

— Ei?

— Cablu în derivaţie. Priza veiozei era de fapt priza pentru terminalul din birou. Am fotografiat totul pentru dosar.

— Eşti groaznic de murdar, Spinn!

— A trebuit să mă târăsc prin canalul de cabluri.

— Ai şi ceva noutăţi de la maternitate?

— N-am avut vreme.

— Pentru azi, am terminat! Vreau să şi dorm puţin. Tu să-mi pregăteşti dosarul pentru mâine.

— Am înţeles. V-aş pune un supraveghetor.

— Nu-i nevoie. Mai bine supraveghează-l pe Haar. Cât timp doarme, sunt în siguranţă.

— Bună idee! Aşa am să fac.

— Te duci la maternitate şi-i spui medicului de gardă că ai permisiunea mea să utilizezi calculatorul lor până-ţi naşte nevasta.

— Mulţumesc! M-aţi scutit de drumuri neplăcute.

— Fugi!

După ce Spinn plecă, Io rămase un timp cu ochii în tavan. Haar îşi făcuse o derivaţie pentru calculatorul de urmărire cosmică. Deci îl interesa Poe. Un om care nu ezită să-şi omoare binefăcătorul nu va avea scrupule să încerce acelaşi lucru şi cu fiul acestuia. Nu cumva...

Io se repezi la terminalul din încăpere şi se conectă la calculatorul de urmărire cosmică. Pe harta cerului, care-i apăru pe display, un punct pulsa ritmic. Poe trăia! Deconectă terminalul şi se reaşeză în pat. Ceva totuşi nu era în regulă. De ce să-şi facă Haar o derivaţie, când avea oricând acces la calculatorul de urmărire? Nu! Nu era bine aşa. Întrebarea corectă era: putea Haar, utilizând această derivaţie, să-l ucidă pe Poe?

Un fior îi trecu prin inimă. Dacă n-ar fi văzut mai înainte punctul acela pulsând pe display, ar fi putut crede că era posibil să existe o legătură între... Îl va chema, totuşi, pe Spinn.

— Spinn, spuse Io când imaginea acestuia apăru pe videofon, aş dori să verifici ceva.

— Chiar mă plictiseam. Nevastă-mea nu vrea să se grăbească, iar eu am terminat dosarul.

— Vezi dacă, după ora când s-a stabilit contactul cu Poe, Haar a folosit derivaţia...

— Asta-i uşor.

— ...şi mai vezi dacă nu cumva defecţiunea de suprasarcină de la hidrocentrala nr. 5 coincide cu utilizarea derivaţiei.

— Ce vă trece prin minte?

— Îţi spun când te prezinţi cu rezultatele. Dar să vii personal!

*

*   *

Haar nu putea să doarmă. Ştia că nu trebuie să verifice ce se întâmpla cu Io, pentru a nu fi bănuit, dar

ardea de nerăbdare. În sfârşit, reuşise. Era conducătorul PLANETEI. Mâine, chiar, va întrerupe urmărirea şi contactul cu Poe. Se plimbă puţin prin cameră. Poe... Urmaşul din umbră care i-a înnegurat viaţa. A terminat-o şi cu el. Acum trebuia să se afirme în faţa oamenilor, pentru a câştiga un prestigiu cel puţin egal cu cel al bătrânului Io. Nu va fi uşor.

Se duse la display şi-l conectă cu urmărirea biocurenţilor. Tastă codul lui Io şi rămase uimit. Io era în viaţă! După trei ceasuri?! Trebuia să fie mort de o oră. Nervos, tastă legătura cu calculatorul de urmărire cosmică. Pe ecran, punctul pulsa cu regularitate. Făcu rapid nişte calcule. Semnalul de confirmare a morţii lui Poe trebuia să se fi întors pe PLANETĂ. Şi totuşi, acesta trăia. Se îmbrăcă rapid. După cinci minute era la birou. Conectă priza terminalului în priza veiozei şi efectuă nişte manevre. Apoi comandă semnalul, zâmbind crud. Chiar dacă rezistase primului şoc, cel de-al doilea îi va fi fatal. Se uită la ceas. Peste cinci ore urma să afle dacă reuşise să scape de Poe. Putea să se culce liniştit. Dacă murea Poe, rateul dat cu atentatul asupra lui Io nu mai conta.

*

* *

— Ei?

La întrebarea lui Io, Spinn scoase din buzunar o foaie de imprimantă.

— Când?

— Acum zece minute.

Io se repezi la terminal şi tastă legătură cu urmărirea cosmică. Punctul pulsa pe ecran. Făcu nişte calcule. După aproximativ cinci ore putea să ştie dacă atentatul reuşise sau nu. Se cutremură. Haar lovea unde trebuie.

— Şi mai înainte?

— Coincide. Defectul de la nr. 5 şi semnalul comandat prin derivaţia lui Haar sunt concomitente. Ba chiar pot să afirm că semnalul a determinat defecţiunea.

— Acum de unde a luat energie?

— De la nr. 3. Fiind noapte, însă, nu s-a pus problema suprasarcinii. Apare totuşi pe diagrama de consum un vârf de sarcină greu de explicat, care coincide cu semnalul comandat prin derivaţia lui Haar.

— Ai înregistrat, la urmărirea biologică, traseul lui Haar?

— Înregistrarea este automată.

— Mulţumesc, Spinn!

— Dacă mai aveţi nevoie de mine, sunt la maternitate.

— Bine, băiatule, bine! Să ai noroc de nepoţi!

După plecarea tânărului, începu nişte calcule complicate. Când le termină, era palid. Aşa cum bănuise, semnalul putea ucide. Totuşi, ceva nu era clar. Deşi recepţionase primul semnal, Poe trăia. Teoretic, aşa ceva era imposibil. Ce se întâmplase? Oare calculele privind transferul la distanţă erau greşite? Exista un risc de care nu ţinuse cont, sau numai valoarea semnalului era dăunătoare? Oscilase mult până să se decidă pentru transferul la distanţă, calculase şi verificase de mii de ori. Şansele erau în jur de 98%, în cazul unui semnal normal. Haar înzecise valoarea maxim admisibilă şi, totuşi, spre mirarea lui Io, Poe trăia. Oare acolo unde se afla Poe condiţiile de propagare erau atenuate atât de mult încât semnalul ucigaş să devină inofensiv? Era derutat şi ştia că răspunsul îl va primi peste câteva ore, când vor cunoaşte efectul semnalului trimis de Haar pentru a doua oară.

Se întinse din nou în pat. Nu-i era teamă de Haar. Îl va anihila mâine, chiar mai simplu decât putea bănui acesta.

Haar, sigur de moartea lui Poe, dorise să scape şi de Io. Acum când, în ciuda mârşăviei sale, Poe trăia, când nu mai era atât de sigur că-l ucisese şi că al doilea

semnal îşi va face datoria, Haar avea nevoie de el ca să-l acuze că a periclitat situaţia comunităţii printr-un consum exagerat de energie, numai de dragul lui Poe. Lui Haar îi trebuia acum un vinovat, fiindcă nu bănuia ce conţine dosarul întocmit de Spinn.

Gândurile îi zburară iar departe, spre începuturi. El era un fel de istorie vie a PLANETEI. Cum de ajunsese la 104 ani, nu ştia. Ceilalţi nu atingeau mai mult de 30—35 de ani. PLANETA asta ciudată, care-i salvase, dar care-i ţinea prizonieri, provocase modificări importante în codul lor genetic. Într-un mod inexplicabil, deşi bunicii şi taţii lor trăiseră pe navă în jur de 70—80 de ani, ei, urmaşii, odată ajunşi pe PLANETĂ, dăduseră semne de îmbătrânire prematură. Puseseră asta pe seama centurii de radiaţii prin care trecuseră, dar mai târziu constataseră că şi Torben cu ai săi îmbătrâneau la fel de repede. Mutaţiile genetice depistate nu fuseseră însă ocazionale. În laboratoarele navei, specializată tocmai în cercetări genetice, provocase chiar el mutaţii de acelaşi tip pe cobai, însă ele nu se transmiteau generaţiilor următoare. Ce se întâmpla pe PLANETĂ nu reuşise să afle. Dar acestea erau datele problemei. Oamenii trăiau extrem de puţin. Copiii se maturizau pe la zece ani. Personalitatea oamenilor se desăvârşea greu. Societatea nu progresa din cauza experienţei insuficiente pe care oamenii o câştigau în timpul scurtei lor vieţi. Toate elementele care concurau la formarea unor specialişti adevăraţi – familia, şcoala, specializarea, practica socială – erau comprimate, parcurse în goană. Apăruseră deja de la a doua generaţie fenomene de instabilitate socială. Conducătorii de săli, cei care mai târziu formaseră actualul Consiliu, sesizaseră imediat acest pericol potenţial. Fuseseră multe propuneri, multe frământări şi experimente, dar cea care se dovedise cu adevărat viabilă fusese a lui. De fapt, nici nu se gândise că munca lui va conduce vreodată la un folos social. Se formase pe navă, alături de ceilalţi, ca cercetător genetician.

Domeniul lui era cel al lui Iono, primul comandant al navei, de la care preluase întreaga documentaţie. Iono se ocupase de corelaţia gene-biocurenţi, la nivel sinergetic. Ce frumos scrisese acesta în finalul sintezei pe care o întocmise, după o viaţă dedicată cercetării: „...într-un organism viu cum este cel al omului, cu cele peste 500 miliarde de celule, fiecare în parte conţinând milioane de atomi, avem de-a face cu o înlănţuire sinergică de frecvenţe şi funcţiuni, extrem de complexă şi care desigur trebuie coordonată, sincronizată, altfel structura se dezagregă. Iar organismul în întregul său are o lungime de undă şi o frecvenţă proprie, specifică şi unică, dată de rezultanta frecvenţelor care o compun...“

Iono nu mai apucase să construiască şi un aparat care să permită măsurarea frecvenţei proprii fiecărui individ. Asta făcuse Io, elevul lui.

*

* *

— Io?

Videofonu! îl solicită, arătându-i faţa radioasă a lui Spinn.

— Spune, te ascult.

— Am o fetiţă, Io! O FETIŢĂ!!! O cheamă Iona...

— Mulţumesc, Spinn! Îţi urez ca testul de peste un an să fie favorabil!

— Mulţumesc, Io!

— Poţi să te culci. Am să te sun când voi avea nevoie de tine.

— Io, îţi trimit prin poşta pneumatică, chiar acum, originalul dosarului.

— Dar de ce, Spinn?

— M-am gândit bine. Haar poate afla că am fost în noaptea asta la tine de două ori. Dacă nu s-a temut să te înlăture, cu mine va avea şi mai puţine scrupule.

— Crezi?

— E bine să fim prevăzători, Io!

Pentru a câta oară se întindea în pat ca să doarmă? Nu mai ştia. La vârsta lui, noaptea asta nedormită şi agitată va lăsa în mod sigur urme. Nu putea să se menajeze atâta timp cât Poe era în pericol. Îşi căută o poziţie mai comodă în aşternut şi întreruperea gândurilor, provocată de mişcare, determină un salt către o altă idee. Ce urmărise Haar prin tentativa de omor? Cu Poe avea de împărţit puterea. De Poe îi era frică. Poe era urmaşul, cel ce va prelua de la Io, dacă va reuşi, toată zestrea lui de viaţă, deci va fi apt să conducă PLANETA. Dar cu el, cu Io, nu avea nimic de împărţit. Doar Haar ştia că peste 22 de zile... ba nu, 21, va muri. Iar readucerea lui Poe pe PLANETĂ era doar o ipoteză, realizarea ei practică depăşind posibilităţile tehnice pe care le aveau la îndemână. Atunci de ce a vrut să-l înlăture? Trebuia să-l înţeleagă pe Haar, ca să-l poată combate eficient. Trebuia... Trebuia!

*

* *

Consiliul fusese convocat în şedinţă extraordinară mai devreme decât de obicei. Anunţul lui Haar pe videofoanele de urgenţă provocase nedumerire. Nimeni nu ştia să existe în subteran o situaţie excepţională care să necesite o mobilizare de acest fel. Sala zumzăia de ipotezele formulate de grupurile constituite ad-hoc. Lipseau numai Io şi Haar. Primul apăru Io, cu un dosar la subsuoară, mişcându-se încet, cu faţa marcată de o mare oboseală. Curând, îl urmă şi Haar. Nedormit şi el, după cum îl trădau ochii roşii, dar mai energic şi mai hotărât ca oricând. Sala se mai zvârcoli puţin la ocuparea locurilor în fotolii, după care deveni o mare de ochi îndreptaţi spre cei doi.

— V-am convocat, începu Haar, fără a mai cere permisiunea lui Io, aşa cum cerea protocolul, pentru a vă

supune atenţiei problema lui Poe. Deoarece bănuiesc că vor urma discuţii aprinse, v-am chemat mai devreme.

— E bine să se ştie că Haar a făcut, într-adevăr, convocarea fără să mă consulte.

Intervenţia înnegurată a lui Io nu prevestea nimic bun.

— Îi mulţumesc pentru acest lucru, continuă bătrânul, spre stupoarea generală, fiindcă m-a scutit de sarcina penibilă de a-mi folosi autoritatea în interes personal.

Numai Haar rânjea, Încercând să pozeze în omul care nu pregetă să muncească pentru binele comunităţii, astfel că dispariţia unui conducător de talia lui Io să nu fie simţită. Ceilalţi erau puţin derutaţi din cauza figurii încruntate pe care o afişa Io, în contrast cu vorbele pe care le pronunţase.

— Deci, reveni Haar, există trei propuneri: să utilizăm tehnologia energetică avansată pe care ne-ar aduce-o Poe o dată cu venirea lui pe PLANETĂ, să plecăm noi la Poe, utilizând mijloacele de transport ale civilizaţiei care l-a răpit şi, în fine, să nu întreprindem nimic şi să încercăm să ieşim la suprafaţă cu mijloace proprii. Primele două propuneri au fost făcute de Io, bineînţeles mânat de dorinţa lui de părinte, ultima am făcut-o eu. Nu o prezint Consiliului pentru prima dată, dar iată un prilej binevenit ca să o discutăm.

— Eu aş dori, se auzi vocea metalică a lui Io, vocea lui de mânie, să mai includem pe ordinea de zi o problemă pe care să o dezbatem înaintea celorlalte.

Un murmur străbătu sala. Nu se înşelaseră. Io era pus pe hartă.

— Vă rog! îl invită Haar. Ar fi vrut să se împotrivească, dar, conform drepturilor acestuia, aşa ceva era imposibil. Io putea propune orice Consiliului şi avea întotdeauna întâietate.

— Este vorba de cazul Haar.

Urmă o tăcere mormântală. Nu auziseră de un asemenea caz, dar dacă Io spunea...

— Fii mai explicit, Io! îl invită cel ce aflase cu uimire, pe care o şi afişa, că devenise un caz.

— Cazul Haar conţine problema succesiunii mele.

În intervalul câştigat datorită vânzolelii care stăpâni câteva clipe sala, Haar judecă rapid. Se stabilise de multă vreme că problema succesiunii nu se va pune decât după ce conducătorul nu va mai fi. Ea trebuia să se discute numai atunci, pentru a nu răni sufletul mare ce se numise Io. De ce ridica bătrânul problema acum?

— Ştiu, continuă Io, că propunerea mea contravine unei legi votate de noi, insă circumstanţe speciale mă îndeamnă s-o fac.

— Protocolul! tună Haar, ca să mai câştige timp.

— Rămâne valabil votul de ieri pentru dreptul de a încălca protocolul pe toată durata şedinţei!

Aplauzele confirmară justeţea poziţiei bătrânului.

— Haar este ca şi desemnat să mă urmeze la conducerea PLANETEI, dar…

— Asta numai fiindcă-l susţineţi, se auzi o voce în sală.

Io zâmbi pentru prima dată. Haar încercă să-l identifice pe neobrăzat.

— ...dar, continuă Io, astă-noapte a intervenit un fapt care mă determină să nu-l mai... să nu-l susţin, cum ziceţi voi.

Haar amuţise. Acum vedea clar cât de simplu îl înfrânsese bătrânul. Omisese din calculele sale elementul esenţial. El era ce era datorită autorităţii şi prestigiului bătrânului, stimei celorlalţi faţă de omul ce salvase comunitatea de la pieire. Lovitura era totală.

— Ca să nu par un bătrân capricios, care se răzbună pe cel care a încercat să se opună aducerii fiului meu înapoi pe PLANETĂ, ţin să vă aduc la cunoştinţă că în noaptea asta Haar a încercat să mă ucidă.

O explozie izbucni în sală. Haar devenise mai palid, dar rânjea. Ştia că trebuie să lupte până la sfârşit. Cum aflase Io?

— Miroase totuşi a răzbunare! tună el.

— De ce, Haar? întrebă Nimbus. Oricum, ce ai spus în şedinţa de ieri trebuia votat. Noi urma să hotărâm soarta lui Poe, nu tu. Aşa că
nu-ţi absolutiza părerea şi reţine că mie nu-mi miroase a răzbunare.

— În afară de asta, sări Studebacker cu gura, Io nu a votat ieri, rămânând obiectiv.

— Vă rog, se adresă Io sălii, să conectaţi display-urile pentru citit documente.

În faţa fiecăruia din sală se luminară nişte ecrane cu irizări verzui.

— Aseară, Haar a fost în sala calculatorului central şi a scris în registru că verifica uzina de apă. Vă prezint pagina din registru.

Lumea citea cu aviditate, deşi avea în faţă o foaie normală şi arhicunoscută a unui document operaţional.

— Priviţi şi extrasul de la urmărirea biocurenţilor, ce confirmă prezenţa lui Haar la ora 22,00 în sala calculatorului central.

— Bine, îl întrerupse Haar, dar nu neg că am fost acolo, ce-i circul ăsta cu dovezi şi supraconfirmări?

— Ai răbdare! îl temperă Io. Toate la rândul lor. Uitaţi, continuă el adresându-se sălii, în extras, din manevrele executate, la comandă manuală, de către calculatorul central.

Pe display-uri apărură: ...siguranţă ecluză, control aerare, control consum energetic, excludere camera nr. 1, control încălzire, verificare radiaţii nivel 1, 2, 3, deschidere ecluza de la sera nr. 4...

— Mai erau şi altele, dar printre acestea se află ce ne interesează.

— Ce înseamnă excludere camera nr. 1? întrebă Martin.

— În camera nr. 1 locuiesc eu.

— Asta ştie toată lumea, bravă Haar.

— Aseară, la ora 22,01, Haar a comandat manual întreruperea apei, aerului şi încălzirii la camera nr. 1.

— Minciuni! Eu am verificat uzina de apă.

— Spune cum, insistă Io.

— Cu programul standard.

— L-ai apelat manual sau ai folosit cheia de control automat?

— Am folosit cheia de control automat.

— Vă rog să citiţi raportul operatorului de serviciu

Pe ecrane apăru o altă pagină de registru. Acolo se consemna venirea lui Haar şi efectuarea unor manevre la calculatorul central. Deşi exista posibilitatea de a fi ajutat, Haar refuzase, spunând că verifică numai uzina de apă.

— Vedeţi? rânji Haar.

— Să dăm pagina, continuă imperturbabil Io. În cazul marelui nostru biologic – având un program de recunoaştere a persoanelor care manevrează un calculator din sistemul informatic al subteranului – recunoaşterea nu se referă la manevrele cu chei automate, fiindcă acolo nu se pot comite greşeli, ci numai la manevrele manuale. Vă rog să citiţi lista utilizatorilor care au făcut manevre manuale pe calculatorul central între orele 22,00 şi 22,05.

Pe ecrane apărură trei nume: Corm, Preis şi Haar.

— Adică cei doi operatori de serviciu şi Haar.

— Este o înscenare perfectă! răcni Haar.

— N-ai spus că ai folosit cheia automată? îl întrebă Spulber.

Spulber era omul lui Haar. Dacă şi el îşi exprima cu voce tare mirarea. însemna că Io ajunsese foarte aproape în a-i convinge.

— Spulber, îl interpelă Io, apasă pe tastatura calculatorului din această sală. pentru o manevră oarecare!

— Am să comand udarea serei mele, azi dimineaţă am plecat în pripă şi am uitat.

Toată sala se uita la Spulber, electrizată. Niciodată o manevră atât de simplă, de rutină, nu trezise un asemenea interes.

— Gata? întrebă Io.

— Gata, răspunse Spulber, de parcă realizase un lucru deosebit.

— Formează codul X14 IO 23. REC. pe adresa marelui biologic.

Spulber se conformă.

— Conectează rezultatul pentru display-urile din sală.

Pe ecrane apăru: ora 8.05. manevră manuală Spulber, colonia nr. 8.

— Ce zici, Haar?

Întrebarea lui Io era pusă pentru un om care, în faţa evidenţei, trebuia să plece capul, dar Haar nu era un individ obişnuit.

— Rămân la părerea că ai introdus numele meu acolo, alături de cei doi operatori, ca să mă compromiţi.

Tupeul celui acuzat îi uimi pe cei din sală. Aparent, putea să aibă dreptate. Cel mai mare specialist în calculatoare biologice era totuşi Io.

— Când am făcut asta. Haar, după părerea ta?

— Nu ştiu şi nu mă interesează.

— Citiţi vă rog, continuă Io, extrasul din raportul urmăririi biologice privind traseele mele de ieri până azi dimineaţă.

Pe ecrane apăru informarea conform căreia Io, la sfârşitul şedinţei Consiliului, plecase împreună cu Haar şi se despărţiseră în faţa camerei nr. 1, după care nu mai ieşise.

— Parcă nu puteai aranja totul de la terminalul din cameră, continuă Haar să se ţină tare.

Asistenţa era numai urechi. Se înfruntau doi tipi duri.

— Puteam, sigur că puteam, numai că uiţi un lucru simplu, nu…

— Nu aveai de unde să ştii că Haar se va duce în sala calculatorului central, îi luă Nimbus vorbă din gură.

— Mulţumesc, Nimbus, asta doream să spun şi eu.

Haar rămase puţin descumpănit. Sala fremăta.

— Puteai să ştii, dacă mă urmăreai. Doar toţi ne putem conecta la urmărirea biocurenţilor.

— Haar ăsta se ţine tare! mormăi Studebacker.

Io tăcea.

— Putem să aflăm asta, spuse Nimbus care, se vedea de la o poştă, nu-l avea la inimă pe Haar. Urmărim consumul energetic al camerei nr. 1, până la ora când ai părăsit sala calculatorului central. Dacă la controlul central camera nr. 1 apare cu consum pe reţeaua informatică, însemnă că Io ţi-a urmării paşii. Dacă nu, înseamnă că Io nu ştia că ai fost acolo, deci nu putea să te includă pe lista dată de marele biologic, prin nu ştiu ce manevră.

— Lasă, Nimbus! spuse Io. Nu te mai obosi! Ştiu ce-o să răspundă. O să spună că puteam afla că a fost în sala calculatorului central şi după ce a plecat el de acolo şi să fac „şmecheria“ mai târziu. Eu am lucrat astă-noapte la terminalul meu.

— Vedeţi? A lucrat astă-noapte. Ce dovadă mai clară vreţi, oameni buni? Toată secvenţa la care asistaţi este premeditată ca să mi-o plătească pentru că nu doresc să ne epuizăm resursele energetice aducând acasă un moşneag.

— Ce vrei să zici, Haar? Cum un moşneag? Poe este de vârsta lui Please şi a mea, se oţărî Nimbus.

— Exact! Dar toţi cunoaşteţi istoria PLANETEI, aşa că puteţi să-mi răspundeţi la întrebarea: ce s-a întâmplat cu strămoşii noştri după ce au trecut o dată, reţineţi vă rog, o singură dată prin centura de radiaţii?

Tăcere. Toţi priveau către Io, miraţi că nu intervine.

— Nu răspundeţi? Vă voi reaminti eu. Au murit, da, da, au murit toţi la zece ani după asolizare, deşi au trăit în condiţii identice cu noi. Iar Poe? Genetic, trebuia să ajungă la 30—40 de ani, dacă suntem generoşi. Or, el a trecut o dată centura şi o va mai trece încă o dată, la

înapoiere. Are acum 44 de ani. La ce bun să consumăm energie, pentru un an sau doi cât va mai trăi? Nu vedeţi că sunteţi orbiţi de dragostea ce i-o purtaţi lui Io şi că sunteţi pe cale să comiteţi o mare nedreptate faţă de comunitate?

Liniştea din sală deveni şi mai apăsătoare. Parcă nici nu mai respirau. Evenimentele luau o întorsătură neaşteptat de favorabilă lui Haar.

— Dacă-mi permiteţi, se auzi vocea lui Io, eu aş continua...

Cum nu primi nicio încuviinţare, Io tăcu din nou. Ştia ce are de făcut, dar era nemulţumit de adunare, de comandanţii ăştia de săli, care se înclinau ca plopii după cum bătea vântul. Pe cine vor alege conducător după ce el nu va mai fi? Cum se vor descurca?

— Îmi permiteţi să intervin? se auzi o voce în spate, acolo unde erau aşezaţi de obicei tinerii aleşi în Consiliu doar pentru un an. Cel ce vorbise era Please, şeful marelui calculator biologic, expertul în transferuri.

— Ce vrei? îl bruscă Haar ca să-l intimideze, presimţind că urma ceva neplăcut.

— Nu fi grosolan, Haar! Ştiu că rolul ăsta te prinde de minune, dar abţine-te cel puţin acum, înainte să-ţi primeşti pedeapsa!

Oamenii erau numai urechi. Animozitatea dintre Please şi Haar era binecunoscută. Fără ajutorul lui Io, Please n-ar fi ajuns la marele biologic. Se credea că Io îl consideră al doilea fiu al său, fiindcă Please fusese cel mai bun prieten al lui Poe.

— Aparent, Haar se poate apăra astfel la infinit. Io acuză, iar el neagă. Văd însă că nimeni n-a înţeles aspectul informatic al faptelor.

— Nu te mai grozăvi, Please, că nu-i momentul! Lasă teoria şi treci la concret!

Toată lumea cunoştea tendinţa lui Please de a teoretiza, de a analiza şi sintetiza, de multe ori

plictisitoare pentru nişte oameni de acţiune cum erau comandanţii de săli.

— Nu putem înţelege concretul fără teorie, continuă Please. Dar să ştiţi că azi nu doream să vă plictisesc cu aşa ceva, ci să vă atrag numai atenţia că nu se poate comanda manual, chiar şi de la calculatorul central, excluderea funcţională a unei camere din subteran. La o asemenea comandă, calculatorul se conectează automat la urmărirea biocurenţilor şi, cât timp această sesizează VIAŢA, nu poate efectua excluderea...

— Mulţumesc, Please! Un astfel de apărător mi-am dorit de la începutul şedinţei. E clar, deci, spuse Haar adresându-se acum sălii, că într-adevăr am verificat uzina de apă.

— Un moment, reveni Please, că n-am terminat. Exista o situaţie când manevra manuală privind excluderea este realizată de calculator.

— Bineînţeles, dădu cu gura Haar, când omul este mort. E logic, ce tot vrei? Iar Io este viu.

— ...atunci când, continuă imperturbabil Please, omul şi-a stocat zestrea umană în memoria marelui biologic. Din acel moment, excluderea este comandată de calculatorul central, care temporizează realizarea efectivă a unui număr de zile egal cu cel înregistrat până la deces.

— Dar Io a ..., încercă Nimbus o intervenţie, pe care însă Please o reteză scurt.

— Io şi-a înregistrat zestrea umană cu şapte minute înainte de a se stabili contactul cu baza de undă a lui Poe. Despre asta ştiam numai eu şi Haar. Cum eu nu am fost în sala calculatorului central, numai Haar putea să anuleze manual temporizarea. În acel moment, calculatorul central decide excluderea din consum a camerei. Pentru el, omul cu zestrea umană înregistrată pe marele biologic trăieşte în acesta şi, ca urmare, din punct de vedere energetic, este mai rentabil acolo decât în subteran.

Devenea clar că Haar nu mai avea nicio scăpare.

— Mulţumesc, Please! spuse Io. Vă rog să priviţi şi pozele următoare.

Pe ecrane apăru biroul lui Haar, apoi un detaliu cu priza veiozei, cablul care o lega pe aceasta de calculatorul de urmărire cosmică.

— Ce-i asta? întrebă mirat Martin.

— Dovadă concretă a faptului că Haar şi-a cablat o legătură directă cu calculatorul de urmărire cosmică, cel care a încercat atâţia ani să-l localizeze pe Poe. Aparent, nu-i nicio crimă, dar, analizând consumul energetic al acestui calculator, a rezultat că de două ori au fost trimise în spaţiu, spre Poe, două semnale de identificare cu energia de zece ori mai mare decât era nevoie.

Sala murmură revoltată.

— Ştiu de ce murmuraţi. Un semnal dublu de identificare este capabil să omoare un om. Haar a emis unul de zece ori mai mare pentru a fi sigur de reuşită. Ca să nu mai lungim discuţia, priviţi: primul semnal coincide ca oră, minut şi sccundă cu defectarea centralei nr. 5, din cauza suprasarcinii. Pentru asta erau să fie pedepsiţi, fără a fi vinovaţi, Nimbus şi Studebacker. Al doilea semnal a fost emis astă-noapte, utilizându-se centrala nr. 3, cu aceeaşi intensitate. Peste două minute vom afla dacă acest al doilea semnal şi-a făcut efectul, fiindcă cel dintâi a dat greş.

Fără să ceară nimănui aprobarea, Nimbus se repezi o dată cu Please, la calculatorul Consiliului. După puţin timp, pe ecranul cel mare al sălii apăru harta cerului și un punct care pâlpâia. Toată lumea privea cu ochii măriţi la marele ecran care, în dreapta jos, afişa şi timpul oficial din subteran.

— Când s-a emis semnalul? întrebă Please.

— La 3,23, răspunse Io.

— Mai sunt două minute până la primirea semnalului de răspuns al bazei de undă.

Linişte. Clipele treceau cu greutate. Chiar şi Haar era dominat de emoţia momentului. Uitase parcă de tentativa de omor care urma să-l coste viaţa. Cel puţin să moară şi Poe. Astfel era răzbunat. Dacă nu va exista dinastia Haar, nu va exista nici dinastia Io.

Timpul calculat de Please trecuse. Punctul pâlpâia în continuare pe ecranul sălii.

— Trăieşte, anunţă Please.

— Dacă nu a murit, înseamnă că n-o să realizaţi nici transferul. Ceva împiedică propagarea corectă a semnalului.

Remarca, făcută cu răutate, aparţinea lui Haar.

— Eşti acuzat de a doua tentativă de omor, conform legilor noastre, care nu ţin cont de modul cum se propagă semnalul.

Io era cel ce lansaze acuzaţia.

— Rog Consiliul să aplice procedura de urgenţă. Haar nu merită să mai facă pacte din comunitatea noastră, care a eliminat de 20 de ani criminalitatea şi violenţa.

Completul de judecată se formă imediat. Haar fu condus într-o încăpere alăturată. La prezidiu rămase doar Io.

— Să ştiţi, începu acesta, că Haar a fost slăbiciunea mea. Mi-a plăcut cum gândea, caracterul său hotărât, iniţiativa şi multe altele. Chiar şi când mă linguşea o făcea mai aparte. S-a grăbit să ajungă conducătorul PLANETEI şi a comis greşeli care mi-l arată acum limitat, răutăcios, încrezut şi violent. Va trebui să orientăm mai atent căsătoriile celor cu genele lui. Haar. Haar putea să devină greşeala vieţii mele şi, dacă nu se pripea, eu n-aş fi ştiut. Aş fi murit împăcat că v-am lăsat pe mâini bune. Vă rog să mă iertaţi!

— Vina-i a noastră, începu Nimbus. Atunci când a dispărut Poe şi ai căzut sufleteşte, noi ne-am rezumat la a te compătimi, în loc să găsim un mijloc să umplem golul lăsat de fiul tău. Haar a ştiut să profite de împrejurare. Gândeşte-te! Simpatia pentru el s-a născut

cam pe atunci. N-am avut curajul să ţi-o spunem în faţă şi Haar a profitat de laşitatea noastră, ajungând cu timpul să ne domine, fluturându-ne în faţa ochilor viitoarea lui funcţie de conducător. Pe noi să ne ierţi, Io, că n-am ştiut să avem grijă de tine! Propun să votăm readucerea lui Poe şi transferul la distanţă.

Strigătele de aprobare şi cele 31 de voturi „pentru“ de pe ecranul de votare arătau că toţi erau de acord cu propunerea făcută. Lipseau voturile celor din completul de judecată.

Io îşi şterse pe furiş o lacrimă. Trăise greu în ultimii 84 de ani. Planeta nu era un paradis, dar, iată, reuşiseră împreună, după ani şi ani de grele încercări, să crească oameni. OAMENI!

— Aş dori să vă comunic două constatări ivite în timpul antrenamentului de adaptare pentru transfer, făcut lui Poe, spuse Please. Am măsurat parametrii undei sale fundamentale. Eu o am înregistrată pe marele biologic, dar, neavând ce face, am măsurat-o din nou. Nu cunosc explicaţia a ceea ce vă voi comunica, dar să ştiţi că nu am făcut nicio eroare instrumentală, căci...

— Mai concis, Please! interveni Nimbus nerăbdător.

— Bine. Unu: Poe are acum 20 de ani. Doi: nu se mai află pe planeta pe care a fost identificat, ci călătoreşte pe o navă ce se deplasează cu o viteză apreciabilă, incredibilă aproape pentru ce ştim noi despre zborul cosmic.

— Păi, Haar zicea că are 44 de ani. Şi, în mod normal, cam atât ar trebui să aibă. Era mai mare ca tine cu patru ani, iar de la răpirea lui au trecut cam 34 de ani

— Unda lui fundamentală indică 20 de ani şi vreo câteva zeci de zile. V-am spus asta ca să votaţi în cunoştinţă de cauză, nu numai mânaţi de entuziasm.

— Şi presupunând că transferul reuşeşte, cum crezi că vom izbuti să-l aducem aici, fără să-l vătămăm?

— Nu ştiu. Dacă rămânea pe planeta lui era uşor să-i „sugerăm“ călătoria. Acum, din cauza vitezei cu care se

deplasează, nu mai putem „sugera“ nimic fără să riscăm distorsionarea semnalului.

În sală îşi făcură apariţia cei din completul de judecată, cu figurile încruntate. Erau puţini în subteran, iar cei cu calităţi de procreare erau şi mai puţini. Haar era unul dintre aceştia. Să expulzezi un om era trist, greu, neplăcut şi apăsător. Preşedintele anunţă:

— Conform Legii vieţii de pe PLANETĂ, cel ce atentează la viaţa altuia trebuie să fie expulzat. N-au fost alte păreri, iar acuzatul a recunoscut ambele tentative de omor. Sentinţa a fost executată acum trei minute. Haar a fost transportat la suprafaţă prin ecluza nr. 2.

În câteva clipe, cei 10 au fost puşi la curent cu esenţa celor discutate până atunci de Consiliu. S-a trecut din nou la vot: 41 de voturi pentru readucerea lui Poe pe PLANETĂ şi pentru efectuarea transferului la distanţă.

Io se retrase în camera lui. Era extenuat. Câştigase războiul cu Haar, îşi predase zestrea umană marelui calculator biologic, ştia că Poe va primi mesajul transferului. Faptul că tentativele de ucidere ale lui Haar eşuaseră rămânea un mister. Dacă condiţiile de propagare la distanţă erau altele decât prevăzuse el şi acesta era faptul care-l salvase pe Poe de semnalele ucigaşe, atunci transferul nu putea să aibă loc. Era obosit. Făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să lase fiului zestrea sa umană, cea mai bogată de pe PLANETĂ. Era obosit şi nu putea să se concentreze pentru a şti cum să rezolve situaţia.

Transferul era ultima aplicaţie a descoperirii undelor fundamentale. După ce reuşise să realizeze generatorul de biocurenţi blocaţi, urmărirea biocurenţilor şi determinarea datei decesului prin măsurarea cu precizie a duratei de amortizare a undei fundamentale, continuase cercetările, căutând motivul pentru care oamenii subteranului mureau mai repede decât strămoşii lor. Îşi dăduse seama că mutaţiile genetice produse de câmpul de radiaţii pe care îl străbătuseră erau

ireversibile, şi atunci îşi orientase efortul în altă direcţie. Construise un alt aparat pentru sesizarea şi măsurarea undelor la nivelul creierului. Acolo era sediul unde se cumula experienţa socială a indivizilor, cea care, fiind extrem de redusă din cauza vieţii prea scurte, conducea la instabilitate socială. Părinţii nu aveau timp să transmită copiilor ce cunoscuseră în viaţa lor. De ce să nu facă acest transfer de experienţa socială pe cale artificială? Doar Iono spusese că celulele sunt o înlănţuire sinergică de frecvenţă şi funcţiuni complexe, întregul având ca manifestare exterioară o frecvenţă proprie specifică şi unică dată de rezultanta frecvenţelor componente. Principiul era valabil – o demonstrase experimental chiar el.

Aparatul, construit după câţiva ani de eforturi şi de renunţări energetice din cota personală, s-a dovedit a fi, în final, o mare surpriză chiar şi pentru creatorul lui. Creierul uman emitea şi el o undă fundamentală, dar nu stabilă şi unică, precum cea a organismului luat în totalitatea lui, ci cu foarte multe armonice ce-şi modificau zilnic aspectul. Creierul era un sistem dinamic care se perfecţiona continuu. Făcând determinări la mai mulţi oameni, îşi dăduse seama că undele emise nu seamănă între ele, că acestea depind de codul genetic. Atunci îi venise ideea de a face teste pe familii, acolo unde codul genetic se transmitea din generaţie în generaţie. Astfel a descoperit că undele sunt compatibile. Înregistrase pe calculator unda dinamică a unui creier de tată şi o combinase, teoretic bineînţeles, cu altă undă ce o simulă pe cea a copiilor lui. Undele erau compatibile şi marcau o îmbunătăţire a parametrilor creierului. Orice altă încercare, efectuată cu unde emise de alte creiere, condusese la distrugerea sistemului. Găsise soluţia de a scoate din criză societatea subteranelor, dar şi o armă de distrugere la distanţă. Votase în Consiliu legi draconice, care interziceau utilizarea descoperirii sale în scopuri de exterminare,

centralizase aparatura de transfer într-un loc greu accesibil oricui, instruise numai oameni de maximă încredere pentru manevrarea aparatelor.

Experienţele se dovediseră fericite. Tinerii nu mai negau ce începuseră părinţii lor, ci deveneau continuatorii acestora de pe o treaptă superioară, fiindcă ei beneficiau la şcoală de niveluri mereu mai ridicate ale cunoştinţelor.

Apăruseră şi cazurile de incompatibilitate la transfer. Din prea multă dragoste pentru fiii lor, părinţii acceptau ca transferul să se facă mai repede decât data amortizării totale a undei lor fundamentale. Acceptau, adică, să moară mai înainte, pentru a-şi favoriza copiii. Rezultatul fusese un fiasco, dând dreptate teoriei lui. Tinerii aceştia nu fuseseră capabili să facă faţă poziţiei lor sociale, iar măsurarea undelor dinamice ale creierului lor dovedise faptul că modificarea calitativă a acestora nu se produsese

Transferul devenise un fel de a doua şcoală, comprimată, sinteza acumulărilor temeinice ale părinţilor. Deşi nu se dovedise medical, se presupunea că legăturile dintre neuroni, cele mai bătătorite, se reproduceau în timpul transferului şi în creierul copilului, astfel încât tânărul devenea receptiv oricăror cunoştinţe, avea o capacitate de memorare sporită. Legăturile noi dintre neuroni se realizau acolo unde ele nu existau, astfel încât tânărul utiliza mai bine cele 14 miliarde de celule nervoase. Se preconiza chiar o sporire, de-a lungul generaţiilor, a numărului de celule nervoase utilizate, tinzând spre completa lor folosire.

Zestrea umană.... zestrea genetică..., un fel de garanţie socială a contribuţiei pe care tânărul o va avea la progresul societăţii.

Mai erau însă multe de făcut. Orientarea tinerilor către preocupările părinţilor asigura foarte bine funcţionalitatea subteranului. Acum însă, când populaţia crescuse, deoarece numărul locurilor de muncă legate

direct de instalaţiile subteranului rămăsese constant, se profila o criză. Trebuiau organizate laboratoare de cercetare, trebuia găsit un remediu, o soluţie pentru părăsirea PLANETEI sau pentru refacerea stratului de ozon distrus de cataclism, trebuia...

CAPITOLUL 13

Povestea bătrânului se terminase. Stăteam cu toţii, eu, Alana, Grant şi Bingsley, nemişcaţi, de parcă ne era frică să nu dispară lumea aceea ciudată pe care Io ne-o adusese acolo, în cabină.

— De ce-aţi amuţit? ne-a întrebat Io zâmbind.

— N-am crezut că se poate trăi şi aşa, a şoptit Alana.

— Cum adică?

— Numai sub pământ, fără soare, fără iarbă şi flori, fără aerul cu iz de ploaie.

— Omul se adaptează extraordinar de repede la situaţii care, privite din exterior, par imposibile.

— Cum de am ajuns pe asteroidul acela? am întrebat.

— Îngrijorat de creşterea rapidă a populaţiei din subterane, Consiliul s-a gândit să încerce popularea planetelor din apropiere. Şi, în loc să se pună problema mijloacelor care să ne permită să ajungem acolo, sau a condiţiilor de locuit oferite de planetele la care am fi putut ajunge, s-a ridicat mai întâi obiecţiunea că cei ce vor popula alte planete nu vor mai putea beneficia de transfer. Se considerau din cauza asta nedreptăţiţi, deşi urmau să scape de viaţa asta de şobolani pe care o duceau. S-a votat să se finanţeze experimentul transferului la distanţă. Ai fost inclus în expediţie la propunerea mea. Spre ghinionul nostru, cel vizat pentru transfer a murit din cauza distorsiunii suferite de unda fundamentală pe distanţa prea mare de propagare. Celălalt s-a speriat, probabil, fiindcă nu avem date la dispoziţie, te-a pus în lada criogenică pentru a te trimite

înapoi, dar a păţit şi el ceva. Grant mi-a povestit cum v-a găsit.

— Care a fost reacţia când s-a aflat de nereuşita experimentului? a întrebat Grant.

— Am fost acuzaţi de aventurism, do dorinţa sadică de a sacrifica generaţii întregi pentru realizarea unei utopii. Realitatea era însă altă. Programul nostru spaţial cerea un foarte mare consum de energie. Şi nimeni nu era dispus să se sacrifice pentru ca, în viitor, alţii să o ducă mai bine. Pe planeta noastră se trăieşte puţin.

— Am remarcat asta din poveste, s-a băgat în vorbă Bingsley. Din curiozitate profesională, vreau să vă întreb dacă ştiţi şi care este cauza acestui fenomen.

— Nu sunt sigur, a răspuns bătrânul, dar cred că este vorba de două cauze: prima ar fi data de mutaţiile genetice provocate de centura de radiaţii pe care am străbătut-o la asolizarea pe planetă, iar a doua, perioada de rotaţie modificată a planetei. Vă aduceţi aminte că, atunci când am descoperit intrarea în subteran, am găsit deasupra ei un morman de beton armat şi că s-au făcut tot felul de ipoteze asupra destinaţiei acestuia. Ei bine, după informaţiile pe care mi le-a dat Grant despre centura de radiaţii, se pare că era un puţ betonat săpat în pământul planetei, care s-a prăbuşit atunci când cataclismul a smuls de pe suprafaţa planetei un strat cam de 100 de metri de pământ.

— Tată, vroi să spui că nisipul acela fin din centura de radiaţii nu este altceva decât fostul sol al planetei, expulzat în spaţiu?

— Nu prea ştiu despre ce nisip vorbeşti, băiete, dar dacă el există nu poate avea altă provenienţă.

— Şi ce-aţi făcut cu transferul la distanţă? a reluat Alana un subiect abandonat puţin mai înainte.

— Copii! sări cu gura Grant. Îl obosiţi cu atâtea întrebări. Aveţi tot timpul, când ne vom afla în spaţiu, să tot întrebaţi.

— Lasă-i! a intervenit Io. Eu nu voi pleca cu voi, ştii doar. Vreau să-mi sfârşesc zilele, puţine câte mi-au mai rămas, aici, unde am muncit din greu pentru supravieţuire.

Am tăcut din nou. Creierul meu zvâcnea dureros, încercând să rupă vălul de întuneric ce căzuse pe primii mei ani de viață. Din negura aceea, doar chipul tatălui meu se conturase. Apoi vălul se trăsese înapoi, lăsându-mă iar departe de fapte şi întâmplări pe care speram să le regăsesc.

— Transferul la distanţă a rămas o problemă a micii noastre comunităţi, a reluat Io explicaţiile. Keller l-a rezolvat într-un mod strălucit, eliminând distorsiunile şi consumul energetic exagerai, la distanţe cosmice. N-am să intru în detalii, dar, ca să aveţi imaginea modului în care am reuşit să-l ţinem în contact pe Poe, am să vă spun că se utilizează ca suport de emisie undele radio ale unui quasar. Aceste unde serveau ca ghidaj pentru semnalul nostru de transfer, sau pentru semnalul nostru de identificare.

— Ahaaaa! am făcut eu cu gura mare. De asta se mirau bandiţii cum de suntem vizaţi cu regularitate, la aceeaşi oră, de emisiunea lui Cd-101, deşi ne deplasăm foarte rapid în spaţiu. Semnalele quasarului erau peste tot.

— Nu-i chiar aşa, Poe, dar hai să nu intrăm în detalii! Pe Pământ veţi exersa tehnicile noastre în folosul civilizaţiei umane...

— Să revenim, a început Bingsley o nouă rafală, la problema duratei vieţii. Uite că Poe. deşi a plecat la 10 ani, începutul maturităţii aici, are acum doar 20 de ani. Calculele arată că ar fi trebuit să aibă 44 de ani, după timpul PLANETEI. Ei?

— Şi pentru mine este un mister, a spus Io. La prima vedere, înseamnă că determinantă este perioada de rotaţie a planetei şi nu mutaţiile genetice, care sunt accidentale. Dar nu mă pot pronunţa.

— Şi eu cred la fel. Planeta se roteşte într-un ritm care „păcăleşte“ codul genetic, acordat temporal. Poe şi-a schimbat „ceasornicul“ când a venit pe Pământ şi şi-a reacordat codul genetic la un alt ceas, a precizat Bingsley.

Io obosise. Grant a profitat de capul plecat al bătrânului şi de privirea lui pierdută printre firele covorului, ca să ne facă semn să mai terminăm cu interogatoriul.

— Ce mai vreţi să ştiţi? ne-a întrebat din nou, surprinzându-ne cu o voce proaspătă, Io.

— N-ar trebui să...

— Nu, Grant. Mă simt bine. Am avut o cădere în trecut. O păţesc tot mai des în ultima vreme şi n-am cum să mă controlez. Învie trecutul, ca la toţi bătrânii.

— Când va fi...? am întrebat cu un glas nu prea sigur.

— Grant spunea că plecaţi de pe 1032-F.C. în două zile. Ne vom lua la revedere, fiindcă v-am spus că vreau să rămân aici. Şi apoi, după încă o zi şi ceva... Dar bucuria de a vă vedea aici, de a şti că civilizaţia noastră este salvată, de a auzi că micile noastre descoperiri sunt premiere pe Pământ...

Io căzuse din nou pe gânduri. Aşa că l-am lăsat în fotoliul său şi am ieşit toţi trei din cabină. Trebuia să se odihnească, fiindcă avusese parte numai de zbucium în ultimele zile.

Ne-am dus toţi trei la comandă. Beculeţele de control ale sistemului vital al navei clipeau liniştitor. Mă aşteptam, dintr-o clipă în alta, să se deschidă uşa şi să apară Hermann sau Dinks.

— Este fantastic bătrânul! a început Grant. Atâta vigoare intelectuală n-am întâlnit de mult. Se spune că numai astronauţii generaţiei romantice de cucerire a cosmosului mai aveau asemenea calităţi.

— Cum v-aţi întâlnit?

— Am ajuns pe 1032-F.C. ghidându-ne după emisiunea permanentă prin care se stabilea contactul cu tine. Antena lor ne-a ajutat să-i localizăm.

— Io ştia că ai trecut de cele două centuri şi că eşti pe 1032-F.C. Aştepta să-i cauţi. N-avea de unde să ştie de amnezia ta, a completat Alana spusele colonelului.

— Voi aţi stat mai mult de vorbă, m-am băgat eu în discuţie. Nu-mi explicaţi şi mie care-i esenţa transferului de zestre umană sau genetică? Am prins eu ceva din poveste, dar fundamentul teoretic îmi scapă.

Alana şi Bingsley s-au uitat întrebători la Grant, dându-i parcă prin acest gest cuvântul.

— Poe, băiatule, asupra caracterului corpuscular şi în acelaşi timp ondulatoriu al materiei toată lumea aici de faţă este edificată. Se ştie că la temperaturi foarte scăzute, apropiate de zero absolut, materia se ordonează şi are alte proprietăţi, manifestându-se puternic ondulatoriu. Io şi ai săi, geneticieni de meserie, ştiau că ordonarea în spirale duble a moleculelor de ADN are o manifestare ondulatorie a materiei biologice. Multitudinea de amplitudini şi de frecvenţe care însoţesc materia biologică se combină într-o undă fundamentală, cea despre care vorbea Io.

— Colosal! a răbufnit Bingsley. Vom avea cu ce să revoluţionăm medicina pe Pământ.

— Aşa este, l-a aprobat Grant. Datorită abordării din acest unghi de vedere, calculatoarele lor biologice sunt net superioare alor noastre.

— Ce zici, psihologule? am interpelat-o eu pe Alana, luând-o drăgăstos de după umeri. Voi, pe Sirius, n-aveţi nevoie de...

— Poe, m-a întrerupt Alana, a venit timpul să-ţi spunem adevărul.

— Staţi, nu vă repeziţi! a sărit Bingsley. Ce-i graba asta? Mai încet, să-şi mai revină omul! M-am săturat să-l tot am pacient.

Mă uitam la Alana, la Grant, la doctor şi nu înţelegeam nimic. Ce adevăr? Grant era impenetrabil, dar evita să mă privească, Alana lăsase ochii în jos şi se rumenise binişor la faţă, iar Bingsley îşi masa supărat creştetul capului, gest care-i dădea un aer caraghios.

— Ei? am făcut eu rupând tăcerea. Aştept.

— Pe răspunderea ta, Grant, s-a retras Bingsley din jocul pe care nu-l înţelegeam.

Grant şi-a dres puţin glasul, a venit către mine, mi-a pus o mână pe umăr şi a spus:

— Poe, noi ţi-am ascuns adevărul în cursul acţiunii, fiindcă te putea deranja afectiv. Iar tu, din cauza amneziilor tale, a „camerei albe“, a transferului, în fine, din cauza tuturor acestor solicitări, ai o sensibilitate exagerată.

— Patologică, eu aşa am caracterizat-o, a mârâit Bingsley, evident nemulţumit de turnura discuţiei noastre.

Grant s-a oprit, nemaiştiind cum să continue. Mie îmi treceau prin cap tot felul de idei, aşa că m-am decis să mă opresc la una din ele, cea care, afectiv, m-ar fi dărâmat cu adevărat:

— Nu cumva Alana este măritată?!

Mă aşteptam la zeci de reacţii diferite la auzul pronosticului meu, dar hohotele pe care le-a provocat m-au debusolat total. Alana râdea cu lacrimi, venind în timpul acesta către mine, cu vădita intenţie de a mă lua în braţe. M-am tras înapoi supărat şi am răcnit, ca să le acopăr hohotele nesuferite:

— Atunci, care-i...?

Dar n-am apucat să termin. Alana m-a luat de gât şi, între două sărutări, a reuşit să-mi şoptească:

— Doream să ştii că nu ne-am întâlnit întâmplător.

Am simţit cum o linişte deplină pune stăpânire pe mine.

Asta era? Şi de ce atâta jenă în a-mi comunica un fapt atât de simplu?

— Nu reacţionează, a spus mirat Grant către doctor.

— Sigur. Acum mă bagi în seamă, dar când am spus că-i mai bine să amânaţi discuţia asta, te-ai făcut că nu mă auzi. Sigur că nu reacţionează, fiindcă depresiile sunt aproape întotdeauna precedate de o obnubilare totală şi de o...

— Ce ai, doctore? l-am întrebat eu cam de sus, liniştit că cea mai groaznică dintre presimţirile mele nu se adeverise.

— Vrea să-ţi spună că v-aţi întâlnit la băruleţul de pe strada ta conform unui plan minuţios pus la punct...

— Şi ce dacă?

— Că nici întâlnirea de seara, din faţa Centrului de Fizică Aplicată, n-a fost o întâmplare. Alana nici n-a intrat acolo, ea te-a aşteptat în parc...

— Ei şi?

— Şi concluziile mele „inteligente“ pe marginea dosarului de anchetă, dosarul roşu, erau stabilite dinainte de comun acord cu Gatt, a spus Alana.

— Şi? N-au fost corecte?

— Şi eu, a spus Grant, o cunoşteam mai de mult pe Alana. M-am prefăcut că o văd pentru prima dată la tine, atunci când ai dat ochii peste cap de faţă cu Mae.

— Te-ai prefăcut de minune, colonele! Nici nu mi-am dat seama.

S-a făcut linişte. dar nu prea multă vreme, fiindcă Bingsley. care urmărise dialogul cu foarte multă atenţie, a răbufnit:

— Când ţi-am spus că eşti ca un taur, m-ai luat peste picior. Uite acum dovada.

Doctorul a desfăcut braţele cu palmele în sus. sugerând prin acest gest că s-a demonstrat ce era de demonstrat.

— Băiete, a spus Grant, dacă nu eşti supărat pentru această farsă, pe care am pus-o ta cale spre binele tău, ca să fii apărat, înseamnâ că eşti un tip superior!

— Cum să mă supăr pe faptul că mi-aţi scos în cale pe cea mai...

— Poe! a protestat Alana.

M-am oprit înainte de a da drumul tiradei sentimentalo-drăgăstoaso-lacrimogene pe care o fabricase la moment „inteligenţa“ mea superioară. De fapt, ar fi trebuit să mă supăr pentru lipsa lor de încredere.

— Aşa, deci? am întrebat-o pe Alana, mângâindu-i părul cu duioşie.

— Te-am dezamăgit? m-a întrebat vinovată Alana.

— După cum te-aî descurcat, n-aş zice.

— Trebuia să mă fi văzut în luptă corp la corp cu Hermann.

— Chiar! Cum de nu-ţi era frică de el?

— Ţi-am spus doar că noi, cei de pe Sirius, avem o forţă psihică ieşită din comun şi că ne-o educăm din copilărie. Hermann nu putea să mă atingă dacă eu nu doream.

— Hipnoză?

— Ceva pe aproape.

— Spune-mi, ideea cu mâna stângă pentru recunoaşterea montată pe generator cum de ţi-a venit?

— Nu aveam o altă soluţie mai rapidă la dispoziţie. Şi, în plus, mai era brăţara.

Exact! Cum de nu-mi amintisem că, înainte să leşin, strigasem ceva despre brăţară?!

— Da, brăţara. Eu era purtătoarea semnalului standard, a undei fundamentale etalon pentru persoana numită Poe.

— Aşa se explică diferenţa de semnal dintre stânga şi dreapta?

— Aşa. Dar tot aşa se explică şi interacţiunea dintre brăţară şi semnalele de pe Cd-101, a intervenit Grant.

— Ce semnale?

Aştia mă ameţeau de tot.

— Nu-ţi aduci aminte că Stuve, vizând Cd-101, s-a trezit cu iniţializarea sistemului pornit fără nicio comandă?

— Ahaaa! Povestea cu intratul şi ieşitul pe uşă. Păi n-ai spus că era o defecţiune mecanică la calculator?

— Am spus, a recunoscut colonelul, dar am cam minţit.

— Şi?

— Când mi-ai spus că semnalul biocurenţilor de la mâna dreaptă diferă net de cel al mâinii stângi, a intervenit Alana, mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese colonelul în legătură cu brăţara. Atunci am făcut două conexiuni: prima – şi Hector, şi Panzer, când au murit, aveau pe mâna brăţara ta; a doua – când o purtai, semnalele subliminale nu aveau nicio influenţă asupra ta.

— Păi, o perioadă n-am purtat-o şi tot n-au avut influenţă.

— Coincidenţă. Câtă vreme a purtat-o Panzer, Nack repara generatorul subliminal, deranjat de emisiunile de pe Cd-101. Când ai lucrat la protecţia modulului de salvare cu scuturile motorului suplimentar şi ţi-ai scos-o, fiindcă te incomoda la cărat, Haupt oprise generatorul, din moment ce Petros, Fania şi Cris erau imobilizaţi la infirmerie.

— Aşa deci..., m-am lămurit... Apropo, ce fac cei trei?

— Sunt în afara oricărui pericol.

— Fiindcă nu purtam brăţara, atunci când am lucrat la modulul de salvare, Haupt a înregistrat semnalul mâinii mele stângi fără a-l fi însumat pe cel al brăţării, aşa că simulatorul lui nu i-a servit la nimic.

— Corect, m-a aprobat Alana. Cred însă că el ştia că dăduse greş şi a vrut să se răzbune pe Hermann, încercând să-l convingă că poate manevra singur ecranul superdens.

— Ce s-a întâmplat cu Hermann? am întrebat-o eu pe Alana, dacă tot venise vorba de criminalul ăla bătrân.

— Poe, mă îngrijorezi! Doar ai fost de faţă, cum poţi să mă întrebi aşa ceva?!

Alana era sincer mirată, iar eu nu înţelegeam de ce.

— Am fost eu de faţă, însă prea valid nu eram.

— Dar ai strigat „brăţara“! Şi ţi-ai adus aminte de asta.

— Am strigat fiindcă eram revoltat că-i spuseseşi totul lui Hermann.

N-am mai apucat să continui, fiindcă uşa se deschisese şi intrase Io.

— Mulţumesc pentru odihna oferită! a spus bătrânul. Mi-am revenit.

— Tocmai vorbeam de brăţara lui Poe, a spus Grant, făcând în acelaşi timp loc bătrânului să ia loc pe un fotoliu antiacceleraţie.

— Baza de undă, aşa îi spunem noi. Fiecare nou născut al PLANETEI o poartă de la vârsta de un an.

— A fost un element pozitiv în aventura lor, a continuat Grant, fiindcă a individualizat recunoaşterea semnalului mâinii stângi a lui Poe.

— Nu înţeleg, a spus Io.

Şi Grant i-a povestit pe scurt istoria luptei pentru exclusivitate în mânuirea generatorului de ecrane superdense.

— Să ştiţi, a spus Io, că Hermann a murit din cauza bazei de undă.

Eram uimit. Sigur că da! Mi-am amintit. Hermann murise ca şi Hector.

— Hector şi Hermann au murit la fel, am anunţat eu asistenţa. Asta mi-am şters din memorie, fiindcă Hector este şi acum o rană deschisă în sufletul meu.

În afară de Io, vestea n-a mirat pe nimeni.

— Ştiaţi? i-am interogat eu pe cei trei.

— Ştiam, a recunoscut Grant. Dar cea care a înţeles corelaţia dintre baza de undă şi decesele lui Hector şi Panzer a fost Alana.

— A fost un fel de extrapolare, dar nu pot să spun că am înţeles fenomenul, s-a scuzat fata.

— E simplu, a spus Io. Baza de undă poartă cu ea unda fundamentală a persoanei căreia îi este destinată. Noi trimiteam un semnal de identificare, purtător al undei fundamentale, şi-l comparam cu baza de undă. Procesul dura câteva nanosecunde şi nu putea fi dăunător persoanei. În cazul lui Poe, identificarea fusese făcută şi se lucra pentru antrenarea lui, în prima fază, şi la transfer, în a doua fază. Ca să fim siguri de reuşită, am repetat semnalul de transfer continuu, după terminarea antrenamentului. Nu înţeleg de ce au murit cei trei.

Grant a pornit să-i povestească lui Io succesiunea evenimentelor. Mi-am dai seama că Alana îl pusese la curent cu absolut toate amănuntele.

— Ştiu, ne-a anunţat Io. Primul deces, cel al lui Hector, a fost cauzat de prima încercare a lui Haar de a-l suprima pe Poe. El a înzecit semnalul de recunoaştere, ştiind bine că nimeni nu poate rezista unei asemenea valori. Ghinionul băiatului a fost că purta el brăţara, şi nu Poe.

— Ce şansă nefericită!

Grant m-a aprobat din priviri,

— Al doilea eveniment tragic a coincis cu a doua încercare de a-l ucide pe Poe, făcută de acelaşi Haar, în noaptea când a vrut să mă elimine şi pe mine din calea lui.

— Aici s-a potrivit. Panzer era un nemernic, a spus Bingsley.

— Şi a fost scos din joc de un alt nemernic, a completat Alana părerea doctorului.

— Şi a treia oară? Din câte am înţeles eu, când a murit Hermann, Haar nu mai exista, am cerut eu lămuriri.

— Eu n-am contat pe moartea lui, a spus Alana. Ştiam, din urmărirea reacţiilor lui Poe, că, neantrenat fiind, un om ce poartă brăţara şi primeşte semnalul acela misterios ameţeşte sau leşină. Pe asta am contat. Spre mirarea mea însă, Hermann a murit.

— Hermann venea de pe Nicrom. Supergravitaţia de acolo i-a produs modificări importante în densitatea materiei sale cenuşii. Din cauza acesteia, propagarea undelor se făcea cu o viteză mult mai ridicată decât la un om normal. Distorsiunea determinată de lipsa de coincidenţă între baza de undă şi unda fundamentală a creierului lui s-a simplificat într-un mod necunoscut de mine până acum, şi aşa Hermann a dispărut.

— Spre binele nostru, şi mai ales al întregii civilizaţii, ameninţată de acest monstru.

— Apropo, am intervenit iar, ce s-a întâmplat cu irtronul?

— Se lucrează la neutralizarea lui. O dată cu el, vom nimici și ultimul măr al discordiei.

Am tăcut cu toţii, bântuiţi de felurite gânduri.

— O şansă a salvat Galaxia de la catastrofă, a conchis Grant. Şi şansa asta s-a numit Io.

— SFÂRŞIT —